

บทที่ 4

กลวิธีการเล่าเรื่อง และการสร้างตัวละครหญิงในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลา สโนว์ไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ด และเจ้าหญิงนิทรา

ในการศึกษา “การสร้างตัวละครหญิงในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลา สโนว์ไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ด และเจ้าหญิงนิทรา” ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ทั้ง 18 เรื่อง ตามแนวคิดการเล่าเรื่อง ซึ่งมีองค์ประกอบคือ 1) โครงเรื่อง (Plot) 2) แก่นเรื่อง (Theme) 3) ความขัดแย้ง (Conflict) 4) ตัวละคร (Character) 5) ฉาก (Setting) 6) สัญลักษณ์ (Symbol) และ 7) มุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of View) โดยจะวิเคราะห์จะแบ่งออกเป็น 3 ส่วนหลัก ดังนี้

- ส่วนที่ 1 กลวิธีการเล่าเรื่องในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลา
- ส่วนที่ 2 กลวิธีการเล่าเรื่องในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องสโนว์ไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ด
- ส่วนที่ 3 กลวิธีการเล่าเรื่องในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องเจ้าหญิงนิทรา

ส่วนการวิเคราะห์วิธีการสร้างตัวละคร (Characterization) นั้น ผู้วิจัยจะเน้นวิเคราะห์เฉพาะตัวละครเอกและตัวละครร้าย โดยจะวิเคราะห์ไว้ในส่วนของแนวคิดการเล่าเรื่องหัวข้อที่ 4) ตัวละคร ในหัวข้อ การสร้างตัวละคร

นอกจากนี้ จากที่ผู้วิจัยได้อธิบายไว้ว่า เทพนิยายแต่ละเรื่องมีต้นฉบับมาจากนักเล่านิทานต่างสำนวนกัน แต่สื่อในยุคหนึ่งที่ทำให้เราได้เห็นรูปแบบชีวิตของตัวละครเอก ซึ่งเป็นผู้หญิงในอุดมคติที่อ่อนแอ ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ มักถูกกระทำโดยตัวละครร้ายจนต้องเผชิญวิบากกรรมในชีวิต ก่อนที่จะลงเอยด้วยการได้แต่งงานกับพระเอก อย่างชัดเจนที่สุดก็คือ ภาพยนตร์การ์ตูนของวอลท์ ดิสนีย์ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงจะขอเริ่มวิเคราะห์การเล่าเรื่องในแต่ละส่วน ด้วยการเล่าถึงเนื้อหาในเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลา สโนว์ไวท์ฯ และเจ้าหญิงนิทรา ในเวอร์ชันของภาพยนตร์การ์ตูนวอลท์ ดิสนีย์ เพื่อให้ได้เห็นความเปลี่ยนแปลงของตัวละครหญิงได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

ส่วนที่ 1 กลวิธีการเล่าเรื่องในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลา

เทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลาในภาพยนตร์การ์ตูนของวอลท์ ดิสนีย์ สร้างจากเทพนิยายสำนวนของชาร์ลส์ แปร์โรลต์

เทพนิยายที่เล่าถึง ซินเดอเรลลา (Cinderella) ผู้ซึ่งพ่อของเธอแต่งงานใหม่กับแม่หม้ายที่มีลูกสาวสองคน และต่อมาไม่นาน พ่อของเธอก็เสียชีวิต เธอถูกแม่เลี้ยงกับลูกสาวทั้งสองคอยกลั่นแกล้งให้ทำงานบ้านเหมือนเป็นคนรับใช้ วันหนึ่งผู้หญิงทุกคนในเมืองได้รับเชิญให้ไปงานเต้นรำในวังเพราะพระราชินีต้องการหาคู่ให้กับเจ้าชาย ซินเดอเรลลาได้รับชุดราตรีจากฝูงนกและหนูบ้านที่ช่วยกันตัดเย็บให้เธอ แต่เธอก็ถูกแม่เลี้ยงและลูกๆ ฉีกเสื้อผ้าจนขาด ภายหลัง เธอได้รับความช่วยเหลือจากนางฟ้าแม่ทูนหัว (fairy godmother) ช่วยเลือกชุดราตรีสีฟ้าและรถม้าฟักทองให้เธอได้ไปงานและได้เต้นรำกับเจ้าชาย โดยมีเงื่อนไขว่าต้องกลับก่อนเวลาเที่ยงคืน มิเช่นนั้นเวทมนตร์จะเสื่อมลง เมื่อซินเดอเรลลาได้ยินเสียงนาฬิกาตีบอกเวลา เธอรีบขอตัวกลับและวิ่งลงบันไดอย่างรวดเร็ว ทำให้รองเท้าแก้วที่เธอหลุดไปข้างหนึ่ง สุตหาย เจ้าชายได้ติดตามหาเจ้าหญิงรองเท้าจนได้พบกับซินเดอเรลลา และทั้งคู่ก็ได้แต่งงานครองรักกันอย่างมีความสุข

1. ภาพยนตร์เรื่อง Cindy (1978)

ภาพยนตร์แนวโรแมนติก คอเมดี้ มิวสิคัล มีนักแสดงหลักชาวแอฟริกัน-อเมริกันทั้งหมด
เนื้อเรื่อง

ซินดี้ (Cindy) เดินทางจากรัฐเซาท์แคโรไลนา (South Carolina) มาหาพ่อของเธอที่ย่านฮาร์เล็ม (Harlem) ในกรุงนิวยอร์ก (New York City) เพื่อย้ายมาอยู่มาบ้านแม่เลี้ยงของเธอ หลังจากที่พ่อของเธอแต่งงานใหม่กับซารา ฮายส์ (Sara Hayes) ซึ่งมีลูกสาว 2 คน คือ วินัส (Venus) และโอลีฟ (Olive)... บ้านของซาราเป็นอพาร์ตเมนต์ ในย่านพักอาศัยของคนผิวดำในสหรัฐอเมริกา เมื่อซินดี้มาถึง พ่อของเธอได้บอกให้เธอรออยู่ด้านล่าง ส่วนตัวเขาจะขึ้นไปคุยกับซาราก่อน พ่อของซินดี้โกหกทั้งซินดี้และซาราว่าทำงานเป็นพนักงานเปิดประตู (Doorman) อยู่ที่โรงแรมพลาซ่า เพราะเป็นงานที่รายได้ดีและมีเกียรติในความคิดของพวกเขา แต่แท้จริงแล้วเขาเป็นพนักงานบริการในห้องน้ำ (Men's room Attendant)... ขณะที่ซินดี้รออยู่ด้านล่าง เธอเห็นเด็กกลุ่มหนึ่งกำลังเล่นกระโดดเชือกและร้องเพลงกันอย่างสนุกสนาน เธอจึงขอเข้าไปเล่นด้วย ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่วินัสและโอลีฟลงมาด้านล่าง ทั้งสองไม่ถูกชะตากับซินดี้จึงเข้าไปหาเรื่องจนเกิดมีปากเสียงกัน ซินดี้ไม่ไหวจึงยกถังขยะใส่วินัสและโอลีฟ ทั้งสองโกรธมากจึงขึ้นไปฟ้องซารา ขณะนั้นพ่อของซินดี้ก็เรียกเธอให้ขึ้นมาเจอแม่เลี้ยงพอดี ซาราจึงได้รู้ว่า ซินดี้คือเด็กผู้หญิงที่ขาดขยะในถังใส่ลูกทั้งสองของตน ซาราโกรธมากจึงไล่ให้ซินดี้ไปนอนในห้องน้ำ

ในคืนนั้น พ่อเข้ามาหาซินดีในห้องน้ำเพื่อปลอบใจลูกให้เข้มแข็ง ครูหนึ่งซาราจึงตามเข้ามาพร้อมกับพูดถึงเรื่องงานเต้นรำ The Sugar Hill Ball ซินดีขอไปร่วมงานด้วย แต่ซาราไม่อนุญาต เพราะซินดีไม่มีเสื้อผ้าใส่ไปงาน พ่อจึงสัญญาว่าจะหาเงินมาซื้อชุดราตรีให้ใส่ไปงานให้ได้ วันต่อมาครอบครัวของซินดีไปโบสถ์ ซินดีถูกพ่อบังคับให้ทำตามกฎของสังคม คือ สวมถุงมือสีขาว สวมหมวก และระหว่างที่ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าก็ให้สำรวมกิริยา แต่ในขณะที่ทุกคนกำลังร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าอยู่นั้น ซินดีก็เกิดขาซึ่งกับบทเพลงมาก จนกลายเป็นว่าเธอร้องเพลงเพี้ยนไปจากคนอื่น ต่อมาเธอก็เริ่มปรบมือและเดินไปตามจังหวะเพลงพร้อมกับส่งเสียงดังขึ้นเรื่อยๆ ทำให้คนอื่นในโบสถ์พลอยร้องและเดินไปกับเธอด้วย วันหนึ่ง ขณะที่ซินดีกำลังทำความสะอาดระเบียงอยู่นั้น เธอก็ได้รู้จักกับเพื่อนห้องถัดขึ้นๆ ซึ่งอาศัยนอนอยู่ที่ระเบียงห้อง ชื่อว่า ไมเคิล ซิมป์สัน (Michael Simpson) ทั้งสองพูดคุยจนสนิทกัน เมื่อถึงวันงานเต้นรำ หลังจากที่ซินดีช่วยวินัสและโอลิฟแต่งตัวเสร็จแล้ว เธอก็ได้แต่ยืนมองแม่เลี้ยงและพี่สาวทั้งสองนั่งรถออกไปด้วยรอยยิ้มเยาะเย้ย เพราะพ่อของเธอไม่สามารถหาเงินมาซื้อชุดให้เธอได้ ครูต่อมา ไมเคิลจึงมาเคาะประตูห้องเธอและชวนเธอไปงานเต้นรำ เขาเช่ารถและหาชุดราตรีสีขาวมาให้ซินดี แต่มีข้อแม้ว่า ซินดีจะต้องออกมาจากงานก่อนเวลาเที่ยงคืน เพราะแม่เลี้ยงต้องรีบนำรถไปคืน

ภายในงานทุกคนเต้นรำกันอย่างสนุกสนาน ซึ่งแขกพิเศษในคืนนี้คือ กัปตันโจ ปรินซ์ (Captain Joe Prince) นายทหารหนุ่มที่หญิงสาวต่างหลงใหลและอยากเป็นเจ้าของ เขากัปตันโจประกาศว่าจะเต้นรำกับหญิงสาวทุกคนเพื่อหาคู่ครองก่อนที่จะต้องไปสงคราม ทางด้านซินดี เธอเข้ามาในงานด้วยชุดราตรีสีขาวกับรองเท้าผ้าใบเก่าขาด กัปตันโจตกหลุมรักซินดีทันทีตั้งแต่แรกเห็น จึงเข้าไปขอซินดีเต้นรำ ขณะที่บรรยากาศเป็นใจ กัปตันโจก็ก้มลงจูบซินดี เธอเงินมากจนผลอยขาข้างหนึ่ง ทำให้รองเท้าผ้าใบหลุดมาอยู่บนพื้น ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่ไมเคิลได้บ๊อบแตร์รถส่งสัญญาณเรียกเธอ เธอจึงรีบกลับออกไปจากงานอย่างรวดเร็ว กัปตันโจเก็บรองเท้าของซินดีไป แล้วจ้างนักสืบไมล์ อาร์เชอร์ (Miles Archer) ให้ช่วยตามหาซินดี นักสืบอาร์เชอร์จึงนำรองเท้าผ้าใบข้างนั้นไปให้หญิงสาวทุกคนที่อยู่ในงานคืนนั้นลองสวม จนเมื่อมาถึงบ้านของซารา หลังจากทีวินัสและโอลิฟสวมรองเท้าแต่ก็ไม่พอดี ซาราจึงโกหกว่าบ้านนี้มีลูกสาวเพียงสองคน อาร์เชอร์จึงเดินกลับลงมาด้วยท่าทางผิดหวัง ส่วนไมเคิลที่เดินสวนมา เมื่อได้เห็นรองเท้าก็รู้ว่า เป็นของซินดี จึงได้บอกความจริงกับอาร์เชอร์ หลังจากนั้น กัปตันโจจึงมาสู่ขอซินดีจากพ่อ ทางด้านแม่เลี้ยงและลูกสาวก็คอยปรนนิบัติพ่อของซินดีอยู่ไม่ห่าง ขณะที่ซินดีรออยู่ที่ระเบียง เธอก็แอบไปเห็นไมเคิลกำลังเก็บของ เมื่อคุยกันจึงได้รู้ว่าเขากำลังจะไปสมัควเป็นทหาร ซินดีขอเวลาปัปตันโจได้ตัดสินใจ ขณะเดียวกันเธอก็ใจหายที่ไมเคิลไม่อยู่ จนวันที่สุดเธอก็ตัดสินใจปฏิเสธกัปตันโจ แล้วรีบวิ่งไปสารภาพรักกับไมเคิลที่ศูนย์บัญชาการทหาร ขณะที่เขาและทหารใหม่คนอื่นๆ กำลังปฏิบัติงานตอน ภายหลัง ซินดีและไมเคิลใช้ชีวิตด้วยกันอย่าง

มีความสุขและมีลูกชายด้วยกันหนึ่งคน โดยมีแม่เลี้ยงซาร่าคอยช่วยดูแล ส่วนพ่อของซินดีก็ได้เป็นพนักงานเปิดประตูหน้าโรงแรม สมตั้งใจ

โครงเรื่อง (Plot)

1. การเริ่มเรื่อง (Exposition)

ซินดีเดินทางจากรัฐเซาท์แคโรไลนา มาหาพ่อที่ย่านสโตนีย์ในกรุงนิวยอร์ก เนื่องจากพ่อของเธอแต่งงานใหม่กับหญิงหม้ายชื่อ ซาร่า ฮาเยส ซึ่งมีลูกสาว 2 คน คือ วินัสและโอลีฟ ซึ่งต่อมา ซินดีเกิดมีปากเสียงกับวินัสและโอลีฟ เธอขว้างถังขยะใส่สองพี่น้อง ก่อนที่จะมารู้ภายหลังว่า วินัสและโอลีฟเป็นลูกสาวของแม่เลี้ยงของเธอ

2. การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action)

ซินดีอาศัยอยู่กับแม่เลี้ยงและลูกเหมือนเป็นคนรับใช้ ส่วนพ่อของเธอก็ไม่สามารถช่วยเหลืออะไรได้ เพราะด้วยความเกรงใจซาร่า จนวันหนึ่ง ไมเคิล เพื่อนข้างห้องของซินดี ดัดดาซูดราตรี และเซารัททรูพาซินดีไปงานเต้นรำ เธอจึงได้พบกับกัปตันโจ ปรีนซ์ ทั้งคู่เต้นรำด้วยกันอย่างมีความสุข จนเมื่อกำตันก้มลงจูบซินดี เธอจึงเผลอตกขาขึ้นข้างหนึ่ง ทำให้รองเท้าผ้าใบหลุด และเป็นเวลาเดียวกับที่ไมเคิลปีบแต่เรียกซินดี เธอจึงรีบออกจากงานไปด้วยรองเท้าข้างเดียว ภายหลัง กัปตันโจจึงนำรองเท้าผ้าใบไปไปจิ้งหรีดสีบอร์เซอร์รี่ให้ออกตามหาซินดีจนเจอ

3. ชั้นภาวะวิกฤต (Climax)

กัปตันโจมาสู่ซินดีที่บ้าน แต่ซินดียังลังเล ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่เธอได้รู้ว่าไมเคิลกำลังจะเก็บของไปเป็นทหาร ขณะที่เธอพยายามต่อรองกับตัวใจว่าขอเวลาให้เธอได้คิด แต่เมื่อมองขึ้นไปห้องของไมเคิล เธอก็ตกใจที่เขาไม่อยู่แล้ว เธอจึงตัดสินใจปฏิเสธกัปตันโจแล้วปีนลงระเบียงวิ่งไปหาไมเคิลที่ศูนย์บัญชาการทหาร

4. ชั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action)

ซินดีตามหาไมเคิลจนพบและสารภาพรักกับเขา จากนั้นทั้งคู่ก็สาวค่าปฏิญญาของตนด้วยกันอย่างมีความสุข

5. การยุติของเรื่องราว (Ending)

ซินดีและไมเคิลมีลูกชายด้วยกัน 1 คน โดยมีซาร่าคอยดูแลให้ ส่วนพ่อของซินดีก็ได้เป็นพนักงานเปิดประตูหน้าโรงแรม สมตั้งใจ ทางด้านวินัสและโอลีฟกลับไปเป็นนักมวยปล้ำหญิงคู่ ส่วนกัปตันโจ ปรีนซ์ ได้ใช้ชีวิตชีวิตให้กับงานในกองทัพตลอดเวลาร่วมปี แล้วนักสืบเบิร์ต ฮาร์เรอร์ก็ได้ผันตัวไปเปิดร้านรองเท้าแทน

แก่นเรื่อง (Theme)

ภาพยนตร์โทรทัศน์เรื่อง Cindy ปี ค.ศ.1978 เป็นภาพยนตร์แนวเสียดสีสังคมในสมัยนั้น ผสมผสานกับแนวโรแมนติก-คอมเมดี้ (Romantic Comedy) ที่เล่าถึงความรักระหว่างชาย-หญิง ผสมผสานกับการสอดแทรกมุขตลกในแต่ละฉาก รวมทั้งความเป็นมิวสิคัล (Musical) ในบางฉาก ซึ่งก็ช่วยเพิ่มสีสันให้เรื่องราวมีความสนุกมากยิ่งขึ้น โดยรวมแล้ว สิ่งที่ภาพยนตร์เรื่องนี้พยายามจะบอกก็คือ “ชนชั้นและฐานะทางสังคม ไม่สามารถเอาชนะความรักที่แท้จริงได้” ดังจะเห็นได้จากความรักของตัวละครทั้งสองฝ่าย อย่างซินดี้ ไมเคิล และกับตันโจ ซึ่งแม้กับตันโจจะเป็นหนุ่มรูปงาม สมบูรณ์แบบอย่างในอุดมคติของผู้หญิงทั่วไป แต่ซินดี้ก็เลือกที่จะตกลงใจใจใช้ชีวิตคู่กับไมเคิล ซึ่งเป็นคนที่อยู่เคียงข้างเธอในยามที่เธอเดือดร้อน

ความขัดแย้ง (Conflict)

ก. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ด้วยกัน

1. ความขัดแย้งระหว่าง ซินดี้ กับ ชาร่า (แม่เลี้ยง)

ชาร่าไม่พอใจที่ซินดี้เข้ามาอยู่ในบ้าน เพราะบ้านของเธอเป็นอพาร์ทเมนท์ห้องเล็ก ค่อนข้างแคบ ซึ่งทั้งซินดี้ยังมีปัญหาทะเลาะกับลูกสาวของเธอตั้งแต่มารถึงเมือง เธอจึงทำโทษซินดี้ด้วยการให้ไปนอนในห้องน้ำ และหลังจากนั้น ซินดี้ก็มักถูกใช้ให้ทำงานบ้านทุกอย่างมาโดยตลอด

2. ความขัดแย้งระหว่าง ซินดี้ กับ วินัสและโอล์ฟ

ในตอนต้นเรื่อง ซินดี้ และ วินัสกับโอล์ฟ เกิดมีปากเสียงกัน เนื่องจากขณะที่ซินดี้กำลังกระโดดเชือกเล่นอยู่กับเด็กๆ แถวบ้านระหว่างรอพ่อ วินัสกับโอล์ฟที่เพิ่งจะลงมาจากบ้าน ก็เข้าไปหาเรื่องพูดจาถากถางซินดี้ ทำให้ซินดี้โมโหจนหยิบถังขยะสาดใส่วินัสและโอล์ฟ ทั้งสองจึงขึ้นไปฟ้องชาร่า แล้วทุกคนจึงได้รู้ว่า ซินดี้คือสมาชิกใหม่ของบ้าน

3. ความขัดแย้งระหว่าง ชาร่า กับ พ่อของซินดี้

ชาร่าไม่พอใจที่พ่อของซินดี้พาซินดี้มาอยู่ด้วยโดยไม่บอกเธอตั้งแต่นั้น เพราะบ้านของเธอเป็นตึกแถว ค่อนข้างคับแคบ และนอกจากนี้ ชาร่ายังมาอยู่ในภายหลัง พ่อของซินดี้โกหกเธอมาตลอดว่าเป็นพนักงานเปิดประตูหน้าโรงแรม แต่แท้จริงแล้ว เขาเป็นพนักงานบริการในห้องน้ำ

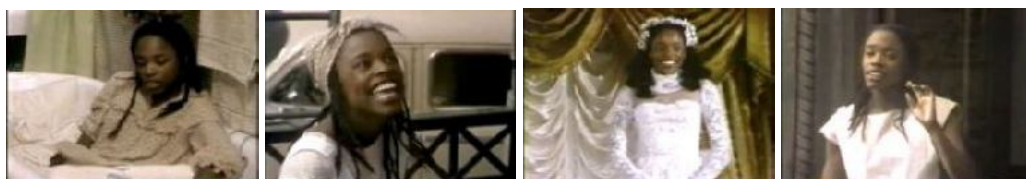
ข. ความขัดแย้งภายในจิตใจ

1. ซินดี้ ตัวละครเอกตัวนี้มีความต้องการพื้นฐานเหมือนหญิงสาวทั่วไปที่ต้องการจะได้พบกับรักแท้ และผู้ชายที่จะอยู่ดูแลกันไปชั่วชีวิต โดยไม่ได้มีเพียงเงินทองหรือฐานะทางสังคม ส่วนอีกประเด็นหนึ่งก็คือ การต้องการยอมรับจากแม่เลี้ยง

2. **ซาร่า** เธอต้องการเพียงความสุขสบาย เงินทอง และอาชีพที่มีรายได้ดี ดังนั้น เธอจึงพยายามให้ลูกทั้งสองมีอนาคตได้เจอกับผู้ชายที่มีฐานะเพียบพร้อม ทั้งเงินทองและฐานะทางสังคม

ตัวละคร (Character)

1. ตัวละครเอก ซินดี้ (Cindy)

ภาพที่ 1 ตัวละครเอก ซินดี้

ซินดี้ เป็นตัวละครมิติเดียว (Flat Character) คือมีอุปนิสัยที่ดีโดยพื้นฐาน และคงเส้นคงวาตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง และถึงแม้เธอจะเป็นตัวละครผู้ถูกกระทำ (Passive Character) ในตอนต้นเรื่อง แต่ด้วยการสร้างตัวละครในลักษณะนี้ เธอจึงไม่มีความอาฆาตแค้นตัวละครร้าย กล่าวคือ ซินดี้เป็นหญิงสาวสัญชาติแอฟริกัน หรือที่เรียกกันโดยทั่วไปว่า กลุ่มคนผิวดำ (ผิวดำ) เธอเป็นคนมองโลกในแง่ดี รักเรื่องสนุกสนาน อ่อนน้อมถ่อมตน แต่ก็มี ความกล้าหาญในยามคับขัน ถึงแม้เธอจะโดนแม่เลี้ยงและพี่สาวทั้งสองต่อว่า และคอยใช้งานเธออยู่เป็นประจำ แต่เธอก็สามารถยอมรับสภาพที่เป็นอยู่ได้ ซึ่งภายหลังเมื่อเธอได้พบกับบ๊อบบี้ นายทหารหนุ่มรูปงาม เทียบพร้อมด้วยหน้าที่การงานและมีความเป็นสุภาพบุรุษ เธอก็ตกหลุมรักเขาตามประสาผู้หญิงวัยแรกรุ่นทั่วไปที่เหมือนได้พบเจ้าชายรูปงามในเทพนิยาย แต่เมื่อเธอได้ลองทบทวนและไตร่ตรองตัวเองดูแล้ว เธอก็กลับตัดสินใจที่จะไม่เลือกชายที่สมบูรณ์แบบบออย่างกับบ๊อบบี้ แต่เธอเลือกที่จะใช้ชีวิตคู่กับไมเคิล ซิมป์สัน ผู้ที่คอยห่วงใยและช่วยเหลือเธอยามที่เธอมีเรื่องทุกข์ใจ

การสร้างตัวละคร ตัวละครเอกซินดี้ ใช้วิธีการสร้างตัวละครโดยใช้ความเกินเลย หรือ การทำซ้ำๆ (Characterization through caricature and leitmotif) โดยในกรณีนี้จะเน้นไปที่ การสร้างตัวละครโดยใช้ความเกินเลย กล่าวคือ ซินดี้เป็นตัวละครที่มีความอ่อนน้อมกับสถานการณ์ต่างๆมากกว่าคนทั่วไป ด้วยความที่ละครโทรทัศน์เรื่องนี้เป็นละครแนวเสียดสีสังคม ฉะนั้น ตัวละครจึงถูกนำเสนอให้สามารถสร้างอารมณ์ขันให้คนดูได้ ดังจะเห็นได้ในหลายๆฉาก เช่น ฉากที่ซินดี้ไปโบสถ์ แสดงให้เห็นว่า เธอมีความซาบซึ้งในศาสนามากกว่าคนทั่วไป เพราะในขณะที่คนอื่นต่างกล่าวคำปฏิญาณตนด้วยกิริยาที่สงบนิ่ง แต่เธอกลับหลับตาแล้วกล่าวคำปฏิญาณซ้ำกว่าคนอื่นด้วยอาการที่ซาบซึ้งมากเกินกว่าคนอื่น และต่อมาเมื่อทุกคนร้องเพลงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า เธอก็หลับตาร้องเพลงอีกเช่นเคย ในตอนเริ่มเพลงเธอก็ยังร้องแบบปกติ แต่เมื่อร้องไปเรื่อยๆ

เธอก็เริ่มร้องเป็นเสียงประสานแหวกขึ้นมาจากคนอื่น สักพักเธอก็เริ่มโยกตัวและตบมือ จนสุดท้ายเธอก็กลายเป็นคนนำร้องและเดินไปกับเพลงนั้น ซึ่งทำให้คนอื่นๆ ร้องและเต้นตามเธอไปด้วย ก่อนที่เธอจะจบเพลงด้วยการกล่าวคำสรรเสริญพระเจ้าว่า "ฮาเลลูยา" ด้วยอาการที่ซาบซึ้งมาเกินจริงอีกเช่นเคย

ภาพที่ 2 การสร้างตัวละครเอกซินดี้

นอกจากนี้ ในวันงานแต่งงาน หลังจากที่ได้พบกับกับตัวใจและได้แต่งงานกับเขา และเมื่อเขาจูบเธอ เธอก็เกิดเคลิบเคลิ้มมากจนเผลอยกขาขึ้นข้างหนึ่ง เป็นเหตุให้รองเท้าผ้าใบของเธอหลุด ก่อนที่เธอจะรีบกลับออกไปก่อนเวลาเที่ยงคืนตามที่นัดกับไมเคิลไว้ นั่นจึงทำให้กับตัวใจสามารถตามหาตัวเธอพบ และในตอนท้ายเรื่อง เมื่อเธอตัดสินใจปฏิเสธกับตัวใจและรีบวิ่งไปหาไมเคิลที่ศูนย์บัญชาการทหาร ขณะที่ทุกคนในห้องนั้นกำลังกล่าวคำปฏิญาณตนรับใช้ชาติอยู่นั้น เธอก็กลับวิ่งเข้าไปบอกรักไมเคิลอย่างไม่แคร์สายตาใคร และเธอก็ร่วมกล่าวคำปฏิญาณด้วยหน้าตายิ้มแย้มสลัดกับหันไปจูบกับไมเคิลจนปฏิญาณตนผิดบ้างถูกบ้าง แต่ทั้งไมเคิลและซินดี้ก็ไม่ได้ใส่ใจกับสถานการณ์ตรงหน้ามากนัก

2. ตัวละครร้าย ซาร่า ฮาเยส (Sara Hayes)

ภาพที่ 3 ตัวละครร้าย ซาร่า ฮาเยส

ซาร่า เป็นตัวละครหลายมิติ (Well-rounded Character) และเป็นตัวละครผู้กระทำ (Active Character) ในตอนต้นเรื่อง เราจะเห็นได้จากความรู้สึกต่างๆ ที่เธอมีต่อซินดี้ในตอนต้นเรื่อง ทำให้เธอปฏิบัติกับซินดี้เหมือนเป็นคนรับใช้ ก่อนที่เธอจะกลับมาอยู่กับซินดี้ตอนท้ายเรื่อง กล่าวคือ ซาร่า เป็นหญิงวัยกลางคน สัญชาติแอฟริกัน ซึ่งมาทำงานอยู่ในสหรัฐอเมริกา เธอหน้าตาคมขำ สุขุม เยือกเย็น ปากร้ายแต่ใจดี เธอมีอาชีพเป็นช่างตัดเสื้อ และมีลูกสาว 2 คนคือ วินัสและโอลลีฟ โดยที่สาเหตุที่ซาร่าไม่ชอบซินดี้ตั้งแต่ต้นเรื่องก็เพราะ ซินดี้ขี้ขางถึงขยะใส่ลูกสาวของเธอ อีกทั้งเดิมที พ่อของซินดี้ก็ไม่ได้บอกเธอว่าเขามีลูกสาวคนหนึ่ง เธอจึงหัวเสีย

และคอยชมทั้งซินดีและพ่อของซินดีอยู่ตลอดเวลา แต่ในท้ายที่สุดแล้ว ด้วยความซาร่าเป็นตัวละครที่มีทั้งดีและร้ายให้เห็นในละคร ดังนั้น ตอนจบเรื่อง เราจึงจะเห็นว่า แม้ซินดีจะเลิกแต่งงานและใช้ชีวิตกับไมเคิล แทนที่จะเป็นกัปตันใจ แต่ซาร่าก็ยังช่วยเลี้ยงดูลูกของซินดีให้โดยที่ไม่ได้แสดงท่าทีรังเกียจแต่อย่างใด

การสร้างตัวละคร ตัวละครร้าย ซาร่า ฮาเยส ใช้วิธีการสร้างตัวละครผ่านการกระทำภายใน (Characterization through Internal Action) โดยเราจะเห็นว่า ตัวละครตัวนี้มีความต้องการในส่วนลึกที่เห็นได้ชัดเจนตั้งแต่ต้นเรื่องจนถึงท้ายเรื่อง ก็คือ ความสุขสบายในชีวิตอันเกิดจากทรัพย์สินเงินทอง ฉะนั้น ตัวละครตัวนี้จึงพยายามหาทุกไปอาสานั่งคมด้วยการไปงานแต่งงาน เพื่อที่จะได้พบกับผู้ชายที่เพียงพร้อม รวมทั้งการที่เธอพยายามหาวิธีทำให้ลูกได้รองท่าผ้าใบของซินดีได้ ก็เพื่อที่จะได้แต่งงานกับนายทหารผู้มีฐานะและหน้าที่การงานที่ดี นอกจากนี้ ในตอนท้ายเรื่อง หลังจากที่ซาร่ารู้ความจริงว่าพ่อของซินดี เป็นพนักงานบริการในห้องน้ำ (Men's room attendant) ไม่ใช่พนักงานเปิดประตูของโรงแรม เธอก็โกรธมากและตามเข้าไปต่อว่าต่อทอถึงในห้องน้ำ เนื่องจากชีวิตของคนผิวดำ ในสมัยนั้นค่อนข้างลำบากหางานทำในสหรัฐฯ ได้ยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาชีพที่พ่อของซินดีทำอยู่นั้นเป็นอาชีพที่ขายได้น้อยมาก และไม่มีเกียรติ ไม่น่ายกย่อง ทำให้ซาร่ารับไม่ได้กับความจริงที่รับรู้

ภาพที่ 4 การสร้างตัวละครร้ายซาร่า ฮาเยส

แต่หลังจากนั้น เมื่อเธอรู้อาซินดีจะได้แต่งงานกับกัปตันใจ เธอก็กลับปฏิบัติกับพ่อของซินดีเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ โดยเธอคอยบีบแวนดูแลเครื่องแต่งกายให้อยู่ไม่ห่างเป็นการประจบเอาใจ ทั้งยังบอกให้วินน์และโธลีบีบแวนดู และหาของกินมาปรนนิบัติพ่อเลี้ยงหลงพวกแก่ด้วย นอกจากนี้ ขณะที่ซินดีและกัปตันใจกำลังตกลงกันเรื่องแต่งงาน ซาร่าก็โผล่หน้าออกมานอกหน้าต่างพยายามทำท่าทางเซียดซินดีให้สอ ตกลง และพยายามจะบอกซินดีว่าไม่ต้องคิดอะไรมากแล้ว ตบตกลงไปเลย ซึ่งนั่นทำให้เห็นว่า การกระทำของเธอล้วนแสดงออกมาให้เห็นเป็นสิ่งที่สำคัญในชีวิตของเธอและลูกอย่างมาก แต่ที่ที่สุดแล้ว ด้วยความที่ซาร่าเป็นตัวละครหลายมิติ เธอจึงแสดงให้เห็นในใจเร้าใจว่า ไม่ว่าเธอจะมีหรือจน แต่ความผูกพันระหว่างเธอกับคนในครอบครัวก็สำคัญกว่าเสมอ ดังจะเห็นได้จากภาพที่เธอช่วยซินดีเลี้ยงลูกอย่างทะนุถนอม ทำให้ตัวละครร้ายอย่างเธอดูมีความอบอุ่น และมีด้านดีเหมือนกับคนทั่วไปเช่นกัน

3. ตัวละครอื่นๆ

ภาพที่ 5 ตัวละครพี่ของซินดี / ไมเคิล / กัปตันโจ ปริ้นซ์ / วินัสกับโอลิวี และนักสืบไมล์ อาร์ทเซอร์ ตามลำดับ

3.1 พี่ของซินดี ชายวัยกลางคน สัญชาติแอฟริกัน รูปร่างสูง ใจดี ขยันทำงาน รักลูก มีไหวพริบ เขามีอาชีพเป็นพนักงานบริการในห้องน้ำ แต่เขาโกหกภรรยาใหม่และลูกสาวของเขา ว่าเขาเป็นพนักงานเปิดประตูของโรงแรมแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นอาชีพที่ดีในความคิดของนิคดำในยุค นั้นเพราะเขากลัวว่าทุกคนจะรับไม่ได้กับอาชีพของเขาที่รายได้ค่อนข้างน้อย และไม่มีเกียรติ

3.2 ไมเคิล ซิมป์สัน (Michael Simpson) หนุ่มผิวสีวัยแรกๆ จากอาศัยอยู่ใน ระเบียบห้องชั้นบนเยื้องกับห้องของซินดี ไมเคิลเป็นคนอัธยาศัยดี มีน้ำใจ จริงใจ สงบเสียง ยิ้ม เลียมตัว และมีความรู้สึที่ดีๆ ให้กับซินดี จนท้ายสุดก็เกิดเป็นความรัก ที่ทำให้เขาตัดสินใจ ช่วยเหลือซินดีให้ได้ไปงานแต่งงาน โดยการไปเช่ารถสิบล้อขึ้นคันหรู และขโมยชุดแต่งงานสีขาว มาให้ซินดี และพาเธอไปงานแต่งงาน ทั้งยังรถเกกจนถึงเวลาใกล้ ที่จะนำรถกลับไปคืน นอกจากนี้ ในตอนท้ายเรื่อง เมื่อไมเคิลได้เจอกับนักสืบอาร์ทเซอร์ แทนที่เขาจะปกปิดความจริง ว่าซินดีคือเจ้าของรองเท้าผ้าใบ เขาก็กลับบอกความจริงโดยไม่ปิดบังอะไรตั้งแต่เรื่องที่เขาเป็นคน พาซินดีไปงานจนถึงตอนพากลับ ส่วนตัว ไมเคิลเองคิดว่าซินดีคงจะต้องแต่งงานกับกัปตันโจ แน่นคน เขาจึงตัดสินใจกับตัวเองจะเตรียมตัวไปสมัครเป็นทหาร

3.3 กัปตันโจ ปริ้นซ์ (Captain Joe Prince) นายทหารหนุ่ม หน้าตาหล่อ คมขำ มาดดี มีความเป็นสุภาพบุรุษ เพียบพร้อมทั้งหน้าที่การงานและฐานะทางสังคม เขาเป็นที่ หมายปองของหญิงสาวทุกคนในงานแต่งงาน แต่เมื่อเขาได้เจอกับซินดี เขาก็ตกหลุมรักเธอทันที ซึ่งหลังจากที่เธอรีบหนีกลับไปอย่างกะทันหันเหลือทิ้งไว้เพียงรองเท้าผ้าใบข้างเดียว เขาก็เก็บ รองเท้าข้างนั้นไปจ้างนักสืบตามหาซินดีอย่างจริงจัง เพื่อที่จะขอเธอแต่งงานก่อนที่เขาจะไปปฏิบัติ หน้าที่ในกองทัพอากาศ

3.4 วินัสและโอลิวี (Venus & Olive) คู่สาวตองคนของซาธา สัญชาติแอฟริกัน ทั้งสองรูปร่างท้วม โดยวินัสเป็นพี่และโอลิวีเป็นน้อง ทั้งโกลีฟจะรูปร่างค้วนและเตี้ยกว่าวินัส ทั้งสองมีนิสัยคล้ายกันคือ เอาแต่ใจตัวเอง ปากร้าย แต่ก็เคารพเชื่อฟังซาราผู้เป็นแม่อย่างมาก

ทั้งคู่ชอบหาเรื่องแก่งชิงดีและพ่อของซินดี เห็นได้จากตั้งแต่ตอนต้นเรื่อง เมื่อซาร่าบอกให้ทั้งคู่ หนีดูบัททาทายพ่อเลี้ยงของเธอ พวกเขาหนีแล้วค้ายหมากฝรั่งติดปากของพ่อของซินดี แล้วทั้งคู่ก็หัวเราะเยาะเย้ยอย่างไม่เกรงใจ จากนั้นเมื่อพวกเขาลงไปข้างล่างก็ได้พบกับซินดี และ เกิดมีปากเสียงกันจนเป็นเรื่องใหญ่โตทั้งคู่ก็ยังไม่รู้จักกัน จึงเป็นเหตุให้ทั้งสองพี่น้องไม่ถูกกับซินดี และพ่อของซินดีตั้งแต่นั้นมา

3.5 ไมล์ อาร์เชอร์ (Miles Archer) ชายวัยกลางคน มีอาชีพเป็นนักสืบ เขาเป็น คนใจเย็น ฉลาด และมีไหวพริบ อาร์เชอร์ได้รับงานจากภักปตันใจในการสืบหาตัวซินดีจากรองเท้า ผ้าใบขาดๆเพียงข้างเดียว เขาจึงใช้วิธีการลิสต์รายชื่อหญิงสาวที่ไปร่วมงานเต้นรำ The Sugar Hill Ball ทั้งหมด แล้วออกตามหาทีละคน โดยให้แต่ละคนลองสวมรองเท้าผ้าใบ แต่เขาก็ยังไม่พบ ซินดี จนในที่สุดเขาได้เจอกับไมเคิล ซิมป์สัน ทิปบอกความจริงกับเขาว่า ซาร่ามีลูกเลี้ยง คนหนึ่งคือซินดี และเป็นเจ้าของรองเท้าผ้าใบข้างนี้ นั่นจึงทำให้นักสืบอาร์เชอร์ทำงานได้สำเร็จ จนในตอนจบเรื่อง เขาถึงกับผันตัวเองมาเปิดร้านรองเท้าผู้หญิงแทนการทำอาชีพนักสืบ

ฉาก (Setting)

1. **บ้านของซินดี** แท้จริงแล้วคือบ้านของแม่เลี้ยงซาร่า ที่ซินดีต้องย้ายเข้ามาอยู่หลังจากที่ พ่อของซินดีแต่งงานกับซาร่า โดยตั้งอยู่ในย่านฮาร์เล็ม ถนนเลขที่ 135 ในกรุงนิวยอร์ก ซึ่งเป็นย่าน พักอาศัยของกลุ่มคนผิวดำในสหรัฐอเมริกาในยุคนั้น ลักษณะเป็นตึกสูงแบบแมนชั่น โดยสามารถแบ่ง เป็นฉากสำคัญได้ดังนี้

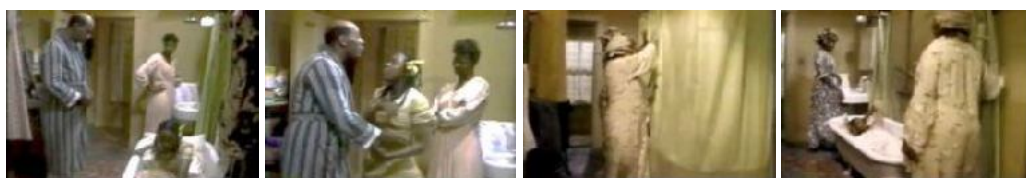
ภาพที่ 6 ท่าเลที่ตั้งบ้านของซินดี (บ้านของแม่เลี้ยงซาร่า)

1.1 **ภายในบ้าน** เป็นฉากที่ใช้ดำเนินเรื่องราวตั้งแต่ต้นเรื่องที่ทำให้ซินดี พ่อของซินดี ซาร่าและลูกสาวทั้งสองได้มาเจอกัน แล้วเรื่องราวก็เริ่มต้นขึ้น โดยในฉากนี้จะประกอบไปด้วย ใต้อินซ้าว ห้องครัว โซฟา และใต้อินทราทซ์บ์ ในตอนต้นเรื่อง หลังจากที่ซินดีขึ้นมาข้างบน ตามเสียงเรียกของพ่อแล้ว เธอก็ได้รู้ว่า ผู้หญิงสองคนที่กอดข้างถึงทะเลสาบ วินสและโกลีฟ ฉะนั้นฉากนี้จึงเป็นฉากที่ทำให้ตัวละครทั้ง 5 ตัวได้มาเจอกัน ส่วนในวันงานเต้นรำ ขณะที่ซินดี กำลังช่วยวินสและโกลีฟแต่งตัวไปงาน ฉากนี้ก็กลายเป็นฉากมิวสิคัลที่ช่วยเล่าถึงงานเต้นรำ ในมุมมองของวินสและโกลีฟ จึงทำให้เราได้เห็นทั้งซินดี วินส และโกลีฟ ร้องรำทำเพลงด้วยกัน ครอบงำสนุกสนาน

ภาพที่ 7 ฉากภายในบ้านของแม่เลี้ยงซาร่า

1.2 ห้องน้ำ ฉากนี้ทำให้เราเริ่มเห็นสถานภาพในบ้านของซินดี้ตั้งแต่ยายเข้ามาอยู่กับซาร่า นอกจากนี้ ยังทำให้เราเห็นความผูกพันระหว่างพ่อกับซินดี้อีกด้วย ซึ่งหลังจากที่ซินดี้ถูกซาร่าไล่ให้ไปนอนในห้องน้ำ คืนนั้น พ่อของซินดี้ก็เข้ามาหาเพื่อมาปลอบใจเธอเพราะคิดว่าเธอร้องไห้ แต่แท้จริงแล้ว น้ำที่ขอบตาเธอ คือน้ำจากฝ้าบัวที่หยดลงมา

ภาพที่ 8 ฉากภายในห้องน้ำ

1.3 ห้องครัว เป็นฉากที่ไมเคิลเข้ามาหาซินดี้ เพื่อบอกว่าเขาได้เตรียมทุกอย่างไว้ให้เธอแล้ว ทั้งชุดราตรีและรถคันหรู เพื่อที่จะพาเธอไปงานเต้นรำ ในตอนแรกซินดี้ยังปายเปียงเพราะไม่กล้าขัดคำสั่งซาร่า แต่ไมเคิลก็เกลี้ยกล่อมจนซินดี้ยอมไป

ภาพที่ 9 ฉากห้องครัว

1.4 ระเบียบ เป็นฉากที่ทำให้ซินดี้ได้รู้จักไมเคิล และเป็นฉากที่กัปตันใจมาขอซินดี้แต่งงาน ซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกับที่ไมเคิลเก็บของกำลังจะไปเป็นทหารพอดี ขณะที่กัปตันกำลังรอคำตอบจากซินดี้ แต่เมื่อซินดี้เงยหน้าไปไม่เห็นไมเคิลที่ระเบียบ เธอจึงตัดสินใจกระโดดลงจากระเบียง ทั้งให้กัปตันใจยืนอยู่ตรงนั้น แล้ววิ่งไปหาไมเคิลทันที ต่อมา หลังจากที่ไมเคิลและซินดี้ตกลงใช้ชีวิตคู่ร่วมกันแล้ว พวกเขาก็มีลูกชายด้วยกัน 1 คน ซินดี้จึงพาลูกออกมากล่อมนอนที่นอกระเบียบ ซึ่งได้ต่อเติมหลังคาและประดับตาแต่งเป็นที่อยู่อย่างสวยงาม

ภาพที่ 10 ฉากระเบียง

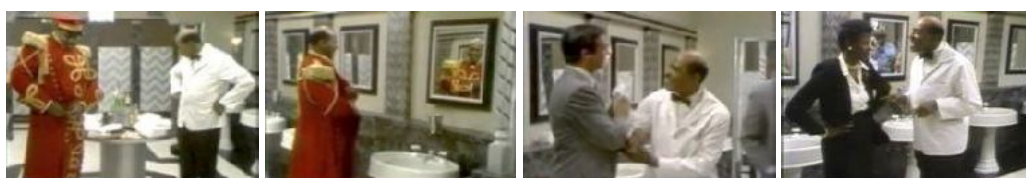
2. โปสเตอร์ของศาสนาคริสต์ ฉากนี้ทำให้เราได้เห็นตัวตนของซินดีเพิ่มมากขึ้นกับการที่เธอแสดงอารมณ์อ่อนไหวไปกับพิธีทางศาสนาอย่างมากเกินจริง ทั้งการกล่าวคำปฏิญาณตนและการร้องเพลงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า จนทำให้ฉากนี้ กลายเป็นฉากมิวสิกวิดีโอ คอมเมดี้ฉากหนึ่งที่เกิดขึ้นในโปสเตอร์ ท้ายสุดแล้ว ทั้งซินดีและตัวละครอื่นๆ ในฉากจึงพากันทั้งร้อง เต้น และตบมืออย่างสนุกสนาน

ภาพที่ 11 ฉากในโบสถ์

3. โรงแรมพลาซ่า ไฮเทิล (The Plaza Hotel) เป็นโรงแรมหรูในกรุงนิวยอร์ก ลูกค้าเป็นคนผิวขาว ซึ่งที่นี่เป็นสถานที่ทำงานของพ่อของซินดี โดยสามารถแบ่งเป็นฉากย่อยได้ดังนี้

3.1 ห้องน้ำชาย เป็นสถานที่ทำงานของพ่อของซินดี ที่ทำให้เราเห็นชีวิตของคนทำอาชีพพนักงานบริการในห้องน้ำ (Men's room Attendant) มากขึ้น (โดยเฉพาะคนผิวดำที่ต้องทำงานในสังคมของคนผิวขาว) ซึ่งในฉากนี้จะเห็นได้ว่า ลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการนั้นล้วนแต่เป็นคนผิวขาว แต่งกายภูมิฐาน ใส่สูท ผูกไทด์ บางคนสวมหมวก และยังไปกินน้มน ลูกค้าคนสุดท้ายที่เข้ามา ถึงแม้จะเป็นชายชราแต่งกายภูมิฐาน แต่ร่างกายกลับถูกเหล็กตามไว้ทั้งแขนและขา จากภาพนั้น จึงขงให้ผู้ชมจินตนาการต่อไปได้ว่า แล้งพนักงานอย่างพ่อของซินดีจะต้องทำหน้าที่อะไรบ้างกับกรณีดังกล่าว

ภาพที่ 12 ฉากห้องน้ำชายในโรงแรมพลาซ่า

4. งานเต้นรำ The Sugar Hill Ball จัดขึ้นที่โรงแรมแห่งหนึ่งในคืนวันที่ 7 มิถุนายน ปี ค.ศ.1943 บรรดาภานักในงานเป็นไปอย่างคึกคักรื่นรมย์ ดนตรีในงานเป็นสไตล์แจ๊ส (Jazz) ทุกคนในงานต่างเต้นรำกันอย่างสนุกสนาน งานนี้เป็นงานที่หญิงสาวทุกคนต่างใฝ่ฝันจะได้มา เพราะดูเหมือนเป็นารได้เข้าสังคม ชินดี้มีโอกาสได้มางานนี้ เมื่อแม่เคิลลงทุนเช่ารถและหาชุดราตรีมาให้เธอ แล้วขับรถพาเธอมาส่งถึงงาน ทำให้เธอได้พบกับกับตัน วิ. ปรินซ์ ผู้ซึ่งตกหลุมรักชินดี้ตั้งแต่แรกเห็น และหลังจากที่ทั้งสองได้จูบกัน ชินดี้ก็เคลิบเคลิ้มจนทำรองเท้าหลุดข้างหนึ่ง จากนั้นเธอก็ได้ยินเสียงแตรวงที่ไม่เคิลให้สัญญาณ เธอจึงรีบออกไปจากงานทันที

ภาพที่ 13 จากงานเต้นรำ The Sugar Hill Ball

5. สำนักงานนักสืบไมล์ อาร์เชอร์ (Miles Archer Private Detective) เป็นฉากที่กับตันใจนำรองเท้าผ้าใบข้างหนึ่งของชินดี้ที่เขาเก็บไว้จากในงานเต้นรำ มาจ้างให้นักสืบอาร์เชอร์จัดการสืบหาเจ้าของรองเท้าให้ ซึ่งนักสืบอาร์เชอร์ก็รับงานนี้เพราะเห็นว่าค่าตอบแทนสูง แต่กว่าที่เขาจะพบชินดี้ เขาก็ต้องตระเวนนำรองเท้าผ้าใบข้างนี้เหินหอบติดตัวไป รัหหญิงสาวแทบทั่วทั้งเมืองได้ลองสวมใส่ จนท้ายที่สุด เขาก็กับตัดสินใจผันตัวเองจากการเป็นนักสืบมาเปิดร้านรองเท้าผู้หญิงแทน

ภาพที่ 14 จากสำนักงานนักสืบไมล์ อาร์เชอร์ และการทำงานของนักสืบไมล์

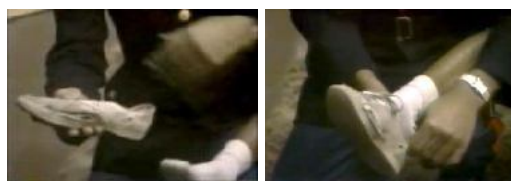
6. ศูนย์บัญชาการทหาร เป็นฉากจบเรื่อง โดยหลังจากที่ซินดี้ปฏิเสธกับต้นใจแล้ว เธอก็วิ่งมาหาไมเคิลในฉากนี้ ซึ่งในบรรยากาศนั้น มีผู้ชายมากมายทั้งคนผิวขาวและผิวดำ บางคนก็กำลังติดต่อธุระบางอย่างกับหน่วยงาน บางคนกำลังตรวจสุขภาพร่างกาย และบางคนก็กำลังเรียนวิชาทหารอยู่ก็ห้องหนึ่ง ส่วนไมเคิลนั้นอยู่ในห้องปฏิญาณตนเข้าเฝ้าทหาร ซึ่งเมื่อซินดี้วิ่งเข้ามาหาไมเคิล เธอก็บอกรักเขาทันทีอย่างไม่สนใจสถานการณ์ในตอนนั้น แล้วทั้งคู่ก็ต่างบอกรักกันและจูบกันโดยไม่สนใจสายตาผู้อื่น หรือแม้แต่ทหารผู้นำกล่าวคำปฏิญาณ

ภาพที่ 15 จากศูนย์บัญชาการทหาร (ในห้องปฏิญาณตน)

สัญลักษณ์ (Symbol)

1. รองเท้าผ้าใบเก่า ขาด และสกปรก

ภาพที่ 16 กัปตันใจสวมรองเท้าผ้าใบให้ซินดี้

สื่อความหมายถึง **ชนชั้นล่างในสังคมสมัยนั้น/ตัวตนของซินดี้** เห็นได้จากวัฒนธรรมการใส่รองเท้าของผู้หญิงในสมัยนั้น ซึ่งตั้งแต่เริ่มเรื่อง เราจะได้ยินกลุ่มเด็กเล่นกระโดดเชือก ร้องเพลงเกี่ยวกับรองเท้า ซึ่งท่อนหนึ่งร้องว่า “Ladies ladies shows your shoe” จากนั้นภาพตัดสลับไปให้เห็นรองเท้าของแต่ละคน โดยเหตุการณ์ต่อมาคือ วินัสและโอลลีเดินมาพูดจาถากถางซินดี้ แล้วทั้งสามก็ผลัดกันเล่นกระโดดเชือก โดยภาพได้ตัดให้เห็นรองเท้าของซินดี้ว่าเป็นรองเท้าผ้าใบสีขาวขาดๆสกปรก ส่วนรองเท้าของวินัสและโอลลีฟนั้น เป็นรองเท้าหุ้มส้นสีดำดูดีมีฐานะ ต่อมาเมื่อซินดี้ได้ไปงานเต้นรำ The Sugar Hill Ball ในขณะที่หญิงสาวคนอื่นๆ ที่ไปร่วมงานล้วนแต่งกายสวยงาม พร้อมกับสวมรองเท้าส้นสูงหลากหลายสไตล์ และมีซินดี้จะมีชุดสวยงามใส่มาร่วมงาน แต่รองเท้าของเธอก็ยังคงเป็นรองเท้าผ้าใบสีขาวเก่าและขาด ซึ่งรองเท้าคู่นี้เองที่เป็นสิ่งพิสูจน์ความเป็นตัวเธอ ว่าสำหรับเธอแล้ว ฐานะทางสังคมไม่สามารถเอาชนะความรักที่แท้จริงได้ ดังนั้น เธอจึงเลือกแต่งงานกับไมเคิล ในท่ามกลางเดียวกับที่กัปตันใจเองก็ไม่ได้รังเกียจที่จะสวมรองเท้าผ้าใบเก่าขาดให้กับซินดี้เช่นกัน

2. เหยียวยางวัลบนเสื้อของกัปตันใจ ปรีณซ์

ภาพที่ 17 ชินดีนำเหรียญที่กัปตันใจมอบให้ไปติดกลางเสื้อที่เสื้อแดงกัปตัน

สื่อความหมายถึง *ยศฐาบรรดาศักดิ์ / สถานะทางสังคม* ซึ่งในละครเรื่องนี้ จะเห็นว่าตัวละครกัปตันใจ ปรีณซ์นั้น มีเหยียวยางวัลมากมายติดที่เครื่องแบบทหารของเขา แสดงให้เห็นว่าเขามีหน้าที่การงานที่ดี มีตำแหน่งทางทหารที่สูงส่ง มีหน้ามีตาในสังคม และเป็นที่ยกย่องของหญิงสาวมากมาย ซึ่งเมื่อเขาได้พบกับชินดี เขาก็ตกหลุมรักเธอทันที และขณะที่เขาเดินร่ำกับเธอ เขาได้ถอดเหยียวยางวัลที่ประดับหน้าอกของเขาให้ชินดีเหรียญหนึ่ง แต่ชินดีไม่รับ กัปตันใจจึงขอให้ชินดีตัดสินใจกลับไว้ที่หน้าอกเสื้อตามเดิม ซึ่งนั่นแสดงให้เห็นว่า ชินดีไม่ได้ต้องการยศฐาบรรดาศักดิ์หรือการมีหน้ามีตาในสังคม หรือแม้แต่การที่จะได้เป็นภริยานายทหารเรือระดับสูง เธอก็เลือกที่ปฏิเสธ

3. การที่ชินดีร้องเพลงผิดแปลกไปจากคนอื่น ตบมือ และเต้นในโบสถ์ในขณะที่กำลังร้องเพลงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

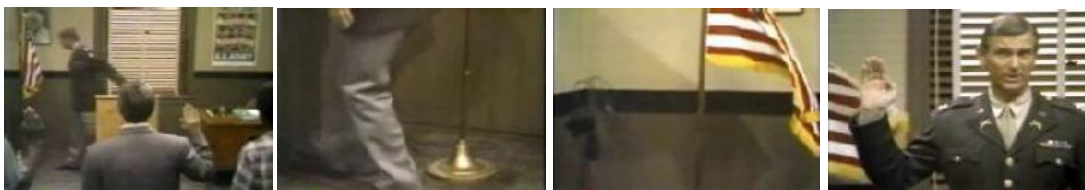

ภาพที่ 18 ชินดีร้องเพลงและเต้นรำในโบสถ์

สื่อความหมายถึง *การแหวกขนบจารีตในสังคม* กล่าวคือ ในฉากนี้ พ่อของชินดีได้กำชับชินดีไว้ก่อนจะเข้าไปโบสถ์ว่า เธอต้องสวมถุงมือสีขาวและต้องสำรวมกิริยาวาจา จากนั้นชินดีจึงถามว่า เธอสามารถตบมือขณะที่ร้องเพลงได้ไหม และเต้นด้วยได้ไหม ซึ่งคำตอบจากพ่อของเธอก็คือ *ไม่* แต่เมื่อถึงเวลาที่ทุกคนในโบสถ์กล่าวคำปฏิญาณตนและร้องเพลงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าอยู่นั้น ชินดีก็กลับร้องเป็นเสียงระฆังสูงขึ้นมาจากคนอื่น อันเนื่องมาจากการสร้างตัวละครให้มีค่านิยมอันใหม่กับสถานการณ์ต่างๆ ที่มากเกินไป และหลังจากนั้นเธอก็เริ่มเต้นและตบมือไปบับจังหวะเพลงที่เร็วขึ้นและสนุกสนานมากยิ่งขึ้น จนทำให้ฉากนี้กลายเป็นฉากมีวิสัยทัศน์จากหนึ่งของเรื่อง แสดงให้เห็นว่า ตัวละครชินดีได้ทำสิ่งที่ผิดแปลกไปจากจารีตประเพณีของสังคมของคนผิวขาว ทั้งๆที่ตัวละครผิวดำคนอื่นๆพยายามที่จะทำตัวให้กลมกลืนกับ

สังคมที่ตนอยู่ โดยอารเขาโบสถ์คริสต์ สวมถุงมือ สำรวมกิริยาในขณะที่ทำพิธี แต่ตัวละครชนิดี้ กลับทำสิ่งที่ตรงกันข้ามทุกอย่าง นอกจากนี้ยังทำให้ตัวละครผิวขาวอื่นๆ ในฉากสมาธิหลุดจากการทำพิธี พร้อมทั้งร้องเพลง ตบมือ และโยกตามจังหวะเพลงไปกับเธอด้วย

4. การที่ทหารเปิดพดลมาให้ธงชาติสะบัด ก่อนจะกล่าวคำปฏิญาณเข้าเป็นทหาร

ภาพที่ 19 ทหารชาวอเมริกันเดินไปเปิดพดลให้ธงชาติสะบัด

ซึ่งธงชาติในฉากนี้ก็คือ ธงของสหรัฐอเมริกา ฉะนั้นจึงสื่อความหมายถึง *ความยิ่งใหญ่ของชาติมหาอำนาจอย่างสหรัฐอเมริกา* เนื่องจากละครเรื่องนี้เป็นละครแนวเสียดสีสังคมที่เกิดขึ้นในช่วงนั้นเป็นช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่สหรัฐอเมริกาขึ้นมาใช้อำนาจเหนือประเทศอื่นๆ บวกกับสภาพสังคมที่เกิดการเหยียดสีผิว จึงทำให้เราได้เห็นในหลายๆ ฉากของภาพยนตร์ที่ค่อนข้างลึกลับ เสียดสีการใช้ชีวิตในสังคมของคนผิวขาว รวมทั้งฉากนี้เองก็เช่นกันที่แม้ว่า ตัวละครทั้งสองคือ ไมเคิลและซินดีจะพยายามตั้งสมาธิปฏิญาณตนตามที่นายทหารกล่าวมา แต่ด้วยอารมณ์ของความรักแบบชั่ววูบใหม่ปลามัน ทั้งคู่จึงปฏิญาณตนแบบที่เล่นทีจริง จนไม่มีสมาธิให้กับการปฏิญาณตน นั่นจึงทำให้เราได้เห็นด้านหนึ่งของภาพยนตร์ ที่เรียกว่า ดลกร้าย (Dark Comedy)

มุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of view)

ภาพยนตร์เรื่อง Cindy ปี ค.ศ.1978 มีวิธีการเล่าเรื่องด้วยมุมมองการเล่าเรื่อง 3 แบบคือ แบบแรก *การเล่าเรื่องจากมุมมองที่เป็นกลาง (The Objective)* คือ เป็นการเล่าเรื่องโดยให้ผู้ชมตัดสินใจเรื่องราวด้วยตนเองจากภาพที่เห็นว่าตัวละครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร

ส่วนแบบที่สองคือ *การเล่าเรื่องจากมุมมองบุคคลที่สาม (The Third-Person Narrator)* คือการที่ผู้เล่ากล่าวถึงเรื่องราวในละครที่กำลังจะเริ่ม ต้นขึ้นหรือจบลง หรือการที่ตัวละครตัวหนึ่งในเรื่องกำลังจะดำเนินเรื่องราวต่อไป ซึ่งจากภาพยนตร์เรื่องนี้ ในตอนต้นเรื่อง เราจะเห็นภาพของชายคนหนึ่งศีรษะด้านตรงกลางเริ่มเล่าเรื่องคล้ายกับการเล่านิทาน โดยเริ่มจาก “กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ในอาณาจักรอันไกลโพ้น มีหญิงสาวคนหนึ่ง เธอชื่อซินเดอเรลลา” (Once upon a time in a faraway country there lived a young girl whose name was Cinderella...) แต่หลังจากนั้น ผู้เล่าเรื่องก็เล่าต่อว่า This is a rip-off of that story...

นอกจากนี้ ในตอนจบของเรื่อง ผู้เล่าเรื่องยังแฝงเป็นตัวละครตัวหนึ่งเดินออกมาจาก ศูนย์บัญชาการทหาร ก่อนที่จะถอดหมวกแล้วเริ่มเล่าถึงตอนจบของเรื่อง โดยเย้ยถึงชีวิตของ ตัวละครแต่ละตัวในเวลาต่อมา

ภาพที่ 20 การเล่าเรื่องจากมุมมองบุคคลที่สามในภาพยนตร์เรื่อง Cinderella ปี ค.ศ.1978

และมุมมองการเล่าเรื่องแบบสุดท้ายก็คือ การเล่าเรื่องแบบรอบด้าน (The Omniscient) เป็นการเล่าเรื่องแบบไร้ข้อจำกัด ไม่ต้องคำนึงถึงเหตุและผล ดังจะเห็นได้จาก ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง หนึ่งด้วยความที่เป็นละครแนวมิวสิคัล เราจึงได้เห็นวงดนตรีแจ๊ส (Jazz) ออกมาบรรเลงเพลง ประกอบการดำเนินเรื่องอยู่ตลอด เช่นในฉากเกิดเรื่องที่ซินดีนั่งรถประจำทางจากเซาท์แคโรไลนา มาหาพ่อในกรุงนิวยอร์ก เราก็ได้เห็นวงดนตรีวงนี้เล่นดนตรี อยู่ตั้งแต่ในเซาท์แคโรไลนา แล้วมา ปรากฏตัวอีกครั้งที่สถานีรถประจำทาง ซึ่งมีพ่อของซินดียืนรออยู่ ส่วนในตอนกลางเรื่อง เมื่อซินดี หนีตัว และโผล่เริ่มพูดคุยกันถึงเรื่องงานเดินว่า วงดนตรีแจ๊สวงนี้ก็เดินเข้ามาบรรเลงเพลงในบ้าน ของซินดีทันที รวมทั้งตอนท้ายเรื่อง เราก็ยังคงได้เห็นวงดนตรีแจ๊สปรากฏตัวขึ้นที่ศูนย์บัญชาการ ทหาร และระเบียงบ้านด้วยเช่นกัน

ภาพที่ 21 การปรากฏตัวของวงดนตรีแจ๊สในฉากต่างๆของภาพยนตร์

2. ภาพยนตร์เรื่อง Cinderella (1989)

ภาพยนตร์วิเศษสร้างโดย 3 ประเทศ ได้แก่ เยอรมัน ฝรั่งเศส และสเปน ซึ่งสร้างจาก เทพนิยายสำนวนของพี่น้องตระกูลกริมม์

เนื้อเรื่อง

หญิงสาวคนหนึ่งอาศัยอยู่ในครอบครัวที่อบอุ่นกับพ่อและแม่ แต่ต่อมาแม่ของเธอก็เสียชีวิตลงอย่างกะทันหันด้วยอาการป่วย จากนั้นไม่นานพ่อของเธอก็แต่งงานใหม่กับแม่หม้ายที่มี ลูกสาวติดมา 2 คน หญิงสาวรู้สึกอิจฉาแหว จึงมักจะเอาดอกไม้ไปวางที่ข้างหลุมศพของแม่ซึ่งฝังไว้ ข้างบ้านอยู่เสมอ และมีฝูงนกพิราบที่เรอเลี้ยงไว้คอยเป็นเพื่อนคลายเหงา วันหนึ่ง ขณะที่พ่อ

ของเธอต้องออกไปทำงานนอกบ้านหลายวัน เธอถูแม่เลี้ยงและลูกๆ ล้อแก้งให้ทำงานบ้านอย่างหนัก ทั้งกวาดบ้าน ถูบ้าน สูบน้ำจากบ่อ ตัดฟืน ซ้ำยังถูกยึดห้องนอน และถูกไล่ให้เธอไปนอนหน้าเตาผิงในห้องครัว จนหน้าตาเนื้อตัวของเธอเปราะเปื้อนไปด้วยขี้เถ้า ทั้งสามจึงได้ตั้งฉายาให้เธอว่า Cinderella (ซินเดอเรลลา) ที่แปลว่า นางขี้เถ้า ต่อมาเมื่อมีประกาศจากพระราชวังเชิญหญิงสาวทุกคนในเมืองไปงานเต้นรำ เนื่องจาก พระราชาต้องการจะหาคู่ครองให้กับเจ้าชาย โดยงานจะจัดขึ้น 3 คืน แต่เธอกลับไม่ได้รับอนุญาตจากแม่เลี้ยง .เพราะว่าเธอไม่มีชุดราตรีและไม่มีรองเท้าใส่ ขณะเดียวกัน เมื่อพ่อของเธอกลับมาบ้านพร้อมกับ 'กิ้งไม้กึ่งแรกที่ตกใส่หมวกระหว่างทางกลับบ้าน' ซึ่งซินเดอเรลลาเป็นคนขอให้พ่อเก็บมาให้ เธอก็นำกิ้งไม้ชิ้นนั้นไปปลูกเพียงครู่เดียว มันก็แตกกิ่งก้านสาขากลายเป็นต้น Hazelnut (ฮาเซลนัท) ที่สามารถบันดาลทุกสิ่งให้เธอได้ตาม ความปรารถนา เพราะมีเสียงวิญญานของแม่เธอตั้งขึ้นจากหลุมศพบอกเธอซึ่งสิ่งเดียวที่เธอปรารถนาคือ การได้ไปงานเต้นรำ

โดยทั้งสามคืนของงานเต้นรำ ซินเดอเรลลาถูกแม่เลี้ยงแก้งให้แยกตัวกับงาออกจากกัน แต่เธอก็ได้เหล่าทาสีมาช่วยเหลือไว้ ในคืนแรก เธอขอพรจากต้นฮาเซลนัทให้ได้เห็นเจ้าชาย ส่วนคืนที่สอง เธอขอให้ได้ไปงานเต้นรำ ซึ่งเธอก็สมปรารถนา โดยได้ไปงานเต้นรำด้วยชุดราตรีสีเงินและมีสารดีคอยรับส่ง ส่วนคืนที่สามเธอไปงานเต้นรำในชุดสีทอง และแต่ละคืน เธอจะต้องกลับก่อนเวลาเที่ยงคืน เพราะเมื่อถึงเวลา เวทมนตร์ก็จะเสื่อมลง และทุกอย่างจะกลับสู่สภาพเดิมซึ่งในคืนที่สาม เธอได้ทำ รองเท้าสีทอง หลุดไว้ข้างหนึ่ง ทำให้เจ้าชายเก็บรองเท้าข้างนั้นไว้ แล้วจึงประกาศออกตามหาเจ้าของรองเท้า โดยการนำรองเท้าสีทองข้างนั้นไปให้หญิงสาวทุกคนในเมืองลองสวม ด้วยความที่แม่เลี้ยงต้องการให้ลูกของตนได้แต่งงานกับเจ้าชาย จึงบังคับให้ลูกเข็นส้นเท้าออก แต่ก็ถูกทาสีมาช่วยทำให้เจ้าชายดูเล็ดที่ไหลออกมาจากรองเท้า จนในที่สุดเจ้าชายก็ได้พบกับซินเดอเรลลาซึ่งปีนขึ้นไปหลบอยู่ในบ้านทาสีมา เจ้าชายสวมรองเท้าสีทองให้ซินเดอเรลลา แล้วพากลับเข้าวังเพื่อเข้าแต่งงาน ท่ามกลางเสียงโห่ร้องแสดงความยินดีของชาวเมือง

โครงเรื่อง (Plot)

1. การเริ่มเรื่อง (Exposition)

หญิงสาวคนหนึ่งอาศัยอยู่ในครอบครัวที่อบอุ่นกับพ่อและแม่ แต่ต่อมา แม่ของเธอก็เสียชีวิตลงอย่างกะทันหันด้วยอาการป่วย จากนั้นไม่นานพ่อของเธอก็แต่งงานใหม่กับแม่หม้ายที่มีลูกสาวติดมา 2 คน

2. การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action)

ซินเดอเรลลาถูกแม่เลี้ยงและลูกๆ แก้งให้ทำงานบ้าน และก่อนที่พ่อของเธอจะออกไปทำงานต่างเมือง เธอจึงขอให้พ่อนำกิ้งไม้กึ่งแรกที่ตกใส่ศีรษะของพ่อระหว่างทางกลับบ้านมาให้

เธอ... กิ่งไม้ที่แตกกิ่งก้านอย่างรวดเร็วกลายเป็นต้นฮาเซลนัท ซึ่งมีวิญญาณของแม่สิงอยู่ที่
ซินเดอเรลลาอธิษฐานขอให้ได้แต่งงานในวันว่าง ต้นฮาเซลนัทจึงบันดาลให้เธอสมหวัง แต่เธอจะ
ต้องกลับจากงานก่อนเวลาเที่ยงคืน เพราะไมเช่นนั้นเวทมนตร์จะเสื่อมลง ทุกอย่างจะกลับสู่
สภาพเดิม

3. ขั้นภาวะวิกฤต (Climax)

ในงานแต่งงานที่สาม ซินเดอเรลลาตื่นรุ่งเช้าจนลืมเวลา เมื่อมาพิงพิลาตีบอกเวลาเที่ยงคืน
เธอก็รีบวิ่งลงบันได จนเผลอทำรองเท้าสีทองหลุดไว้ข้างหนึ่ง เจ้าชายจึงเก็บรองเท้าข้างนั้นไว้

4. ขั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action)

เจ้าชายนำรองเท้าสีทองออกตามเจ้าของ จนได้พบกับซินเดอเรลลาที่หลบอยู่ในบ้าน
นกพิราบ เจ้าชายจะทำลายบ้านนกพิราบหากเธอไม่ลงมา จึงทำให้ซินเดอเรลลากล้าเปิดเผยตัว
เจ้าชายสวมรองเท้าสีทองให้ซินเดอเรลลา

5. การยุติของเรื่องราว (Ending)

เจ้าชายพาซินเดอเรลลาขึ้นนั่งบนม้า แล้วพากลับวังเพื่อเข้าพิธีแต่งงาน ท่ามกลางเสียง
โห่ร้องแสดงความยินดีของชาวเมือง

แก่นเรื่อง (Theme)

ละครโทรทัศน์เรื่อง Cinderella ปี ค.ศ. 1989 มีแนวเรื่องแบบ Love Theme เล่าถึงความรัก
ของหญิง-ชาย ที่ต้องฟันฝ่าอุปสรรคก่อนจะได้ลงเอยกัน ซึ่งได้แฝงข้อคิดไว้ในตอนต้นเรื่องว่า

“จงเชื่อในความดี เครื่องครัดในศาสนา แล้วสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะคุ้มครอง”

(Dear Child, be good and pious and then the good God will always protect you
and I will look down on you from heaven and be near you.)

ประโยคข้างต้นนี้เป็นคำพูดของแม่ของซินเดอเรลลาในตอนต้นเรื่อง ที่ได้สั่งเสียเธอไว้
ก่อนจะเสียชีวิตลง กล่าวคือ ภาพยนตร์เรื่องนี้ต้องการจะบอกให้ผู้ชมเชื่อในการทำความดี
ไม่เบียดเบียน ให้ผู้อื่นเดือดร้อนทั้งทางกาย วาจา และใจ เพราะท้ายที่สุดแล้ว ความดีย่อมเอาชนะ
ความชั่วได้เสมอ

ความขัดแย้ง (Conflict)

ก. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ด้วยกัน

1. ความขัดแย้งระหว่าง ซินเดอเรลลา กับ แม่เลี้ยง

ซินเดอเรลลาต้องทนอยู่กับแม่เลี้ยง ร่ำรวยที่ทั้งคำทอ ทำร้ายร่างกาย และใช้งานเธอ
เยี่ยงทาส แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าพ่อของเธอ แม่เลี้ยงก็กลับแสร้งทำเป็นดีกับเธอ นอกจากนี้ เมื่อ

ซินเดอเรลลาได้รับอนุญาตจากพ่อให้ไปร่วมงานเต้นรำในวัง แม่เลี้ยงก็กลับแกล้งใช้ให้ซินเดอเรลลาแยกตัวกับงาออกจากกัน เพื่อถ่วงเวลาไม่ให้ซินเดอเรลลาขึ้นรถไปกับพวกเขา

ข. ความขัดแย้งภายในจิตใจ

1. **ซินเดอเรลลา** ตัวละครตัวนี้มีความกดดันภายในจิตใจตั้งแต่ตอนต้นเรื่องจนจบเรื่อง เพราะหลังจากที่แม่ของเธอตายจากไปได้ไม่นาน พ่อของเธอก็แต่งงานใหม่กับแม่เลี้ยงที่ใจคอโหดเหี้ยม ใช้งานเธอไม่ต่างจากคนรับใช้ เธอจึงต้องการที่หลุดพ้นจากสภาพชีวิตที่แสนทรมานนี้ แต่แล้วเมื่อเธอได้พบกับเจ้าชาย เธอก็กลับไม่กล้าเปิดเผยตัวตนที่แท้จริง

2. **แม่เลี้ยง** ตัวละครตัวนี้ต้องการเพียงแค่เงินทอง ความสุขสบาย ฐานะทางสังคม และการได้มีอำนาจยิ่งใหญ่ที่สุดในบ้าน ดังนั้นเธอจึงพยายามมาดขี่ข่มเหงซินเดอเรลลาเยี่ยงทาส และไม่ยอมให้เธอได้มีโอกาสไปงานเต้นรำในวัง

ตัวละคร (Character)

1. ตัวละครเอกซินเดอเรลลา (Cinderella)

ภาพที่ 22 ตัวละครเอก ซินเดอเรลลา ในภาพยนตร์เรื่อง Cinderella (1939)

ซินเดอเรลลาเป็นตัวละครแบบมิติเดียว (Flat character) และเป็นผู้ถูกกระทำ (Passive character) ตั้งแต่ต้นจนถึงท้ายเรื่อง กล่าวคือ ซินเดอเรลลาเป็นหญิงสาวที่มีบุคลิกเรียบร้อย เป็นคนติดตามแบบฉบับของกุลสตรี มีความเป็นแม่บ้านแม่เรือน มีความอดทน และเก็บความรู้สึกเก่ง พุดน้อย ใจดี มีเมตตา ยอมเชื่อฟังคำสั่งแม่เลี้ยง และยอมถูกกลั่นแกล้งต่าง ๆ นานา โดยที่ไม่เคยนำเรื่องไปฟ้องพ่อ ถึงแม้จะโดนขีตห้องนอนจนต้องไปนอนหน้าเตาผิงในครัวก็ตาม ซึ่งตลอดทั้งเรื่อง เธอมักจะไม่แสดงออกเพื่อที่จะปกป้องตัวเอง หรือถึงแม้จะแสดงออก ก็เป็นส่วนน้อย แต่ก็ไม่มีผลใดๆกับเรื่อง เพราะสุดท้าย อำนาจก็ยังตกเป็นของแม่เลี้ยง และเธอก็ต้องยอมจำนนโดยเลี้ยงไม่ได้ จากกรที่แม่เลี้ยงข่มขู่และทำร้ายร่างกายเธอ แต่ด้วยความดีของเธอ ซินเดอเรลลาจึงมักจะได้รับความช่วยเหลือจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และสัตว์เลี้ยงอยู่เสมอ กระทั่งตอนจบเรื่อง เธอก็ยังไม่กล้าแสดงตัวว่าเธอคือเจ้าของรองเท้าส้นสูง แต่กลับป็นขึ้นไปหลบอยู่ในบ้านนาพิราบ จนเมื่อเจ้าชายตามมาหาเธอที่บ้านนกพิราบ และสั่งให้พ่อของเธอตัดเส้าบ้านนกพิราบจนเกือบโค่น เธอจึงกล้าปรากฏตัวออกมา ซึ่งบุคลิกลักษณะของซินเดอเรลลาตามที่กล่าวไว้ทั้งหมดนี้ มีความคงที่ และเป็นไปในทิศทางเดียวกันตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง ไม่ได้มีความ

เปลี่ยนแปลงทางความคิดหรือพฤติกรรม หรือเป็นพัฒนาการของตัวละครที่จะส่งผลกระทบต่อเรื่องในแบบ 'หักมุม' ดังนั้น ซินเดอเรลลาจึงเรียกว่าเป็นตัวละครแบบมิติเดียว และเป็นผู้ถูกกระทำ

การสร้างตัวละคร ตัวละครเอกซินเดอเรลลา ใช้วิธีการสร้างตัวละครผ่านการเลือกชื่อ (Characterization through choice of name) กล่าวคือ คำว่า 'Cinderella' หรือ 'Aschenputtel' ในภาษาเยอรมัน สามารถแปลเป็นภาษาไทยตามภาษาวรรณกรรมได้ว่า 'นางขี้เถ้า' เนื่องจากในตอนต้นเรื่องที่เราถูกบังคับให้ไปนอนหน้าเตาผิงนั้น หน้าตาและเนื้อตัวของเธอละเออะเพอะเปรอะเปรื้อนไปด้วยขี้เถ้า พี่สาวต่างมารดาของเธอจึงตั้งฉายาให้เธอว่า Cinderella หรือนางขี้เถ้านั่นเอง และนอกจากชื่อ Cinderella แล้ว ในตอนกลางเรื่องที่เราได้ไปงานเต้นรำของเจ้าชาย เมื่อเธอเดินทางไปถึงพระราชวัง สารลึกลับได้แนะนำกับทหารว่า ซินเดอเรลลาคือเจ้าหญิง มีนามว่า *อินค็อกนิโต (Incognito)* ที่แปลว่า 'ไม่ระบุนาม' นั่นก็เพราะ ตัวละครตัวนี้ไม่สามารถเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงได้ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างคนในวังได้เห็นเกิดจาเวทมนตร์

ภาพที่ 23 การสร้างตัวละครเอกซินเดอเรลลา ในภาพยนตร์เรื่อง Cinderella ปี ค.ศ.1999

นอกจากนี้ ซินเดอเรลลา ยังใช้วิธีการสร้างตัวละครโดยการปรากฏตัวให้เห็นลักษณะภายนอก (Characterization by appearance) ดังจะเห็นได้จาก ตอนเปิดเรื่อง เราจะได้เห็นภาพของซินเดอเรลลาในแบบ 'ลูกคุณหนู' ใส่เสื้อผ้าสวยงาม ผิวพรรณสะอาดสอาด เปี่ยมสง่างามมัดไว้เป็นผมเกล้า แสดงถึงความสดใสน่ารักตามวัยแวววาว ทำให้เธอดูมีฐานะและอยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น แต่เมื่อมาถึงกลางเรื่องที่เราต้องอยู่ใต้อำนาจของแม่เลี้ยง เธอจึงต้องใส่เสื้อผ้าเก่าๆ โทรมๆ เนื้อตัวมอมแมม เพราะต้องทำงานบ้านตลอด แต่ต่อมา เมื่อเธอมีโอกาสได้ไปงานเต้นรำ ลักษณะภายนอกของเธอก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง การแต่งกายของเธอดูหรูหราสง่างามในแบบเจ้าหญิง ทั้งเสื้อผ้า ทรงผม และเครื่องประดับต่างๆ โดยเฉพาะชุดราตรีสีเงินและสีทองที่เธอใส่ไปงานเต้นรำคืนที่สองและคืนที่สาม ซึ่งในทางจิตวิทยานั้น สีเงิน เป็นสีแห่งความหรูหรา สง่างามและมิสเหนื ส่วนสีทอง สื่อถึงความร่ำรวย ชัยชนะ พระเจ้า และความสุข เป็นต้น

2. ตัวละครร้าย แม่เลี้ยง

ภาพที่ 24 ตัวละครร้าย แม่เลี้ยง ในภาพยนตร์เรื่อง Cinderella ปี ค.ศ.1989

ตัวละครร้ายแม่เลี้ยง เป็นตัวละครแบบมิติเดียว (Flat character) และเป็นตัวละครผู้กระทำ (Active character) ตั้งแต่ต้นเรื่องจนจบเรื่องเช่นกัน เนื่องจากตัวละครตัวนี้ต้องการอำนาจ และทรัพย์สินเงินทอง เพื่อจะได้อยู่อย่างสุขสบาย ซึ่งแต่เดิมเคยเป็นของซินเดอเรลลาทั้งหมด แม่เลี้ยงเป็นผู้หญิงวัยกลางคน ชอบความหรูหราโดดเด่นกว่าผู้อื่น หน้าไว้หลังหลอกใจคอโหดเหี้ยม ไม่ใส่ใจความรู้สึกของใครแม้กระทั่งลูกสาว เห็นได้จากตอนที่เธอบังคับให้ลูกสาวเข็นล้อเท้าเพื่อที่จะได้ใส่รองเท้าสีทองได้ และได้แต่งงานกับเจ้าชาย ตัวละครตัวนี้ทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะได้เป็นใหญ่ที่สุดในบ้าน โดยการข่มเหงซินเดอเรลลา ต่ำท้อ ตบหน้า แกล้งให้ทำงานบ้าน และให้อยู่ในบ้านด้วยสภาพคนรับใช้ ทั้งยังปิดกั้นไม่ให้ซินเดอเรลลาไปงานเต้นรำ ทั้งๆที่พ่อของเธออนุญาต ซึ่งแม่เลี้ยงแกล้งซินเดอเรลลาด้วยวิธีการให้แยกตัวกับงาที่เธอเหวอมาจากถุงอย่างกระจัดกระจาย จากที่วันแรกเธอเห็นไว้แค่นาน แต่วันต่อๆมา เธอแกล้งเทให้เรียกราดลงบนพื้น เพื่อให้ซินเดอเรลลาใช้เวลานานที่สุดในการแยกแก้วออกจากงา และทำให้หมดโอกาสที่จะได้ไปงานเต้นรำ

การสร้างตัวละคร ตัวละครร้ายแม่เลี้ยง ใช้วิธีการสร้างตัวละครโดยการปรากฏตัวให้เห็นลักษณะภายนอก (Characterization by appearance) และสร้างตัวละครผ่านการกระทำภายนอก (Characterization through external action) กล่าวคือ ในฉากแรกที่แม่เลี้ยงปรากฏตัวพร้อมกับลูกสาวทั้งสอง เธอแต่งกายด้วยสีชมพูสด (สีบานเย็น) ซึ่งเธอก็มักจะแต่งกายด้วยสีนี้ตลอดทั้งเรื่อง และเธอก็มักจะพาปากด้วยสีแดงตลอดทั้งเรื่องเช่นเดียวกัน ซึ่งโดยทั่วไป สีโทนนี้มักจะสื่อถึงความร้อนแรง ความทะเยอทะยาน ความโกรธ กิเลส ความมั่งคั่ง อุดมสมบูรณ์ และอำนาจ เป็นต้น ส่วนการกระทำภายนอกที่สังเกตเห็นได้ชัดก็คือ ในฉากที่เธอปรากฏตัวครั้งแรก เมื่อเธอลงจากรถม้าเข้ามาในบ้าน เธอจัดแจงยกเก้าอี้จากที่เดิมไปตั้งไว้ใหม่ที่ แล้วยืนมองด้วยความพอใจราวกับบ้านหลังนี้เป็นของตัวเอง ทั้งๆที่เพิ่งมาถึงเพียงไม่กี่นาที โดยที่เธอไม่ได้ใส่ใจสายตาของซินเดอเรลลาที่มองเธออยู่แม้แต่น้อย

ภาพที่ 25 การสร้างตัวละครร้ายแม่เลี้ยง ในภาพยนตร์เรื่อง Cinderella ปี ค.ศ.1989

นอกจากนี้ยังใช้ *การสร้างตัวละครผ่านบทพูด / บทสนทนา (Characterization through dialogue)* เนื่องจากตัวละครนี้ต้องแสดงอำนาจข่มขู่ตัวละครเอก แต่ขณะเดียวกัน ก็ต้องคอยประจบประแจงสามีในเวลาเดียวกัน ดังนั้นลักษณะการพูดจึงแตกต่างกัน เช่น เมื่อซินเดอเรลลาจะตามไปทำงานกับพ่อ แต่แม่เลี้ยงห้ามไว้ และเธอก็พูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนต่อหน้าพ่อของซินเดอเรลลาว่า “You can’t disturb your father like that, you know how busy he is?” แต่หลังจากนั้น เมื่อทั้งสองเดินเข้ามาในบ้าน แม่เลี้ยงก็เริ่มใช้เสียงแข็งออกคำสั่งให้ซินเดอเรลลาทำงานบ้าน ทำอาหารเช้า เตรียมน้ำให้ลูกสาวของเธออาบ และจบประโยคด้วยเสียงตะคอกว่า “Get to work, you hear!”

3. ตัวละครอื่นๆ

ภาพที่ 26 ตัวละครเจ้าชาย / ลูกสาวทั้งสองของแม่เลี้ยง / พ่อของซินเดอเรลลา / แม่ของซินเดอเรลลา และนกฟิราบ ตามลำดับ

3.1 เจ้าชาย เป็นโอรสของพระราชินีที่กำลังต้องการหาคู่ครองให้กับลูกชาย เป็นหนุ่มรูปงาม ผมสีบลอนด์ทอง บุคลิกภาพสง่างาม สุขุม ฉลาด มีความมานะพยายาม เมื่อเขาได้พบหญิงสาวที่เขารักแล้วก็พยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้รู้จักตัวตนที่แท้จริงของเธอ เห็นได้จากวิธีการที่เจ้าชายให้ทหารนำของเหลวเหนียวๆ มาทาที่บันได เพื่อให้รองเท้าของซินเดอเรลลาหลุดติดที่ชั้นบันได จนเธอต้องยอมถอดรองเท้าทิ้งไว้ข้างหนึ่ง และเจ้าชายก็สามารถตามหาตัวเธอจนพบ

3.2 ลูกสาวทั้งสองของแม่เลี้ยง เป็นหญิงสาวที่มีอุปนิสัยคล้ายกัน คือ ชอบชิงดีชิงเด่นกัน ทั้งคู่ขอหาเรื่องแก๊งซินเดอเรลลา และใช้ให้เธอช่วยแต่งตัว ปีนวดให้ตอนอาบน้ำ ทั้งยังแก๊งเธอตุ๊กตาที่เธอรักที่สุดโยนลงไปในกองไฟ แล้วทั้งคู่ก็ตั้งชื่อให้เธอว่า ซินเดอเรลลา

ทั้งนี้ หญิงสาวทั้งสองมีอุปนิสัยคล้ายกับแม่ของเธอ และยังชอบแต่งตัวด้วยสีสันจัดจ้าน ใช้คำพูดเสียดสี และคอยเย้ยหยันซินเดอเรลลาแบบเดียวกับของพวกเธอด้วยเช่นกัน

3.3 พ่อของซินเดอเรลลา ชายวัยกลางคน ภรรยาของเขาเสียชีวิตลงในตอนต้นเรื่อง เขาจึงแต่งงานใหม่กับแม่หม้ายลูกติด เขาไม่ค่อยมีเวลาอยู่บ้าน จึงไม่เคยรับรู้ถึงความลำบากของลูกสาวแท้ๆ ซึ่งก็คือ ซินเดอเรลลา เพราะเขาเชื่อทุกคำพูดของแม่เลี้ยง โดยไม่นึกเอะใจว่านั่นคือเรื่องจริงหรือโกหก

3.4 แม่ของซินเดอเรลลา หญิงวัยกลางคน มีอาการและเสียชีวิตตั้งแต่ต้นเรื่องและได้พูดสั่งเสียลูกสาวไว้ ดังที่ได้กล่าวไว้ในแก่นเรื่อง (Theme) ซึ่งศพของเธอถูกฝังไว้ในบริเวณข้างบ้าน และต่อมามีวิญญาณของแม่ก็กลับมาคอยคุ้มครองลูกสาว โดยแม่ได้บอกให้ซินเดอเรลลาขอพรจากต้นเฮเซลนัทวิเศษ

3.5 นักพิราบ เป็นตัวละครที่มีบทบาทอย่างมาก เช่น ช่วยซินเดอเรลลา แยกตัวกับงา นากุญแจห้องครัวมาให้ และที่สำคัญคือ ตอนท้ายเรื่อง นักพิราบได้ร้องเตือนเจ้าชายให้รอยเล็ดที่ไหลออกจากรองเท้าสีทอง

ฉาก (Setting)

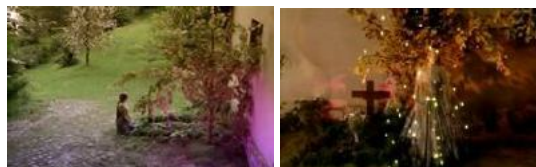
1. บ้านของซินเดอเรลลา เป็นบ้านสไตล์ยุโรป สีขาวทั้งหลัง พื้นบ้านเป็นสีขาวตัดกับสีดำแบบตารางหมากรุก ซึ่งสามารถแบ่งฉากย่อยๆ ได้ดังนี้

1.1 ในบ้าน เหตุการณ์ส่วนมากทำให้เราได้เห็นสถานภาพของตัวละครเอกที่เหมือนเป็นคนรับใช้ เช่น ตัวละครเอกต้องนอนในครัวหน้าเตาผิง ทำความสะอาดบ้าน ช่วยลูกสาวของแม่เลี้ยงแต่งตัว โดนมแม่เลี้ยงและลูกๆ ข่มเหง และโดนแก๊งรับใช้แยกตัวกับงาเพื่อไม่ให้เธอมีโอกาสได้ไปงานเต้นรำในวัง เป็นต้น

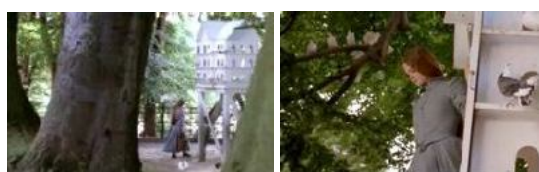
ภาพที่ 27 ฉากภายในบ้านของซินเดอเรลลา

1.2 ข้างบ้าน เป็นที่ฝังศพแม่ของซินเดอเรลลา ซึ่งเธอมักจะไปนั่งร้องไห้ระบายความอัดอั้นตันใจที่หลุมศพแม่ตลอดทั้งเรื่อง ทั้งยังเป็นที่ตั้งเฮเซลนัทวิเศษขึ้นอยู่ และเสียงวิญญาณของแม่ก็บอกให้เธอขอพรจากต้นเฮเซลนัท

ภาพที่ 26 ฉากหลุมศพบริเวณข้างบ้าน

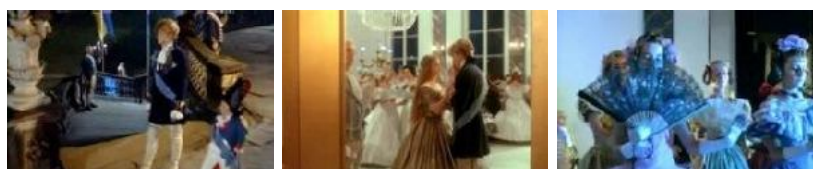
1.3 บ้านนกพิราบ เป็นที่อยู่อาศัยของนกพิราบขาวหลายตัวที่ซินเดอเรลลาเลี้ยงไว้ ตอนทำยี่โถง ซินเดอเรลลาได้ปีนขึ้นไปหลบอยู่ในบ้านนก ขณะที่เจ้าชายมาตามหาเจ้าของ รongเท้าสีทอง จนเมื่อเจ้าชายสั่งให้ทหารพังบ้านนา ซินเดอเรลลาจึงยอมปรากฏตัว

ภาพที่ 29 ฉากบ้านนกพิราบ

2. พระราชวัง

ซินเดอเรลลาได้พบกับเจ้าชายครั้งแรกในงานเต้นรำ และหลังจากนั้นเธอก็มาร่วมงาน เต้นรำอีกในคืนที่สอง แต่เธอก็รีบออกไปตอนเวลาที่เที่ยงคืนก่อนที่เวทมนตร์จะเสื่อม จึงได้ทำ รongเท้าสีทองหลุดไว้ ช่างหนึ่งที่บ้านโดวี่งมีของเหลวเหนียวคล้ายยางมะตอยทาไว้ ต่อมาเจ้าชาย จึงได้นำรongเท้าสีทอง มาตามหาเจ้าของ

ภาพที่ 30 จากพระราชวัง

3. ทุ่งหญ้า ฉากเปิดเรื่อง ซึ่งซินเดอเรลลาและพ่อแม่คดโกงมาเพื่อระงับผู้คนกัน แต่ความาร บัวยของแม่เกิดกำเริบ จึงได้พุดสั่งเสียเธอไว้ก่อนจะเสียชีวิตในเวลาต่อมา

ภาพที่ 31 ฉากทุ่งหญ้า

สัญลักษณ์ (Symbol)

1. นกพิราบ

ภาพที่ 32 นกพิราบขาว

สื่อความหมายถึง *อิสรภาพ* เห็นได้จากความขัดแย้งในจิตใจของตัวละครเอก ที่ต้องการจะหลุดพ้นจากสภาพชีวิตที่ยากลำบาก และนกพิราบนี้เองที่คอยช่วยเหลือตัวละครเอกอยู่ตลอด เช่น ช่วยแยกตัวกับงา นำกุญแจห้องครัวมาให้ และร้องเตือนเจ้าชายให้ดูรอยเลือดที่รองเท้า

2. สีเงิน กับ สีทอง

ภาพที่ 33 ซินเดอเรลลาในชุดราตรีกับรถม้าสีเงิน และสีทอง ตามลำดับ

ในทางจิตวิทยา สีเงิน หมายถึง *เทพธิดา ความสง่างาม รักรวยหรือหรรษา พลังแห่งความเป็นหญิง ความมีเสน่ห์ และความเพ้อฝัน* เป็นต้น ซึ่งจากในภาพยนตร์ จะเห็นว่าในงานเต้นรำคืนที่ส่อง ต้นฮาเซลนัทได้เนรมิตให้ตัวละครเอกใส่ชุดราตรีสีเงิน และมีรถม้าสีเงินที่มีสารวิเศษชุดสีเงินพาไปส่งที่งาน

ส่วนงานเต้นรำคืนที่สามนั้น ต้นฮาเซลนัทได้เนรมิตชุดราตรีสี *สารสี* และรถม้าให้เป็นสีทอง ซึ่งในทางจิตวิทยา สีทอง หมายถึง *ชัยชนะ พระเจ้า ความร่ำรวย อำนาจของผู้ชาย ความสุข ความน่าเกรงขาม และอำนาจลึกลับ* เป็นต้น¹

¹ ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับความหมายของสีได้ที่ *naneur, ความหมายของสี [อชนวีไล่ม]*, แหล่งที่มา <http://www.oknation.net/blog/webmasterbangkok/2010/12/12/entry-1>

3. รองเท้า

ภาพที่ 34 ร้านรองเท้าในเมือง และรองเท้าของซินเคอเรลลา

สื่อความหมายถึง *ชนชั้นทางสังคม* เห็นได้จากในฉากที่พ่อของตัวละครเอกพาเธอไปซื้อรองเท้าในเมือง ภายในร้านที่เจ้าของเป็นนักมายากล เขาได้ส่งรองเท้ามาให้เธอเลือกมากมาย แต่ขณะที่เธอกำลังเลือกรองเท้าอยู่นั้น แม่เลี้ยงก็มาดึงตัวเธอออกไปโดยบอกว่า พ่อของเธอติดธุระด่วนต้องรีบไป และเมื่อกลับถึงบ้าน ก็กลายเป็นภาพที่เธอใส่รองเท้าหนังที่ทั้งใหญ่และหนัก ไม่พอดีกับเท้าของเธอ นอกจากนี้ เมื่อซินเคอเรลลาขอแม่เลี้ยงไปงานเต้นรำ เธอก็กลับถูกปฏิเสธ เพราะเธอไม่มีชุดราตรีกับรองเท้า แต่ในภายหลัง เธอก็คือเจ้าของรองเท้าสีทองที่เธอใส่ไปงานเต้นรำในฐานะเจ้าหญิง ดังนั้นจะเห็นว่า รองเท้าในภาพยนตร์เรื่องนี้สามารถบ่งบอกสถานะของตัวละครได้ จากที่เธอเดินเท้าเปล่า ต่อมาต้องใส่รองเท้าที่ไม่พอดีกับเท้า จนในที่สุดรองเท้าสีทองก็ช่วยพิสูจน์ตัวตนของเธอได้ว่าเธอคือ เจ้าหญิง

4. ต้นเฮเซลนัท

ภาพที่ 35 ต้นเฮเซลนัทที่หลุมศพแม่ของซินเคอเรลลา

สื่อความหมายถึง *วิญญาณของแม่ที่คอยคุ้มครองลูก* เพื่อให้ลูกได้พบกับความสุขในชีวิต เห็นได้จากตอนต้นเรื่องก่อนที่แม่จะเสียชีวิต เธอบอกลูกว่าจะคอยมองดูจากบนสวรรค์ แต่เมื่อซินเคอเรลลานำกิ่งไม้ที่ได้จากพ่อมาปลูกที่หลุมศพ และร้องไห้คร่ำครวญระบายความรู้สึก อ้างว้างโดดเดี่ยวออกมา ทั้งยังท้อเพื่อว่าอยากทำให้แม่มาอยู่กับเธอ หลังจากนั้น เมื่อซินเคอเรลลามาที่หลุมศพอีกครั้ง เธอจึงได้ยินเสียงวิญญาณดังขึ้นและบอกให้เธอขอพรจากเฮเซลนัท

5. ต๊กตาเด็กผู้หญิง

ภาพที่ 36 ต๊กตาเด็กผู้หญิง

สื่อความหมายถึง ซินเดอเรลลา เนื่องจากตั้งแต่ต้นเรื่อง จะเห็นได้ว่าลักษณะภายนอกของซินเดอเรลลากับต๊กตามีความคล้ายคลึงกันมาก ทั้งเสื้อผ้าและทรงผม และภาพหลังจากนั้นแม่ของซินเดอเรลลาก็เกิดอาการป่วยกำเริบ ถัดมาภาพของต๊กตาก็มีมาติดต่อบนหน้าเหมือนเป็นการบอกสิ่งผิดปกติ และหลังจากนั้น เมื่อเธอรู้อาชีพสาวคนหนึ่งยึดห้องนอน สิ่งเดียวที่เธอยังเข้าไปเอาคือ ต๊กตา เธอลุกขึ้นมาในครัวนั่งมองต๊กตาตัวนี้ด้วยความเศร้า และต่อมาพี่สาวทั้งสองก็ตามมาในครัว แล้วแก๊งโยนต๊กตาเข้าไปในกองไฟ ซินเดอเรลลาก็วิ่งเข้าไปคว้ามันออกมาและกอดไว้บ๊อบก แสดงให้เห็นว่าเธอรักต๊กตาตัวนี้มาก ซึ่งมองได้อีกหนึ่งหน้คือ ต๊กตาตัวนี้ก็คือตัวเธอในอดีตซึ่งเธอโหยหาอยากจะได้มันคืนมานั่นเอง

มุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of view)

ภาพยนตร์เรื่อง Cinderella ปี ค.ศ. 1989 ใช้มุมมองการเล่าเรื่อง 2 แบบคือ แบบแรกเล่าเรื่องจากมุมมองที่เป็นกลาง (*The Objective*) กล่าวคือ ภาพที่นำเสนอในภาพยนตร์เรื่องนี้ส่วนมากเป็นภาพที่เล่าเรื่องโดยให้คนดูตัดสินใจเรื่องราวเองจากสิ่งที่เห็น

ส่วนการเล่าเรื่องด้วยมุมมองแบบที่สองคือ มุมมองการเล่าเรื่องแบบรู้รอบด้าน หรือแบบพหุสูตร (*The Omniscient*) สังเกตได้จากในบางฉาก ตัวละครในภาพยนตร์จะหันมายิ้มให้คนดู (ยิ้มให้กล้อง) เหมือนเป็นการบอกอารมณ์ความรู้สึกในตอนนั้น ทำให้คนดูสามารถคาดเดาความรู้สึกนึกคิดของตัวละครได้ นอกจากนี้ในบางฉาก เราจะได้เห็นภาพจากสายตาของซินเดอเรลลาที่มองแม่เลี้ยงและลูกสาวทั้งสองในอารมณ์เหมือนเธอเห็นผี อย่างที่เราัมกพบเห็นกันในละครทั่วไปซึ่งจะมีแสงสีเขียวปรากฏอยู่ตลอด

ภาพที่ 37 มุมมองการเล่าเรื่องแบบรู้รอบด้าน ในภาพยนตร์เรื่อง Cinderella ปี ค.ศ.1989

3. ภาพยนตร์เรื่อง Cinderella (1997)

ภาพยนตร์โรแมนติก มิวสิคัล แฟนตาซี โดยบริษัทวอลท์ ดิสนีย์ สร้างจากเทพนิยายสำนวนของชาร์ลส์ แปร์โรลต์ เช่นเดียวกับเวอร์ชันภาพยนตร์การ์ตูน

เนื้อเรื่อง

Cinderella (ซินเดอเรลลา) อาศัยอยู่กับแม่เลี้ยง และ Minerva (มิเนอรา) กับ Calliope (แคลลิโอพี) ที่สาดต่างมารดาทั้งสอง หลังจากที่พ่อของเธอเสียชีวิตไปเป็นเวลานานแล้ว ทุกๆวัน เธอจะต้องทำงานบ้าน และทำตามคำสั่งของแม่เลี้ยงและพี่สาวเหมือนเป็นคนรับใช้ จนกระทั่งวันหนึ่ง ซินเดอเรลลาได้ตามแม่เลี้ยงและพี่สาวออกไปซื้อแป้งที่ไมเอียง แต่เธอเกิดถูกรถม้าเหี่ยวจนข้าวของหล่นกระจัดกระจาย จึงเป็นโอกาสให้เธอได้พบกับเจ้าชาย Christopher (คริสโตเฟอร์) ที่ปลอมตัวเป็นสามัญชนออกมาเที่ยวเล่นในเมือง เจ้าชายตกหลุมรักซินเดอเรลลาทันทีที่มองเห็น และพยายามทำความรู้จักกับซินเดอเรลลาให้มากที่สุด แต่ก็รู้แค่เพียงชื่อของเธอ เพราะแม่เลี้ยงได้เดินเข้ามาขัดจังหวะเสียก่อน

เจ้าชายคริสโตเฟอร์กลับเข้าวัง และพยายามบอกกับพระราชินีว่า เขากำลังตกหลุมรักหญิงสาวนางหนึ่ง แต่พระราชินีกลับไม่ได้สนใจฟัง ทั้งยังบอกให้เจ้าชายเตรียมตัวหาคู่นอนงานแต่งงานที่กำลังจะขึ้นในคืนนี้ จากนั้น พระราชินีก็ได้สั่งให้ Lionel (ไลโอเนล) มหาตเล็กคนสนิท ไปข่าวประกาศเชิญชวนหญิงสาวทุกคนในเมืองให้มาร่วมงานแต่งงานคืนนี้ ทางด้านซินเดอเรลลา เมื่อกลับถึงบ้าน เธอก็พยายามขอร้องแม่เลี้ยงให้เธอได้ไปร่วมงานแต่งงาน แต่ก็กลับถูกปฏิเสธ... ที่พระราชวัง ขณะที่ทุกคนกำลังเตรียมจัดงานกันอย่างเร่งรีบ เจ้าชายก็กลับเดินมาบอกพระราชินีว่า เขาไม่อยากไปงานแต่งงาน เพราะอยากจะทำตามหาร้าให้ด้วยตัวเองตามชะตาชีวิต แต่พระราชินีก็ยังคงยืนยันว่าไม่ยกเลิกงานแต่งงาน เพราะได้ประกาศออกไปแล้ว ไลโอเนลจึงได้เสนอความคิดขึ้นว่า หากคืนนี้เจ้าชายยังไม่สามารถเลือกคู่ได้ในงานแต่งงาน ก็ขอให้เจ้าชายได้ลองเลือกคู่ด้วยวิธีของเจ้าชายเอง ซึ่งพระราชินีและพระราชินีก็ตอบตกลง

ซินเดอเรลลาช่วยพี่สาวทั้งสองแต่งตัวไปงานแต่งงาน และหลังจากที่พวกเธอทั้งสามออกจากบ้านไป ซินเดอเรลลาก็ได้แต่นั่งเหงาและเศร้าอยู่ในห้องครัว เธอจึงได้อธิษฐานขอให้เธอได้ไปงานแต่งงานในวัง คืนใต้นั้น นางฟ้าแม่ทูนหัวก็ปรากฏตัวขึ้น และช่วยเสกผลฟักทองให้กลายเป็นรถม้าฟักทอง เสกนกพิราบให้กลายเป็นม้าขาว 4 ตัว เสกหนูขาวให้กลายเป็นคนคุมบังเหียน รวมทั้งยังเสกเสื้อผ้า หน้า ผม ให้กับซินเดอเรลลา ได้ไปร่วมงานแต่งงาน แต่มีข้อแม้ว่าจะต้องกลับออกจากงานก่อนเวลาเที่ยงคืน เพราะเวทมนตร์จะเสื่อมลงหลังเวลาที่เที่ยงคืนนั่นเอง

ภายในงานนั้น เจ้าชายคริสโตเฟอร์แต่งงานกับหญิงสาวคนแล้วคนเล่าด้วยความเก๋ไก๋น่าฟัง แต่เมื่อเขามองขึ้นไปเห็นซินเดอเรลลา เจ้าชายก็ดีใจอย่างมากและเดินไปรับเธอมาเป็นคู่แต่งงาน

ทันที ทั้งสองเดินร่ำกันจนเพลิน จนกระทั่งพระราชินีลงมาสลบเป็นคู่เดินร่ำให้กับ ซินเดอเรลลา และเจ้าชาย ซินเดอเรลลาโอดครวญได้เดินร่ำกับพระราชินี ซึ่งพระองค์ก็ชื่นชมในความน่ารักของซินเดอเรลลาอย่างมาก จนกระทั่งเมื่อพระราชินีได้พูดคุยและถามถึงครอบครัวของ ซินเดอเรลลา เธอก็ลำบากใจที่จะตอบและขอตัวออกมาเดินในสวน ครู่หนึ่ง เจ้าชายจึงตามเธอมาหาเธอและสารภาพรักกับเธอ ทั้งสองเปิดเผยความรู้สึกต่อกัน แต่ทันใดนั้น นาฬิกาก็ตีบอกเวลาเที่ยงคืน ซินเดอเรลลาจึงรีบขอตัวออกไปจากงาน เธอก็วิ่งกลับบ้านได้หน้าวังอย่างรวดเร็ว จนทำรองเท้าแก้วหลุดข้างหนึ่ง หลังจากนั้น เธอก็กลับสภาพเป็นหญิงชาวบ้านธรรมดาคนเดิม และรีบวิ่งหน้าลับบ้านทันที ส่วนเจ้าชายที่ตามออกมาจึงได้เก็บรองเท้าแก้วข้างนั้นไว้

หลังจากนั้นที่แม่เลี้ยง มิเนอว่า และแคลลิโอพี กลับมาถึงบ้าน พวกเขาต่างพรีำเพื่อถึงความประทับใจที่ได้เดินร่ำกับเจ้าชายคริสโตเฟอร์ แม่เลี้ยงจึงได้ถามซินเดอเรลลาซึ่งบ่งว่า ระหว่างที่อยู่บ้านตลอดคืนนั้นเธอทำอะไร ซินเดอเรลลาจึงตอบว่า เธอฝันและจินตนาการไปว่า ได้ไปงานเต้นรำ และได้พบรักกับเจ้าชาย ซึ่งเธอมีความสุขมาก แต่แล้วเธอก็กลับถูกแม่เลี้ยงพยายามเหยียดว่า เพื่อใจโดยไม่ดูสถานภาพของตัวเองว่าเป็นแค่คนธรรมดา ไม่ได้มีอะไรโดดเด่น และแม่ของซินเดอเรลลาก็เช่นกัน

เจ้าชายคริสโตเฟอร์สั่งให้ไลโอเนล นำรองเท้าแก้วออกตามหาเจ้าของ โดยให้ผู้หญิงทุกคนในเมืองลองสวม หากใครสวมได้พอดีก็หมายความว่า หญิงผู้นั้นเป็นเจ้าของรองเท้า ดังนั้น เจ้าชายจึงจะแต่งงานด้วย จนเมื่อมาถึงบ้านของซินเดอเรลลา เมื่อมิเนอว่าและแคลลิโอพี ไม่สามารถสวมรองเท้าได้ เจ้าชายจึงได้ถามหาหญิงคนอื่นที่เหลือ แต่แม่เลี้ยงกลับลือคห้องครัว ไม่ยอมให้เจ้าชายเข้าไปสำรวจ เจ้าชายจึงได้สั่งให้เปิดห้องครัว แต่แล้วเธอก็กลับพบว่าไม่มีใครอยู่ในนั้น เจ้าชายจึงหัวเสียอย่างมาก จึงได้เปิดประตูเดินออกมาจากบ้านเตรียมจะกลับขึ้นรถม้า แต่แล้วเขาก็กลับพบว่า มีหญิงสาวคนหนึ่งยืนอยู่ที่หน้าบ้าน โดยมีกระเป๋าดินทางกองอยู่ที่พื้น หลังจากที่โดนม้าลากรถเหยียบกระเป๋าดิน ซึ่งเธอก็คือซินเดอเรลลาที่กำลังจะหนีไป เจ้าชายดีใจมาก จึงนำรองเท้าแก้วมาสวมให้ซินเดอเรลลา แล้วทั้งสองก็คู่กันอย่างมีความสุข นางฟ้าแม่ทูนหัว จึงปรากฏกายขึ้นพร้อมกับเสกชุดแต่งงานให้ทั้งคู่ ต่อมาเจ้าชายและซินเดอเรลลาก็พากันกลับไปแต่งงานในวัง

โครงเรื่อง (Plot)

1. การเริ่มเรื่อง (Exposition)

ซินเดอเรลลาอาศัยอยู่กับแม่เลี้ยงและพี่สาวต่างมารดาทั้งสอง หลังจากที่พ่อของเธอเสียชีวิตไปหลายปี เธอมีสภาพไม่ต่างจากคนรับใช้ ต้องคอยทำงานบ้านและทำตามคำสั่งทุกอย่างของแม่เลี้ยงและพี่สาวโดยไม่มีข้อแม้ จนกระทั่งวันหนึ่ง ซินเดอเรลลาเกิดอุบัติเหตุถูก

รถม้าเดี่ยวชนจนข้าวของหล่นกระจัดกระจาย เจ้าชายคริสโตเฟอร์ที่ปลอมเป็นสามัญชนออกมาเดินเล่นจึงเข้ามาช่วยเก็บของให้ เจ้าชายจึงได้ตกหลุมรักซินเดอเรลลาดังแต่แรกเห็น

2. การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action)

เข้าวันนั้นเอง มนาคเล็กจากในวังได้ออกมาป่าวประกาศเชิญหญิงสาวทุกคนในเมืองไปร่วมงานเต้นรำในวัง เพื่อให้เจ้าชายคริสโตเฟอร์ได้เลือกคู่ครองที่เหมาะสม แต่เมื่อซินเดอเรลลาไปขออนุญาตแม่เลี้ยง เธอก็กลับถูกปฏิเสธ จนในคืนนั้น หลังจากที่แม่เลี้ยงและลูกสาวออกจากบ้านไป ซินเดอเรลลาจึงได้อธิษฐานขอให้ได้ไปงานเต้นรำ นางฟ้าแม่ทูนหัวจึงได้ปรากฏกายขึ้นพร้อมทั้งยังสละรถม้าฟักทอง และชุดราตรีให้ซินเดอเรลลาได้ไปร่วมงานเต้นรำ แต่เวทมนตร์จะเสื่อมลงเมื่อถึงเวลาเที่ยงคืน ดังนั้น ซินเดอเรลลาจึงรีบกลับมาออกมาทันทีเมื่อนาฬิกาตีบอกเวลาเที่ยงคืน แต่ด้วยความเร่งรีบ เธอจึงทำรองเท้าแก้วหลุดไว้ข้างหนึ่ง เจ้าชายคริสโตเฟอร์จึงได้เก็บรองเท้าไว้ แล้วออกตามหาเจ้าของรองเท้าโดยการให้ผู้หญิงทุกคนในเมืองได้ลองสวมจนกระทั่งมาถึงบ้านของซินเดอเรลลา แม่เลี้ยงให้ลูกสาวทั้งสองลองสวมรองเท้า ส่วนตัวเธอก็กลับลืดอกฎุมแจหิ้งครัวเพื่อขังซินเดอเรลลาไว้ในห้องออกมาลองสวมรองเท้า

3. ชั้นภาวะวิกฤต (Climax)

เจ้าชายคริสโตเฟอร์พยายามจะเข้าไปดูในห้องครัว แต่แม่เลี้ยงก็หาเหตุผลบายเบี่ยงต่างๆนานา จนกระทั่งเจ้าชายออกคำสั่งอย่างเด็ดขาด แม่เลี้ยงจึงยอมเปิดประตู แต่แล้วทุกคนก็กลับพบว่าในห้องไม่มีใครอยู่

4. ชั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action)

เจ้าชายหัวเสียอย่างมากจึงสั่งให้ไลโอเนลเก็บรองเท้าแก้ว เตรียมตัวกลับวัง แต่เมื่อเขาเปิดประตูบ้านออกมาก็กลับพบซินเดอเรลลาขึ้นอยู่ โดยมีกระเป๋าใส่ผ้ากองอยู่ที่เท้า เนื่องจากโดนน้ำลากลกรวยเปียบขวางทางไม่ให้เธอไป เจ้าชายรู้ทันทีว่าเธอคือหญิงที่เขาตามหา จึงได้นำรองเท้าแก้วมาสวมให้

5. การยุติเรื่องราว (Ending)

ในขณะที่เจ้าชายและซินเดอเรลลากำลังกอดจูบกันอย่างมีความสุข นางฟ้าแม่ทูนหัวก็ปรากฏตัวขึ้น แล้วช่วยเสกชุดแต่งงานให้กับทั้งคู่ หลังจากนั้น ทั้งคู่ก็ขึ้นรถม้ากลับไปเข้าพิธีแต่งงานกันที่ในวัง ท่ามกลางเสียงแสดงความยินดีของชาวเมือง

แก่นเรื่อง (Theme)

ภาพยนตร์เรื่อง Cinderella ปี ค.ศ.1997 เป็นภาพยนตร์โรแมนติก คอมเมดี้ มิวสิคัล (Romantic Comedy Musical) ซึ่งแก่นเรื่องที่เห็นได้ชัดเจนก็คือ การเชื่อมั่นในพลังแห่งความรักที่แท้จริง ดังจะเห็นได้จาก ความรักของเจ้าชายคริสโตเฟอร์และซินเดอเรลลาที่มีให้กัน ทำให้

พวกเขาได้กลับมาเจอกันอีกครั้งราวกับปาฏิหาริย์ในตอนจบ เรื่อง ทั้งๆที่เจ้าชายเองก็ได้รับคำสั่งจากพระราชินีที่ให้เลือาคู่ครองจากหญิงสาวในงานแต่งงาน แต่เจ้าชายก็ยังยืนยันที่จะพบกับรักแท้ตามแต่ชะตาจะลิขิต เพราะเขาเชื่อมั่นในพลังแห่งความรักที่แท้จริง ความรักที่ปราศจากเงื่อนไขหรือข้อกำหนดใดๆ ซึ่งซินเดอเรลลาเองก็เชื่อแบบนั้นเช่นกัน

ความขัดแย้ง (Conflict)

ก. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ด้วยกัน

1. ความขัดแย้งระหว่าง ซินเดอเรลลา กับ แม่เลี้ยง

ตลอดระยะเวลาที่ซินเดอเรลลาใช้ชีวิตอยู่กับแม่เลี้ยงนั้น เธอต้องทนอยู่ในสภาพของคนรับมาใช้ตลอด ไม่ว่าจะเป็นต้องทำงานบ้านทุกอย่าง ทำอาหาร หรือทำตามคำสั่งของแม่เลี้ยง และถูกข่มขู่อย่างเลียดไม่ได้ นอกจากนี้ แม่เลี้ยงยังไปอนุญาตให้ซินเดอเรลลาไปงานเต้นรำ เพราะเธอมองว่าซินเดอเรลลานั้นเป็นแค่คนธรรมดาไม่มีความโดดเด่น ดังนั้น ในตอนท้ายเรื่องแม่เลี้ยงจึงลื้อคฤง์ของครัว เพื่อไม่ให้ซินเดอเรลลามีโอกาสได้พบเจ้าชายและได้ลงสมัครงเท้าแก้ว

2. ความขัดแย้งระหว่าง ซินเดอเรลลา กับ มิเนอว่าและแคลลิโอพี

สองพี่น้อง มิเนอว่าและแคลลิโอพี มักใช้งานซินเดอเรลลาอยู่เสมอ และด้วยความที่เป็นคนเอาแต่ใจทั้งพี่และน้อง พวกเขาจึงมักออกคำสั่งมากมาย ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพื่อให้ได้ในสิ่งที่พวกเขาต้องการ

ข. ความขัดแย้งภายในจิตใจ

1. ซินเดอเรลลา ตัวละครตัวนี้มีความปรารถนาในใจที่เห็นได้ชัดคือ ความต้องการที่จะมีอิสระจากชีวิตที่ต้องอยู่ใต้อำนาจของแม่เลี้ยงมาตลอด และอีกประเด็นหนึ่งก็คือ การที่เธอไม่กล้าเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงต่อเจ้าชายคริสโตเฟอร์ แม้ว่าเธอจะรักเจ้าชายมากเพียงใดก็ตาม

2. แม่เลี้ยง ด้วยบุคลิกที่เย่อหยิ่งและมีความทะเยอทะยานของเธอ เธอจึงปรารถนาอยากจะทำให้ตัวเธอและลูกทั้งสองมีความเป็นอยู่ที่สุขสบายบนกองเงินกองทอง และมีหน้ามีตาในสังคมด้วยการใช้มารยาทหญิงหาสามีที่ร่ำรวยมาเป็นคู่ครอง โดยที่ไม่เคยสนใจว่าจะต้องทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนอย่างไร

ตัวละคร (Character)

1. ตัวละครเอกซินเดอเรลลา (Cinderella)

ภาพที่ 38 ตัวละครเอกซินเดอเรลลา ในภาพยนตร์เรื่อง Cinderella ปี ค.ศ.1997

ซินเดอเรลลา เป็นตัวละครแบบมิติเดียว (Flat character) หรือแบบตายตัว และเป็นตัวละครผู้ถูกกระทำ (Passive character) ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง เห็นได้จาก การที่เธอ ฟูมฟูมเลี้ยงดูแม่เลี้ยงและพี่สาวทั้งสองในสภาพคนรับใช้ โดยไม่คิดที่จะหาทางคลุกให้กับตัวเอง และทุกวันเธอก็มักจะต้องทนทุกข์กับการต้องทำงานบ้าน ถูกใช้งานซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทั้งยังต้องถูกเหยียดหยามไปถึงพ่อและแม่ของเธอที่เสียชีวิตไปแล้ว ซึ่งถึงแม้ว่าเธอจะได้รับความช่วยเหลือจากนางฟ้าแม่ทูนหัวจนได้พบกับเจ้าชายคริสโตเฟอร์ แต่จนถึงตอนท้ายเรื่องที่เจ้าชายมาตามหาเธอถึงที่ทำงาน ซินเดอเรลลา ยังคงไม่มีความมั่นใจและความกล้าหาญที่จะเปิดเผยตัวตน ดังนั้น เธอจึงเป็นตัวละครที่ถูกแม่เลี้ยงกระทำอยู่ฝ่ายเดียวมาโดยตลอด

ซินเดอเรลลา เป็นหญิงสาวผิวสี ผมสีดำยาวและถักเปียเล็กๆ ทั้งศีรษะ เธอเป็นคน ร่าเริง มองโลกในแง่ดี มีความขยัน อดทน เป็นแม่บ้านแม่เรือน แต่ไม่มีความกล้าหาญ และขาดความมั่นใจในตัวเอง เห็นได้จากการที่เธอมักต้องทนกับความอึดอัดอันตันใจไว้กับตัวเอง อยู่เสมอ และระบายมันออกมาในห้องครัวโดยที่ไม่ให้แม่เลี้ยงและพี่สาวทั้งสองรู้ อีกทั้งเมื่อเธอ มีโอกาสได้ไปงานเต้นรำโดยได้รับความช่วยเหลือเป็นพิเศษจากนางฟ้าแม่ทูนหัวแล้วนั้น ถึงแม้เธอจะมีความสุขกับการได้เต้นรำและพบกับเจ้าชายมากเพียงใดก็ตาม แต่เธอก็กลับหมดความมั่นใจลงทันทีจากคำพูดที่ถูกเหยียดหยามของแม่เลี้ยง จนในที่สุด เธอจึงตัดสินใจจะหนีไปจากบ้าน ทั้งๆที่ขณะนั้น เจ้าชายคริสโตเฟอร์ก็ยังคงตามหาหญิงคนรักของเขาอยู่ที่นั่น

การสร้างตัวละคร ตัวละครเอก ซินเดอเรลลา ใช้วิธีการสร้างตัวละครโดยปรากฏให้เห็น ลักษณะภายนอก (Characterization by appearance) ดังจะเห็นได้จากลักษณะการแต่งกายของ ซินเดอเรลลาในเวลาที่ใช้ชีวิตตามปกติ ตลอดทั้งเรื่อง เธอมักแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีเรียบ แบบเรียบ ทำให้ดูเหมือนไม่ตามแฟชั่น ไม่พิถีพิถันเรื่องการแต่งกาย นั่นก็เนื่องด้วยสภาพภาพ ของเธอนั้นไม่ต่างจากคนรับใช้ ทำให้เธอไม่มีสิทธิ์มากพอในการหาเวลามาดูแลความสวยงามของตัวเองมากนัก จนกระทั่งเมื่อนางฟ้าแม่ทูนหัวใช้เวทมนตร์เสกกรรมาฟ้าทอทองและชุดราตรี สีฟ้าให้กับเธอเพื่อไปร่วมงานเต้นรำนั้น เธอจึงกลายเป็นเจ้าหญิงในสายตาของผู้คนที่มาร่วมงาน

ทันที ทั้งๆที่ในใจลึกๆของซินเดอเรลลา .เธอกลับรู้สึกกังวลอย่างมาก .เพราะต้องปิดบังสถานภาพที่แท้จริงของเธออยู่ทุกลมหายใจ

ภาพที่ 39 การสร้างตัวละครเอกซินเดอเรลลา ในภาพยนตร์เรื่อง Cinderella ปี ค.ศ.1997

2. ตัวละครร้ายแม่เลี้ยง

ภาพที่ 40 ตัวละครร้ายแม่เลี้ยง ในภาพยนตร์เรื่อง Cinderella ปี ค.ศ.1997

ตัวละครร้าย แม่เลี้ยง เป็นตัวละครแบบมิติเดียว หรือแบบตายตัว (Flat character) และเป็นตัวละครผู้กระทำ (Active character) มาตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง เห็นได้จากพฤติกรรมความเอาแต่ใจของเธอและลูกทั้งสอง ที่มักจะใช้งานซินเดอเรลลาอย่างไร้ความเมตตา อีกทั้งแม่เลี้ยงยังไม่ต้องการให้ซินเดอเรลลาได้ดีไปกว่าเธอและลูก ดังนั้น แม่เลี้ยงจึงพยายามทำทุกอย่างเพื่อกำจัดลูกทั้งสองมิให้มีโอกาสได้เป็นคู่ครองของเจ้าชาย ทั้งการขโมยโฉนดโฉนด มหาดเล็กในวัง เพื่อกำหนดให้นางไวให้เขาช่วยเหลือเธอ ทั้งการปฏิเสธไม่ให้ซินเดอเรลลาไปงานเต้นรำ โดยเฉพาะตอนท้ายเรื่องแม่เลี้ยงได้ลิดลอบประตูห้องครัวเพื่อไม่ให้เจ้าชายได้เข้าไปพบซินเดอเรลลา ก็เพราะเธอไม่ต้องการให้ซินเดอเรลลามีโอกาสได้ลงสมรของที่แท้จริง และได้เป็นคู่ครองของเจ้าชายคริสโตเฟอร์นั่นเอง ดังนั้น แม่เลี้ยงจึงเป็นตัวละครที่เป็นผู้กระทำต่อซินเดอเรลลามาตลอดตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง

แม่เลี้ยง เป็นหญิงผมสีบลอนด์ของ ดัดลอน รูปร่างหน้าตาของเธอดูอ่อนกว่าวัยมาก เธอเป็นคนเอือมหยิ่ง เจ้าเล่ห์เพทุบาย ทะเยอทะยาน รักสวยรักงาม เอาแต่ใจตัวเอง และมักใหญ่ใฝ่สูง แกล้งแค้นกายด้วยสีคล้ำสั้นอูดอาด ทั้งยังสคนพริ้วสคนลูกคยเสมอมา ให้ให้มารยาหญิงให้เป็นประโยชน์เพื่อที่จะได้เจอกับคู่ครองมิเพียบพร้อมทั้งฐานะและรูปร่างหน้าตา... ในตอนกลางเรื่อง แม่เลี้ยงพยายามขโมยโฉนดโฉนดที่นางงานเต้นรำ เพื่อให้เขาช่วยทำให้ลูกสาวทั้งสองของเธอมิมีโอกาสได้เต้นรำและใกล้ชิดกับเจ้าชายมากขึ้น และในตอนจบเรื่อง หลังจากที่แม่เลี้ยงพยายามขัดขวางไม่ให้เจ้าชายคริสโตเฟอร์และซินเดอเรลลาได้พบกัน แต่ก็กลับไม่เป็นผล เธอและ

ถูกจี้จ้วงตามรอยม้าของซินเดอเรลลากับเจ้าชายมาที่วัง ในขณะที่ทั้งสองกำลังจะกลับมาแต่งงานกัน แต่แล้วก็กลับไม่มีใครสนใจและถูกทั้งสอง อีกรักทั้งพวกเขาจะถูกปิดประตูรั้วใส่หน้าอย่างแรง

การสร้างตัวละคร ตัวละครร้ายแม่เลี้ยง ใช้วิธีการสร้างตัวละครโดยปรากฏตัวให้เห็น ลักษณะภายนอก (Characterization by appearance) และ การสร้างตัวละครผ่านการกระทำ ภายนอก (Characterization through external action) เนื่องจากโดยลักษณะทางกายภาพแล้ว ตัวละครตัวนี้มักจะแต่งกายด้วยสีฉูดฉาด หรือสีตัดกัน เช่น สีม่วง สีเขียว และสีชมพูบานเย็น รวมทั้งเครื่องประดับตกแต่งส่วนอื่นบนร่างกายของเธอก็เช่นกัน

ภาพที่ 41 การสร้างตัวละครร้ายแม่เลี้ยง ในภาพยนตร์เรื่อง Cinderella ปี ค.ศ.1997

นอกจากนี้ แม่เลี้ยงก็มักจะแสดงกิริยาต่างๆที่โง่เขลาถึงบุคลิกของเธอก็ยังเห็นได้ชัด เช่น การเดินซอยเท้าถี่ๆเพื่อให้ดูน่ารักแบบผู้หญิงชั้นสูง การใช้สายตาปรายตามองผู้อื่นด้วยความเหยียดหยาม การเดินเชิดหน้าด้วยความเป็นอยู่ การเสแสร้งและพยายามยั่วยวนขนาดเล็กคนสนิทของเจ้าชายเพราะหวังผลประโยชน์ในตัวเขา รวมทั้งการใช้คำพูดและน้ำเสียงที่แสดงถึงการดูถูกตัวละครเอกอื่นๆโดยครั้งด้วยเช่นกัน

3. ตัวละครอื่นๆ

ภาพที่ 42 ตัวละครเจ้าชายคริสโตเฟอร์ / มินเนอวาและแคลลิโอปี / ไลโรเนล / พระราชาเมกซิมิลเลียน กับพระราชินีคอนสแตนดีนา และนางฟ้าแม่ทูนหัว ตามลำดับ

3.1 เจ้าชายคริสโตเฟอร์ (Prince Christopher) ชายหนุ่มรูปงาม ผมดำ ผิวสีน้ำตาล หน้าตาคล้ายคนเอเชีย เขาเป็นเจ้าชายในฝันของหญิงสาวทั่วทั้งเมือง เนื่องด้วยความเป็นสุภาพบุรุษ สุขุมอ่อนน้อม ใจจริง มีน้ำใจ อัจฉริยะดี และมีความมุ่งมั่น ทำให้หญิงสาวมากมาย

อยากจะได้เป็นเจ้าของของเจ้าชายคริสโตเฟอร์คนนี้ แต่ในเช้าวันหนึ่ง เจ้าชายก็มีโอกาสได้พบกับ ซินเดอเรลลา โดยบังเอิญในขณะที่เขาปลอมตัวเป็นสามัญชนออกไปเดินเที่ยวเล่นที่ตลาด เจ้าชายเห็นว่าซินเดอเรลลาถูกรถม้าเจี้ยวจนข้าวของหล่นกระจัดกระจาย เขาจึงเข้าไปช่วยเก็บของและ ตกหลุมรักซินเดอเรลลาทันทีตั้งแต่แรกเห็น และมีโอกาสได้พบเธออีกครั้งในงานเต้นรำ เขารู้ทันทีว่าเธอคือความรักที่เขาตามหามาตลอด ดังนั้นเจ้าชายจึงพยายามนำร่องเท้าแก้วให้หญิงสาว ทำหลุดไว้ก่อนไปตามหาตัวเธอจนพบ

3.2 มินเนอว่า (Minerva) และ แคลลิโอพี (Calliope) หญิงสาวสองพี่น้องซึ่งเป็น ลูกติดของแม่เลี้ยง มินเนอว่าเป็นหญิงสาวผิวสี รูปร่างเตี้ย อ้วนกลม เธอมักติดอาการเการอบตัว คล้ายคนเป็นโรคผิวหนัง ส่วนแคลลิโอพี เป็นหญิงสาวผิวขาว รูปร่างผอมสูง เธอเป็นคนหัวเราะเสียงดังไม่หยุดจนนำรำคาญในบางครั้ง และบ้าจ้ออย่างมาก เธอทั้งสองต่างก็มีนิสัยคล้ายแม่ของพวกเธอ ที่ชอบความโดดเด่นเป็นที่หนึ่ง และเอาแต่ใจตัวเอง ดังนั้นพวกเธอจึงมักแก่งแย่งชิงดีกันเองและชอบแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสีจัดจ้าน ซึ่งมีเนอว่ามักชอบแต่งกายด้วยสีชมพูหรือสีส้ม ส่วนแคลลิโอพี ก็มักจะชอบแต่งกายด้วยสีเขียวอ่อน และทั้งคู่ก็มีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือ การได้เป็นเจ้าของของเจ้าชายคริสโตเฟอร์เช่นกันกับหญิงสาวคนอื่นๆในเมือง

3.3 ไลโอเนล (Lionel) มหาตมเล็กคนสนิทของเจ้าชายคริสโตเฟอร์ เขาเป็นชายผมดำ ศีรษะล้านตรงกลางและมีเครา เขาเป็นคนขี้อลต์ย์ รุลาด มีไหวพริบ และหนักแน่นมั่นคง เขาเป็นคนที่เสนอความคิดเรื่องการให้เจ้าชายได้เลือกคู่ด้วยตัวเอง ถ้าหากว่าเจ้าชายไปร่วมงานเต้นรำแล้วยังไม่พอใจหญิงสาวคนใดในงาน และหลังจากนั้นเขาก็ถูกแม่เลี้ยงของซินเดอเรลลาพยายามหว่านเสน่ห์ใส่เขา เพราะหวังจะได้รับความช่วยเหลือเป็นพิเศษให้เธอและลูกสาวทั้งสองได้ใกล้ชิดกับเจ้าชายเป็นการส่วนตัว แต่ในนั้นก็กลับไม่เป็นผลแต่อย่างใด และในตอนท้ายเรื่อง ไลโอเนลก็ยังคงช่วยเหลือและจงรักภักดีต่อเจ้าชายจนวินาทีสุดท้าย โดยเขาได้ติดตามเจ้าชายไปทุกที่ เพื่อนำร่องเท้าแก้วออกตามหาเจ้าของที่แท้จริง จนในที่สุดเจ้าชายก็พบกับซินเดอเรลลา

3.4 พระราชาแมกซิมิลเลียน (King Maximilian) และ พระราชินีคอนสแตนตินา (Queen Constantina) ทั้งสองพระองค์เป็นพระบิดาและพระมารดาของเจ้าชายคริสโตเฟอร์ พระราชาแมกซิมิลเลียนเป็นชายวัยกลางคน ผิวขาว ส่วนพระราชินีคอนสแตนตินาเป็นหญิงวัยกลางคน ผิวสี โดยในตอนต้นเรื่อง พระราชินีต้องการให้เจ้าชายเลือกคู่ครองจากหญิงสาวที่จะมาร่วมงานเต้นรำที่จะจัดขึ้นในวัง เพราะเห็นว่าสมควรแก่เวลาแล้วที่เจ้าชายจะต้องมีคู่ ส่วนพระราชินีแมกซิมิลเลียนกลับสนับสนุนให้เจ้าชายได้พบกับความรักตามแต่ชะตาลิขิต ซึ่งเมื่อทั้งสองพระองค์ได้พบกับซินเดอเรลลาในงานเต้นรำนั้น ต่างก็ประทับใจในตัวซินเดอเรลลาอย่างมาก ซึ่งหลังจากวันงาน พระราชาและพระราชินีก็ได้สนับสนุนให้เจ้าชาย ออกตามหาตัวเธอให้พบให้จงได้

3.5 นางฟ้าแม่ทูนหัว (Fairy Godmother) เธอเป็นหญิงวัยกลางคน ผมสีน้ำตาล ตัดลอนต์ เธอเป็นหญิงผิวซี มีเวทมนตร์ ใจดี และมีเมตตา เธอเป็นผู้ที่ช่วยเหลือซินเดอเรลลา ให้ได้ไปร่วมงานเต้นรำ โดยอารเสกฟักทองให้เป็นรถม้าฟักทอง เสกนกพิราบขาวให้เป็นม้าขาว 4 ตัว เสกหนูขาวให้เป็นคนคุมบังเหียน 3 คน และสูกท้าย เธอได้เสกชุดราตรีสีฟ้าก็โรงเท้าแก้ว ให้ซินเดอเรลลา ทั้งยังนั่งรถม้าตามไปส่งซินเดอเรลลาถึงที่ทำงาน นอกจากนี้ เธอยังคอยให้กำลังใจซินเดอเรลลาอยู่เสมอในยามที่ซินเดอเรลลารู้สึกท้อแท้และสิ้นหวัง จนในตอนจบเรื่อง เธอก็ยังช่วยเสกชุดแต่งงานให้กับเจ้าชายคริสโตเฟอร์และซินเดอเรลลาอีกด้วย

ฉาก (Setting)

1. ในเมือง ลักษณะเป็นย่านการค้าของผู้คนในเมืองนี้ มีทั้งร้านเสื้อผ้า เครื่องประดับ อาหารสดและแห้ง ผักผลไม้ เครื่องดื่ม ของใช้ต่างๆ รวมทั้งการแสดงโชว์ละครหุ่นมือ และที่นี้เอง ที่ทำให้ซินเดอเรลลาได้พบกับเจ้าชายคริสโตเฟอร์ในตอนต้นเรื่อง ในขณะที่ซินเดอเรลลาตามแม่เลี้ยงและพี่สาวทั้งสองออกไปจับจ่ายซื้อของที่นี้ เธอก็เกิดถูกรถม้าวิ่งผ่ามาเฉี่ยวชนโดยไม่ทันระวังตัว ขี่ของจึงตกหล่นกระจัดกระจาย เจ้าชายที่ปลอมตัวเป็นสามัญชนมาเที่ยวเล่นนอกวังจึงได้เข้าไปช่วยเหลือเก็บของ จึงทำให้ตกหลุมรักซินเดอเรลลาทันที แต่ในขณะที่เจ้าชายพยายามจะทำความรู้จักกับซินเดอเรลลานั้น แม่เลี้ยงก็เกิดเข้ามาขัดจังหวะเสียก่อน

ภาพที่ 43 ฉากในเมือง

2. บ้านของซินเดอเรลลา ลักษณะเป็นบ้านไม้ ตกแต่งด้วยสีส้มสดใส รูปทรงแปลกตา มีสนามหญ้าสองฝั่งบริเวณหน้าบ้าน และมีรูปปั้นหญิงสาวสามคนตั้งอยู่ บริเวณข้างบ้านเป็นสวนผัก และมีแปลงฟักทองที่กำลังออกผลมากมาย โดยสามารถแบ่งเป็นฉากย่อยได้ดังนี้

ภาพที่ 44 ฉากบ้านของซินเดอเรลลา

2.1 ห้องรับแขก ลักษณะเป็นโถงกว้าง ตกแต่งผนังบ้านและเพอร์นิเจอร์ ด้วยสีส้ม และรูปทรงที่แปลกตา ฉากนี้เป็นส่วนที่ตัวละครมักมารวมตัวกัน เช่น ซินเดอเรลลาช่วยมิเนอว่า

และเคลลีโอพีแต่งตัวไปงานเต้นรำ ส่วนตอนท้ายเรื่อง เจ้าชายคริสโตเฟอร์และไลโจเนล ก็ได้นำ รองเท้าแก้วมาให้หญิงสาวได้ลองสวม แต่มีเงื่อนไขและเคลลีโอพี สวมรองเท้าไม่ได้ แม่เลี้ยงจึง สวมรองเท้าแทน...

ภาพที่ 45 ฉากห้องรับแขกในบ้านของซินเดอเรลลา

2.2 ห้องครัว เป็นห้องที่อยู่ลึกเข้าไปจากตัวบ้าน ซินเดอเรลลามากใช้ชีวิตในแต่ละวัน อยู่ที่นี่เป็นส่วนใหญ่ และเธอก็มักจะเก็บความอัดอั้นตันใจทั้งหมดมาระบายที่ห้องนี้เงียบๆเพียง คนเดียว ตอนกลางเรื่อง หลังจากที่ซินเดอเรลลาอธิษฐานขอให้ได้ไปงานเต้นรำนั้น นางฟ้าแม่ทูนหัว ก็ปรากฏตัวขึ้นทันทีและได้ช่วยเหลือให้คำอธิษฐานของเธอเป็นจริงอีกด้วย ส่วนตอนท้ายเรื่อง เดิมทีซินเดอเรลลาถูกแม่เลี้ยงลิดคฤง์แฉ่งขังอยู่ในห้องครัว เพราะไม่อยากให้เธอมีโอกาสได้ลอง สวมรองเท้าแก้ว

ภาพที่ 46 ฉากห้องครัวในบ้านของซินเดอเรลลา

2.3 หน้าบ้าน มีสนามหญ้าสองฝั่งและมีพุ่มไม้เป็นทางเดินตรงกลาง ในตอนกลาง เรื่อง หลังจากที่นางฟ้าแม่ทูนหัวปรากฏตัวขึ้น เธอก็ได้ขายรถม้าและอู่น้ำขึ้นที่หน้าบ้าน จากนั้นเธอและซินเดอเรลลาก็นั่งรถม้าไปยังงานเต้นรำในพระราชวังด้วยกัน และในตอนจบเรื่อง เจ้าชายคริสโตเฟอร์และซินเดอเรลลา ก็ได้พบกันที่น้ำพุในจัหวะที่ซินเดอเรลลากำลังจะหนีไป

ภาพที่ 47 ฉากหน้าบ้านของซินเดอเรลลา

2.4 สวนข้างบ้าน เป็นส่วนที่สามารถออกมาทางประตูห้องครัวได้ ซึ่งบริเวณนั้น เต็มไปด้วยแปลงผักทองที่กำลังออกผลมาามาย โดยในตอนกลางเรื่อง หลังจากที่ซินเดอเรลลา

ถูกแม่เลี้ยงพูดจาดูถูกเหยียดหยามทั้งเธอและสามไปจนถึงพ่อแม่ของเธอ เธอจึงรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ และเดินออกมาระบายความสิ้นหวังที่นี่ แต่แล้วนางฟ้าแม่ทูนหัวก็ปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง และช่วยเรียกความมั่นใจให้เธอก้าวเปิดเผยตัวตนต่อเจ้าชาย แต่ซินเดอเรลลาก็ยังคงลี้ภัยอยู่เช่นเดิม

ภาพที่ 48 ฉากบริเวณสวนข้างบ้านของซินเดอเรลลา

3. พระราชวัง พื้นที่ส่วนใหญ่สร้างด้วยหินอ่อน และมีบันไดสูงอยู่ทางด้านหน้าพระราชวัง เชื่อมต่อกับตัววังใน สามารถแบ่งเป็นฉากย่อยได้ดังนี้

3.1 ห้องโถงกลาง เป็นห้องโถงขนาดใหญ่ มีบันไดทางเดินลงมาจากด้านบนซึ่งเป็นทางเข้า พื้นห้องเป็นหินอ่อนสีขาว ในตอนต้นเรื่อง ขณะที่ไลโอเนลกำลังช่วยตกแต่งบริเวณงานเต้นรำอยู่นั้น เขาก็ได้เสนอความคิดขึ้นแก่พระราชินี และเจ้าชาย เนื่องจากเห็นว่า เจ้าชายไม่ยอมมาร่วมงานเพราะกำลังตกหลุมรักหญิงสาวนางหนึ่งอยู่ ต่อมา เมื่องานเริ่มขึ้น ซินเดอเรลลาที่ตามมาภายหลังก็ได้สร้างความตกตะลึงให้กับทุกคนอย่างมาก โดยเฉพาะเจ้าชาย คริสโตเฟอร์ที่ดีใจฟุ้งมากที่สุด จากนั้นทั้งสองจึงได้เต้นรำ ด้วยกันและเกิดเมฆความรู้สึกที่มีต่อกัน จนเมื่อถึงเวลาที่เที่ยงคืนซินเดอเรลลาก็รีบกลับออกไปอย่างกะทันหัน

ภาพที่ 49 ฉากห้องโถงกลาง

3.2 สวนหย่อมในพระราชวัง เป็นบริเวณที่อยู่ด้านนอกห้องโถง ในฉากงานเต้นรำ เมื่อพระราชินีทรงถามถึงชีวิตความเป็นอยู่และครอบครัวของซินเดอเรลลา เธอก็กลับรู้สึกอึดอัดใจที่จะตอบจนถึงกับต้องขอตัวออกมาเดินที่สวนด้านนอก จนเมื่อเจ้าชายเดินออกมาหาเธอจนพบ ทั้งสองจึงได้เปิดเผยความรู้สึกที่มีต่อกัน โดยที่มีมิเนอว่าและเคลลีโอพีคอยแอบดูอยู่หลังพุ่มไม้ เพราะคิดว่าผู้หญิงที่เจ้าชายเต้นรำด้วยคือ เจ้าหญิงมาจากเมืองอื่น

ภาพที่ 50 ฉากสวนหย่อมในพระราชวัง

3.3 ด้านหน้าพระราชวัง เป็นลานกว้างสำหรับจอดรถม้าของผู้มาเยือน และมีบันไดสูงสำหรับเดินเข้าไปยังห้องโถง เมื่อซินเดอเรลลามาเดินทางมาถึงที่นี่ นางฟ้าแม่ทูนหัวได้ให้กำลังใจเธอก่อนที่จะส่งเข้าไปร่วมงานเต้นรำคืนใน ภายหลังก่อนนาฬิกาตีบอกเวลาเที่ยงคืน ซินเดอเรลลาก็ได้รับวิ่งออกมาที่นี่ แต่ด้วยความรีบร้อนจึงทำรองเท้าแก้วหลุดไว้ที่บันไดข้างหนึ่ง ก่อนที่เธอจะกลายสภาพกลับมาเป็นหญิงชาวบ้านธรรมดาคนหนึ่ง

ภาพที่ 51 ฉากด้านหน้าพระราชวัง

3.4 ห้องของพระราชินีและพระราชินี เป็นที่ซึ่งพระราชินี พระราชินี และเจ้าชายได้หารือกันเรื่องงานเต้นรำ และการเลือกคู่ครองของเจ้าชาย โดยพระราชินีได้แจ้งข่าวแก่เจ้าชายว่าพระองค์จะจัดงานเต้นรำขึ้นคืนนี้เพื่อให้เจ้าชายได้เลือกคู่ อีกร่างพระราชินียังได้สั่งให้ไลโอเนลเขียนใบประกาศออกไปบอกชาวเมืองถึงเรื่องงานเต้นรำในคืนนี้ด้วย

สัญลักษณ์ (Symbol)

1. รองเท้าแก้ว

ภาพที่ 52 สัญลักษณ์ของรองเท้าแก้วในภาพยนตร์เรื่อง Cinderella ปี ค.ศ. 1997

สื่อความหมายถึง *ตัวตนของซินเดอเรลลา* กล่าวคือ หากเราลองสังเกตตอนเปิดเรื่องของภาพยนตร์เรื่องนี้ จะเห็นว่า ภาพยนตร์ได้พยายามทำให้เราเห็นความสำคัญของรองเท้า โดยการดำเนินเรื่องผ่านภาพช่วงตัวครึ่งล่างของชาวเมือง ซึ่งทำให้เราเห็นเฉพาะส่วนหน้าแข้งลงมาจนถึงเท้า ทำให้เราเห็นว่าชาวเมืองแต่ละคนนั้นมีสนิยมในการใส่รองเท้าต่างกัน อีกทั้งเรายังจะได้เห็นบรรยากาศร้านซ่อมรองเท้าริมถนน รวมทั้งลักษณะการเดินของชาวเมืองแต่ละคนจากการใส่รองเท้า จนกระทั่งมาสิ้นสุดที่แม่เลี้ยงซึ่งกำลังเดินบนรองเท้าที่สูง สวย แต่บีบรัดเท้า จนทำให้เดินได้ยากลำบาก ในขณะที่ซินเดอเรลลาที่เดินตามมาที่หลังนั้น ใส่เพียงรองเท้าคัทชูผูกเชือกธรรมดาคล้ายของผู้ชาย ทำให้เธอวิ่งตามเสียงเรียกของแม่เลี้ยงได้ง่าย

ส่วนเมื่อมองในประเด็นของรองเท้าแก้วนั้น เราจะเห็นว่า ในตอนทำเรื่อง ขณะที่ซินเดอเรลล่ากำลังจะหอบเสื้อผ้านั้นไปจากบ้านนั้น เธอสวมเพียงรองเท้าผ้าธรรมดาที่ใช้เดินในบ้าน หรือที่เรียกว่า สลิปเปอร์ (Slipper) เท่านั้น แต่หลังจากที่เจ้าชายเปิดประตูออกมาพบเธอ เขาก็จัดการนำรองเท้าแก้วมาสวมให้เธอทันที และเธอก็สามารถสวมรองเท้าได้พอดี นั่นก็เพราะรองเท้าแก้วข้างนี้สร้างมาเพื่อเธอ ซึ่งหากจะมองอีกนัยหนึ่งนั้น รองเท้าก็เปรียบเสมือนความเป็นตัวตนของคนคนหนึ่ง ลักษณะของรองเท้าที่แต่ละคนนิยมสวมใส่นั้นย่อมบ่งบอกถึงบุคลิกภาพของผู้ใส่ได้ ส่วน แ้ว แหวน เงิน ทอง นั้น ตามที่เราคุ้น สิ่งเหล่านี้ย่อมมีมูลค่าในตัวของมันเอง เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ดังนั้น จากที่ซินเดอเรลลาเคยเป็นเพียงคนรับใช้ธรรมดาคนหนึ่งในสายตาของแม่เลี้ยงและลูกนั้น แต่ในมุมมองของคนอื่นๆอีกมากมาย ซินเดอเรลลาอาจจะกลับกลายเป็นคนที่มีคุณค่าคู่ควรกับสิ่งต่างๆที่เธอจะได้รับหลังจากสวมรองเท้าแก้วแล้วก็เป็นได้ และคนที่เห็นในมุมนี้มาตั้งแต่ต้นก็คือ นางฟ้าแม่ทูนหัว ที่ได้มอบรองเท้าแก้วนี้ให้กับเธอ และมีแต่เธอคนเดียวเท่านั้นที่จะสวมใส่มันได้พอดี นั่นก็เพราะสิ่งของมีค่าต่างๆ หรืออำนาจวาสนานั้น ไม่ได้มีไว้สำหรับคนทุกคน แต่ต้องเป็นคู่ควรและเหมาะสมเท่านั้น จึงจะสามารถครอบครองสิ่งเหล่านี้ได้

มุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of view)

ภาพยนตร์เรื่อง Cinderella ปี ค.ศ.1997 มีวิธีการเล่าเรื่องจากมุมมองที่เป็นกลาง (The Objective) โดยเป็นการเล่าเรื่องที่ปราศจากอคติของผู้เล่า แต่จะให้ผู้ชมตัดสินเหตุการณ์เองจากภาพที่เห็น ด้วยการสังเกตว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร

ภาพที่ 53 การเล่าเรื่องจากมุมมองที่เป็นกลางในภาพยนตร์เรื่อง Cinderella ปี ค.ศ.1997

4. ภาพยนตร์เรื่อง Ever After: A Cinderella Story (1998)

เนื้อเรื่อง

ในสมัยศตวรรษที่ 18 พระราชินีแห่งฝรั่งเศส (Grande Dame Marie Tèrese Charlotte de France) ได้มีหมายเชิญสองพี่น้องตระกูลกริมม์ (The Brothers Grimm) เข้าวัง เพื่อขอให้ช่วยสร้างเทพนิยายเรื่อง “ซินเดอเรลล่า” เพิ่มขึ้นอีกแบบหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับคุณทวดหลายสมัยของพระนาง โดยพระนางได้ใช้ชุดแต่งงานและรองเท้าแก้วของคุณทวดที่ส่งต่อกันมาหลายชั่วอายุคนให้สองพี่น้องได้ดู าริมม์คนหนึ่งได้สังเกตเห็นภาพวาดของหญิงคนหนึ่งซึ่งดูพิเศษกว่า

หญิงสาวทั่วไป เขาจึงได้ถามพระนางขึ้น พระนางจึงเริ่มเล่าเรื่องราวให้ฟัง โดยเริ่มต้นประโยคตามแบบที่น้องตระกูลกริมมีว่า "กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว" ย้อนไปในสมัยศตวรรษที่ 16 เศรษฐีผู้มั่งคั่งด้วยทรัพย์สินและที่ดิน ได้กลับมาบ้านพร้อมกับภรรยาใหม่ ซึ่งเป็นหญิงชนชั้นสูง มีตำแหน่งเป็น Baroness (บารอนเนส) ชื่อว่า Rodmilla de Ghent (ร็อดมิลล่า เดอ เก็นท์) เธอมีลูกสาว 2 คนคือ Marguórite (มาเกริฟ) และ Jacqueline (แจ็คเกอลีน)... เศรษฐี Augusto de Babarac (อออกุส เดอ บาบารัค) ได้แนะนำทั้งสามให้รู้จัก กับ Danielle (ดาเนียล) ลูกสาวคนเดียวของเขา... ในคืนนั้น อออกุสได้มอบหนังสือ Utopia (ยูโทเปีย) ให้กับดาเนียล ก่อนที่วันรุ่งขึ้นเขาจะเสียชีวิตด้วยอาการหัวใจวายเฉียบพลันบนหลังม้าบริเวณหน้าบ้าน ขณะออกเดินทางสู่กระท่อมอีกเมืองหนึ่ง

10 ปีต่อมา ดาเนียลโตขึ้นและมีฐานะในบ้านเหมือนเป็นทาสรับใช้ ดาเนียลผูกพันกับ Louise (หลุยส์) และ Paulette (พอลเลท) หญิงรับใช้ในบ้าน ซึ่งเลี้ยงเธอมาตั้งแต่เธอยังเด็กเหมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน เข้าวันหนึ่ง ขณะที่ดาเนียลกำลังไปแอบเปิดที่สวน เธอก็พบกับชายคนหนึ่งใส่ผ้าปิดหน้าขี้น้ำของพ่อเธอผ่านมาอย่างรวดเร็ว เธอคิดว่าเป็นขโมย จึงหนีบผลแอปเปิ้ลปาใส่หน้าชายคนนั้นจนเสียหลักตกจากหลังม้า แล้วดาเนียลก็พบว่าชายคนนั้นคือ เจ้าชาย Henry (เฮนรี่) ผู้ซึ่งกำลังหนีคำสั่งให้อภิเษกกับเจ้าหญิงแห่งสเปน ดาเนียลบุกเข้าขอภัยโทษเจ้าชาย แต่เขาก็กลับให้ถุงเงินแก่ดาเนียลมาเป็นค่าปิดปากไม่ให้บอกใครว่าพบเขา... ดาเนียลตั้งใจว่าจะนำเงินที่ได้ไปไถ่ตัว Maurice (มอริส) ข้าราชการคนสนิทของพ่อ ผู้ซึ่งถูกร็อดมิลล่าขายให้ทางการเพื่อจ่ายภาษี ทางด้านเจ้าชายเฮนรี่ หลังจากขี้น้ำออกจากบ้านดาเนียลมา ระหว่างทางก็ได้พบขบวนรถม้าของ Leonardo da Vinci (ลีโอนาโด ดา วินชี) ถูกพวกยิปซีไล่ล่าและถูกชายคนหนึ่งขโมยภาพ Mona Lisa (โมนาลิซ่า) ไป เจ้าชายเฮนรี่จึงตามไปนำภาพกลับมา แต่ก่อนกลับวังเจ้าชายได้แนะนำมามาคืนที่บ้านของดาเนียล เขาจึงได้พบกับ ร็อดมิลล่า มาเกริฟ และแจ็คเกอลีน

ที่ลานด้านหน้าพระราชวัง ดาเนียลได้แต่งตั้งตัวเองเป็นหญิงชนชั้นสูงนำเงินมาไถ่ตัวมอริสจากชายคนหนึ่งที่กำลังจะนำทาสไปส่ง ชายคนนั้นไม่ยอม ทั้งยังพูดจาด่าดาเนียลอย่างหยาดคาย ขณะนั้นเป็นเวลาเดียวกับที่เจ้าชายเฮนรี่กลับวังมาพร้อมกับขบวนของลีโอนาโด ดา วินชี เจ้าชายรู้สึกประทับใจในคำพูดของดาเนียลที่ยกมาจากหนังสือยูโทเปียมาก เพราะเจ้าชายก็อ่านหนังสือเล่มนี้เช่นกัน เขาจึงยอมให้เธอไถ่ตัวมอริส ทั้งยังพยายามถามทำความเข้าใจดาเนียลให้มากขึ้น ดาเนียลจึงจำต้องปกปิดฐานะที่แท้จริงของเธอ โดยใช้ชื่อ Comtesse Nicole de Lancret (คอมเทส นิโกล เดอ ล็องเคร) ซึ่งเป็นชื่อแม่ของเวแวน จากนั้นเธอก็รีบเดินทางกลับบ้าน

เจ้าชายเฮนรี่ได้รับข้อเสนองจากพระราชินี โดยพระองค์ตั้งใจว่าจะจัดงานราตรีหน้ากาก (A masked ball) เพื่อเป็นเกียรติแก่ลีโอนาโด ดา วินชี ศิลปินผู้ปราดเปรื่อง และในคืนนั้นตอนเวลาเที่ยงคืน เจ้าชายจะต้องประกาศหมั้นกับหญิงคนหนึ่งที่เจ้าชายเลือก ไม่เช่นนั้น พระองค์

จะทรงประกาศอิสรภาพระหว่างเจ้าชายกับเจ้าหญิงแห่งสเปน ต่อมา ทหารจากพระราชวังได้นำหมายเชิญร่วมงานราตรีหน้าอากาศมาส่งที่บ้านรีดมิลล่า เธอจึงตัดสินใจบนทวงและใช้เสน่ห์ช่วยจนเธอหลุดจากเรื่องการแต่งงานของเจ้าชาย จึงได้รู้ว่างานถูกยกเลิกและเจ้าชายได้รับโอกาสให้เลือกเจ้าสาวเอง รีดมิลล่าคิดวางแผนให้มาเกริทได้แต่งงานกับเจ้าชาย เธอจึงพามาเกริทไปรีดชุดแต่งงานและรองเท้าแก้วของแม่ของเธอเอาออกมาจากหีบในห้องของดาเนียล เพื่อให้มาเกริทได้ไปงานราตรีหน้าอากาศ แต่ดาเนียลมาพบเข้าเสียก่อนจึงเข้าใจว่ารีดมิลล่าอยากให้ตนไปงาน

วันหนึ่ง เจ้าชายเฮนรีได้อาามานั่งเล่นริมแม่น้ำกับลีโอนาโด ดา วินชี ผู้ซึ่งได้ประดิษฐ์รองเท้าเดินบนน้ำมาลงเดินเล่นที่นี่ ทางด้านดาเนียลก็ได้ออกมาเก็บผลไม้พร้อมทั้งพาหมาเดินเล่นที่บริเวณที่ดินริมแม่น้ำของพ่อเธอ เธอรู้ว่าตัวเองสกปรกจึงได้ลงไปว่ายน้ำในแม่น้ำ เธอเจอเข้ากับดา วินชีที่กำลังเดินอยู่บนผิวน้ำ นั่นจึงเป็นโอกาสที่ทำให้เธอกับเจ้าชายเฮนรีได้พบและพูดคุยกันอีกครั้ง แต่ครั้งหนึ่ง โชคเกิดสิ้นกับเดินออกมาเรียกหาดาเนียล เธอจึงรีบขอตัวกลับไปและวันต่อมา ขณะที่ดาเนียลไปเล่นว่าวที่ทุ่งหญ้า โดยมี Gustave (กูสตาฟ) เพื่อนในวัยเด็กของเธอนั่งวาดรูปอยู่เป็นเพื่อน เจ้าชายเฮนรีและ Laurent (โลคอง) คนสนิท ได้ขี่ม้าผ่านมาดาเนียลจึงรีบหลบหลังกองฟาง เจ้าชายเฮนรีถามกูสตาฟถึงหญิงสาวที่ชื่อคอมเทส นิโกล เดอ ล็องเคร กูสตาฟจึงบอกว่า เธอเป็นญาติกับรีดมิลล่าและขณะนี้พักอยู่ที่บ้านของรีดมิลล่า... เจ้าชายเฮนรีขี่ม้าไปยังบ้านของรีดมิลล่าอย่างรวดเร็ว ฝ่ายดาเนียลก็วิ่งกลับบ้านไปอย่างรวดเร็วเช่นกัน เธอให้หลุยส์และพอลีทช่วยแต่งตัวเป็นหญิงชนชั้นสูงออกมาต้อนรับเจ้าชายได้ทันเวลาทั้งสองไปโบสถ์ด้วยกันและได้รู้จักกันมากขึ้น แต่ระหว่างทางกลับบ้าน รถม้าที่ที่นั่งมาเกิดอุบัติเหตุจนล้อทั้ง ดาเนียลจึงชวนให้เดินกลับ... ดาเนียลแวะป็นหน้าผาในป่าเล่น เธอถอดชุดตัวนอกออก เหลือแต่ชุดชั้นในสีขาว โดยมีเจ้าชายเฮนรียืนรออยู่ด้านล่าง แต่จู่ๆเจ้าชายก็ถูกพวกยิปซีลึกลับ หัวหน้ายิปซีเก็บชุดตัวนอกของดาเนียลไป เมื่อเธอลงถึงด้านล่าง เธอจึงขอของอย่างหนึ่งจากยิปซี แต่ยิปซีจะเอาทรัพย์สินสมบัติอะไรของเธอไปก็ได้ หัวหน้ายิปซีตกลง ดาเนียลจึงอุ้มเจ้าชายเฮนรีเดินลงเนินไป พวกยิปซีชอบใจในความฉลาดของดาเนียลมาก

เช้าวันรุ่งขึ้น ดาเนียลตื่นสาย ไม่ได้ทำอาหารเช้าให้คนในบ้านทาน เมื่อรีดมิลล่าและลูกทั้งสองมาปลุกเธอ เธอกลับได้ให้พวกเขาไปทำกับข้าวเอง สร้างความไม่พอใจให้กับรีดมิลล่าและมาเกริทอย่างมาก รีดมิลล่าจึงลงโทษดาเนียลด้วยการไม่ให้เธอไปร่วมงานราตรีหน้าอากาศทั้งยังนำชุดแต่งงานและรองเท้าแก้วของแม่ดาเนียลออกมาให้มาเกริท ดาเนียลโกรธมากกับคำพูดของมาเกริท เธอต่อหย่ามาเกริทแล้วหยิบรองเท้าแก้ววิ่งหนีไปทั่วบ้าน ทั้งสองวิ่งไล่กันจนมาถึงห้องรับแขก มาเกริทหยิบหนังสือยูโทเปียของดาเนียล ทำท่าจะโยนใส่เตาไฟ รีดมิลล่าให้ดาเนียลเลือกเอาระหว่างหนังสือของพ่อกับรองเท้าแก้วของแม่ ดาเนียลจึงยอมส่งรองเท้าแก้วให้มาเกริท แต่มาเกริทก็กลับโยนหนังสือลงในกองไฟอยู่ที่ ดาเนียลเสียใจมากและโดนหมิ่นหลัง

จนเป็นแผล ชัคเกอลินจึงมาช่วยทำแผลให้ ต่อมา ร็อดมิลลีย์และมาเกริทได้รับเชิญจากพระราชินีให้เข้าไปคุยกันในพระราชวัง. พระราชทรงประทับใจที่มาเกริทเก็บสร้อยของพระองค์มาคืน ระหว่างที่พระองค์ไปทำธุระในเมือง (แต่แท้จริงแล้วเป็นแผนของร็อดมิลลีย์) พระราชินีได้ทรงพูดถึงหญิงสาวชื่อคอมเทส เดอ ล็องเคร ซึ่งเจ้าชายเฮนรี่กำลังชอบพออยู่ ร็อดมิลลีย์และมาเกริทก็รู้ทันทีว่าเป็นดาเนียลที่เอาชื่อแม่มาสวมรอย ร็อดมิลลีย์จึงโกหกพระราชินีว่า คอมเทส เดอ ล็องเครเป็นญาติของเธอที่กำลังจะหมั้นกับชาวเบลเยียมในไม่กี่วัน พระราชินีจึงทรงนำเรื่องนี้ไปบอกกับเจ้าชายเฮนรี่ ทำให้เจ้าชายโกรธมาก เพราะก่อนหน้านี้ ดาเนียลได้มาหาเขาด้วยท่าทางเศร้าสร้อย คล้ายกับว่าเธอจะไม่ดีเจอกับเจ้าชายอีก แต่เขาก็ไม่ยอมบอกความจริงว่าเธอเป็นใคร

ในวันงานราตรีหน้าาก กุสตาฟ เพื่อนสนิทของดาเนียลได้แอบเข้ามาหาเพื่อมาบอกลีโอนาโด ดา วินชี เรื่องที่ดาเนียลถูกขังอยู่ในห้องเก็บอาหาร ดา วินชีจึงไปช่วยดาเนียลออกมา ทั้งยังทำปีกนางฟ้าให้เธอใส่เข้ากับชุดราตรีและรองเท้าแก้วของแม่เธอ พร้อมทั้งพาเธอมาทำงาน... ดาเนียลเดินเข้ามาในงานด้วยความสง่างาม เจ้าชายเฮนรี่ดีใจมากจึงรีบเดินมารับเธอ แต่แล้วร็อดมิลลีย์ก็กลับเข้ามาดิ่งปีกนางฟ้าที่ชุดของดาเนียลจนขาดและด่าว่าเธอ ว่าเป็นแค่ทาสรับใช้ แต่กลับหลอกเจ้าชายว่าเป็นหญิงชั้นสูง ทำให้เจ้าชายทั้งสับสนและเสียใจมาก พระราชาจึงทรงตัดสินใจประกาศเรื่องการอภิเษกระหว่างเจ้าชายเฮนรี่กับเจ้าหญิงแห่งสเปนทันที ดาเนียลเสียใจจึงวิ่งร้องไห้ออกมาสะอึกสะอื้นจนทำรองเท้าแก้วข้างหนึ่งหลุดร่วง จากนั้นเธอก็รีบวิ่งหนีไปโดยไม่สนใจเสียงเรียของดา วินชี... ดา วินชีเก็บรองเท้าแก้วมาให้เจ้าชายและพูดเตือนสติเขา กระทั่งวันรุ่งขึ้น Pierre le Pieu (ปีแอร์ เลอ พียู) พ่อค้าผู้มีอิทธิพลซึ่งหลงใหลในตัวของดาเนียลมานาน ได้นำของใช้ในบ้านร็อดมิลลีย์ทั้งหมดที่เธอขายให้หนี้และจ่ายภาษีมาส่งคืนให้ที่บ้าน โดยแลกกับการซื้อตัวดาเนียลไปเป็นทาสของเขาแทน ทางด้านเจ้าชายเฮนรี่ได้เข้าพิธีแต่งงานกับเจ้าหญิงแห่งสเปน แต่ระหว่างพิธี เจ้าหญิงเกิดร้องไห้คร่ำครวญไม่ยอมหยุดเพราะเธอรักกับชายอีกคนอยู่ เจ้าชายเฮนรี่จึงประกาศยกเลิกพิธีแต่งงานทันที แล้วจึงวิ่งออกมาด้านนอก เขาจึงถามหาดาเนียลจากมอริส ชัคเกอลินจึงบอกว่าเธอถูกขายให้กับปีแอร์ เลอ พียูไปแล้ว... ดาเนียลทำงานรับใช้ เลอ พียูในสภาพที่ถูกล่ามไว้ แต่วันหนึ่งเธอก็กลับถูกลวนลาม ด้วยความโมโห เธอจึงคว้ามีดของเลอ พียู ออกมากลัดหน้าเขา พร้อมกับขู่จะฆ่าเขา หากเขาไม่ยอมปล่อยเธอให้เป็นอิสระ เลอ พียูจึงปล่อยตัวดาเนียลไป ซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกับที่เจ้าชายเฮนรี่ตามมาช่วยดาเนียลพอดี เจ้าชายพาเข้าขอดาเนียลแต่งงาน พร้อมกับสวมรองเท้าแก้วให้ดาเนียล ทางด้านร็อดมิลลีย์ได้ถูกเรียกตัวเข้าวังด้วยความผิดข้อหาพูดเท็จต่อพระราชินี เธอจึงถูกตัดสินเนรเทศให้ไปอยู่สหรัฐอเมริกา ยกเว้นว่าจะมีใครพูดแก้ต่างแทนเธอ ดาเนียลเดินออกมาในฐานะเจ้าหญิงโดยมีมงกุฎเพชรสวมอยู่บนศีรษะ เธอขออภิเษกกับร็อดมิลลีย์และมาเกริท แต่กลับขอให้ทั้งสองมีโอกาสได้ใช้ชีวิตอย่างที่เราเคยเป็นบ้าง สองแม่ลูกจึงถูกส่งไปทำงานที่ฝ่ายซักรีดของวัง

ภายหลังลีโอนาโด ดา วินชี ได้วาดภาพเหมือนให้ดาเนียลเป็นของขวัญวันแต่งงาน ส่วนซัคเคอลินก็ได้พบรักกับโลคัส คนสนิทของเจ้าชายเฮนรี แล้วเรื่องราวในภาพยนตร์ก็จบลงในปีศตวรรษที่ 18 โดยที่น้องตระกูลกริมม์เดินออกมาจากพระราชวัง ก่อนจะขึ้นรถม้ากลับออกไป

โครงเรื่อง (Plot)

1. การเริ่มเรื่อง (Exposition)

ในศตวรรษที่ 18 พระราชินีแห่งฝรั่งเศสได้เรียกพี่น้องตระกูลกริมม์เข้าไปพบ เพื่อขอให้สร้างเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลาในแบบที่พระองค์กำลังจะเล่าให้ฟัง จากนั้นพระองค์ก็ลาออกไปในศตวรรษที่ 16 เป็นเรื่องราวของดาเนียลที่อาศัยอยู่กับพ่อและคนรับใช้มาตั้งแต่เด็ก ส่วนแม่ของเธอเสียชีวิตไปแล้ว เมื่อดาเนียลอายุได้ 8 ขวบ พ่อของเธอแต่งงานใหม่กับรูดมิลล่า เคอเกินท์ ผู้ซึ่งมีลูกสาว 2 คน คือ มาเกริท และซัคเคอลิน

2. การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action)

ดาเนียลโตเป็นสาว อยู่ในบ้านด้วยสถานะเหมือนเป็นคนรับใช้ เธอได้พบกับเจ้าชายเฮนรีในสภาพที่เธอเป็นคนรับใช้ และต่อมาเธอก็ปลอมตัวเป็นหญิงชั้นสูงไปได้ตัวทาสคนหนึ่ง เธอได้พบกับเจ้าชายอีกครั้ง แต่เธอหลอกเขาโดยใช้ชื่อของแม่เธอมาอ้าง... เจ้าชายได้รับข้อเสนอจากพระราชินีให้ประกาศหมั้นกับหญิงคนหนึ่งที่เธอเลือกเอง ไม่ใช่เธอ... พระองค์จะให้เจ้าชายแต่งงานกับเจ้าหญิงแห่งสเปน โดยจะประกาศข่าวนี้ในวันงานราตรีหน้าาก ซึ่งจัดเป็นเกียรติให้กับลีโอนาโด ดา วินชี ที่เดินทางนำภาพโมนาลิซ่ามาถวาย... ระหว่างนั้นดาเนียลกับเจ้าชายได้เจอกันบ่อยขึ้น และผูกพันกันมากขึ้น แต่เจ้าชายกลับรู้มาจากพระราชินีว่า ดาเนียล (ในนามของแม่เธอ) กำลังจะแต่งงานกับชาวเบลเยียม ซึ่งข่าวนี้ รูดมิลล่าและมาเกริทเป็นคนทุลแก์พระราชินี

3. ชั้นภาวะวิกฤต (Climax)

ในวันงานราตรีหน้าาก ดาเนียลถูกจับขังอยู่ในห้องเก็บอาหาร เพราะเธอแอบเก็บชุดแต่งงานและรองเท้าแก้วของแม่เธอไว้ เพื่อไม่ให้รูดมิลล่านำไปให้มาเกริทใส่ไปงาน แต่ลีโอนาโด ดา วินชี ก็ได้มาช่วยเหลือเธอ ทั้งยังทำปีกนางฟ้าให้เธอใส่ไปงานเข้ากับชุดและรองเท้าแก้วของแม่เธอด้วย แต่เมื่อเธอไปถึงงานเพื่อจะบอกความจริงกับเจ้าชายว่าเธอเป็นใคร เธอก็กลับโดนรูดมิลล่าฉีกปีกนางฟ้าเสียก่อน ทั้งยังตำหนิเธอว่าเป็นจอมโกหกหลอกลวงเจ้าชายว่าตนเป็นหญิงชั้นสูง แต่ที่แท้ก็เป็นแค่ทาส เจ้าชายเสียใจมากและรับใช้ได้กับมารกระทำของดาเนียล จึงยอมแต่งงานกับเจ้าหญิงแห่งสเปน ส่วนดาเนียลก็ถูกขายไปเป็นทาสให้กับบีแอร์ เลอ ทิเยอ พ่อค้าคนหนึ่ง

4. ขั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action)

เจ้าชายเฮนรี่ยกเลิกงานแต่งงานกับเจ้าหญิงแห่งสเปน เพราะขณะทำพิธี เจ้าหญิงเกิดเศร้าเสียใจที่จะไม่ได้อยู่กับคนรักและร้องไห้อย่างหนัก เมื่อออกมาจากพิธี เจ้าชายได้ตามไปช่วยดาเนียลที่บ้านเลขที่ 10 แต่ก็พบว่าเธอปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระเรียบร้อยแล้ว เจ้าชายเฮนรี่จึงขอดาเนียลแต่งงาน และคุกเข่าลงสวมรองเท้าแก้วข้างที่ดาเนียลเก็บมาให้กับดาเนียล

5. การยุติของเรื่องราว (Ending)

รอดมีดล่าและมาเกริทถูกตัดสินให้เนรเทศไปอยู่สหรัฐ แต่ดาเนียลในชุดเจ้าหญิงได้ขออภัยโทษ และส่งเธอทั้งสองไปทำงานในห้องซักผ้า เรื่องราวจบลงที่บ้านของดาเนียล โดยลีโอนาโด ดา วินชี ได้วาดภาพดาเนียลให้เธอเป็นของขวัญอันแต่งงานระหว่างเธอกับเจ้าชายเฮนรี่ ส่วน หลุยส์ มอริส พอลีท์ และกุสตาฟ เพื่อนในวัยเด็กของดาเนียล ก็ได้มาร่วมแสดงความยินดีกับดาเนียลและเจ้าชายเฮนรี่ด้วย แล้วเรื่องก็กลับเข้ามาในสมัยศตวรรษที่ 18 พี่น้องตระกูลกริมม์ เดินกลับมาขึ้นรถม้าหลังจากพบพระราชินีแห่งฝรั่งเศสเรียบร้อยแล้ว... รถม้าวิ่งกลับออกไป

แก่นเรื่อง (Theme)

ภาพยนตร์เรื่อง Ever After: A Cinderella Story ปี ค.ศ.1998 เป็นภาพยนตร์แนวดราม่าโรแมนติก (Drama Romance) เล่าถึงเรื่องราวความรักต่างชนชั้นระหว่างเจ้าชายแห่งฝรั่งเศส กับหญิงสาวซึ่งถูกเลี้ยงมาแบบทาสรับใช้ในสมัยศตวรรษที่ 16 ซึ่งเป็นช่วงที่ฝรั่งเศสกำลังล่าอาณานิคมในอิตาลี และได้ทำสนธิสัญญากับสเปนเพื่อแบ่งดินแดนในอิตาลีให้ส่วนหนึ่ง โดยสเปนจะวางตัวเป็นกลาง ดังนั้นในตอนต้นเรื่อง เจ้าชายเฮนรี่แห่งฝรั่งเศสจึงถูกพระราชอาชญากรรม (King Francis) บังคับให้แต่งงานกับเจ้าหญิงแห่งสเปนเพื่อกระชับสัมพันธไมตรี... แต่เจ้าชายเฮนรี่ไม่พอใจที่ตนจะต้องแต่งงานกับผู้หญิงที่ไม่ได้รัก ต่อมา พระราชอาชญากรรมจึงยอมให้เจ้าชายมีโอกาสได้เลือกคู่ด้วยตัวเอง แต่ในตอนท้ายเรื่อง เจ้าชายกลับพบว่า ผู้หญิงที่เขาเลือกกลับโกหกหลอกลวงเขามาตลอดทั้งชื่อและฐานะทางสังคม

ฉะนั้น ภาพยนตร์เรื่องนี้จึงได้สอดแทรกแง่คิดในเรื่องความรักไว้ ดังบทสนทนาที่ลีโอนาโด ดา วินชีคุยกับเจ้าชายเฮนรี่ ขณะที่เจ้าชายกำลังผิดหวังและเสียใจ หลังจากที่รู้ความจริงว่า ดาเนียลใช้ชื่อแม่มาอ้างเป็นตัวเองและปกปิดเขามาโดยตลอด ทั้งในเดิมทีเขายังได้รู้มาจากพระราชินีว่า หญิงคนนี้ก็กำลังจะแต่งงานกับชาวเบลเยียม จึงทำให้เจ้าชายยิ่งเสียใจและสับสนมาก... ลีโอนาโด ดา วินชี ได้เก็บรองเท้าแก้วที่ดาเนียลทำหลุดไว้ข้างหนึ่งมาให้เจ้าชายแล้วได้พูดเตือนสติเขา ดังบทสนทนาต่อไปนี้

ลีโอนาโด : Have you any idea what she went through to get here tonight?
(คุณคิดว่าอะไรทำให้เธอมาที่นี่ในคืนนี้?)

- เจ้าชายเฮนรี : She **lies** to me. (นางโกหกเรา)
- ลีโอนาโด : She came to **tell** you the truth and you fed her to the **wolves**. (เธอมาเพื่อจะบอกความจริงกับคุณ แต่คุณกลับป้อนเธอให้กับหมาป่า)
- เจ้าชายเฮนรี : What do you know? You **build** flying machines and **walk** on water. Yet you know nothing about **life**. (ท่านจะรู้อะไร ท่านก็ได้แต่สร้างเครื่องจักรกลบินได้ (บ้าง) แล้วก็เดินบนผิวน้ำ ท่านไม่รู้อะไรเกี่ยวกับชีวิต. ละเสียดด้วยซ้ำ)
- ลีโอนาโด : I know that a **life** without **love**... is no life at all. (ฉันรู้ ว่าชีวิตที่ปราศจากความรัก ก็คือการไม่มีชีวิต)
- เจ้าชายเฮนรี : And love without trust? What of that? (แล้วรักที่ปราศจากความซื่อสัตย์ นั้นมันคืออะไร?)
- ลีโอนาโด : She's your match, Henry. (เธอคือคู่ของคุณ เฮนรี)
- เจ้าชายเฮนรี : I am but a servant to my crown... and I have made my decision. I **will** not yield! (เราจะไม่ให้ทาสรับใช้มาสวมมงกุฎของเรา แล้วเราก็ตัดสินใจไปแล้ว เราจะยอมจำนนเด็ดขาด!)
- ลีโอนาโด : Then you don't deserve her. (เช่นนั้น คุณก็ไม่คู่ควรกับเธอ)

จากบทสนทนาข้างต้น เราจะเห็นแก่นเรื่อง 2 ประเด็นที่สำคัญคือ ประเด็นแรก **ความรักคือการมีชีวิต** ชีวิตดำรงอยู่ได้ด้วยความรัก และ**ชีวิตที่ดี** ก็คือการมีรักที่ซื่อสัตย์ รวมทั้ง**การซื่อสัตย์ในความรักด้วย...** ส่วนประเด็นที่สองก็คือ **ช่องว่างระหว่างชนชั้นทางสังคม** เนื่องจากในสมัยนั้นเป็นยุคที่มีการล่าอาณานิคม การค้าทาส และสามารถซื้อขายคนแลกเปลี่ยนเป็นเงินได้ ฉะนั้นจึงเกิดสถานะทางสังคมสองแบบที่เห็นได้ชัดคือ ชนชั้นสูง กับ ทาสรับใช้... โดยจากบทสนทนาข้างต้น จะเห็นว่า นอกจากเจ้าชายเฮนรีจะโอรสที่โดนดาเนียสลูกหลวงแล้ว เขายังรับไม่ได้กับฐานะของดาเนียลซึ่งเป็นเพียงทาสรับใช้ด้วย โดยสังเกตได้จากบทสนทนาในตอนต้นเรื่องระหว่างดาเนียลกับเจ้าชายเฮนรี เมื่อตอนที่ดาเนียลแต่งกายเป็นหญิงชนชั้นสูง เพื่อไปเฝ้าตัวมอริส ดังนี้

- เจ้าชายเฮนรี : I confess, the **plight** of the everyday rustic bores me. (เราขอสารภาพว่า สภาพที่เลวร้ายของคนชนบทมันทำให้เราเบื่อ)
- ดาเนียล : I gather you do not converse with many peasants. (หม่อมฉันคิดว่า พระองค์คงทงยังไม่เคยสนทนากับพวกชาวนาชาวไร่)

- เจ้าชายเฮนรี : Certainly not, no! Naturally. (แน่นอนว่าไม่ 'ไม่' โดยเลย มันก็เป็นเรื่องธรรมดา)
- ดาเนียล : Excuse me, Sire, but there is nothing natural about it. A country's character is defined by its everyday rustics, as you call them. They are the legs you stand on. That position demands respect, not... (ขอร้องยกโทษเจ้าชาย แต่ไม่มีสิ่งใดธรรมดาสำหรับเรื่องนี้ ลักษณะเฉพาะของแต่ละประเทศถูกกำหนดโดยชีวิตในแต่ละวันของพวกเขาที่พระองค์ทรงเรียก พวกเขาเป็นเหมือนขาให้พระองค์ยืน และตำแหน่งที่ยืนนั้นก็ต้องการการดูแลเอาใจใส่ มิใช่ว่า...)
- เจ้าชายเฮนรี : Am I to understand that you find me arrogant? (เราต้องเข้าใจว่าเธอพยายามแสดงให้เราเห็นถึงความหยิ่งทะนง 'ใช่หรือไม่?')
- ดาเนียล : Well, you gave one man back his life but you even glance at the others? (...พระองค์ทรงคืนชีวิตให้กับชายคนหนึ่ง แต่พระองค์ทรงเคยเหลียวมองคนอื่นที่เหลือหรือไม่?)

ภาพที่ 54 ดาเนียลไปใส่ตัวมอริส แล้วพวกเขากลับมาที่บ้าน

จากบทสนทนาข้างต้น ทำให้เราเห็นความเพิกเฉยของเจ้าชายที่มีต่อชนชั้นไพร่ อันเนื่องมาจากกรที่เจ้าชายยังไม่ได้ตระหนักถึงความสำคัญของสภาพบ้านเมืองที่แท้จริง จนทำให้ดาเนียลซึ่งมีสภาพเป็นทาสรับใช้แม่เลี้ยง ต้องขอปากเรียกร้องบางอ้อและเป็นนารเตือนสติเจ้าชาย... นอกจากนี้ ด้วยคำพูดประโยคหนึ่งของดาเนียลที่ยกมาอธิบายกับเจ้าชาย ก่อนที่เธอจะได้รับอนุญาตให้ไถ่ตัวมอริสนั้น ยังได้แสดงให้เห็นถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องชนชั้นในสังคม ดังนี้ “If you suffer your people to be ill-educated and their manners corrupted from infancy... then punish them for those crimes to which the first education disposed them... What else is to be concluded, Sire... but that you first make thieves and then punish them?”

“หากพระองค์ทรงทุกขใจกับประชาชนที่ด้อยการศึกษาของพระองค์ ทั้งยังไร้มารยาทมาตั้งแต่แรกเกิด แล้วพระองค์ก็ทรงลงโทษพวกเขาสำหรับอาชญากรรมที่พวกเขาถูกจัดการให้เรียนรู้มาตั้งแต่ต้น แล้วจะยังสามารถสรุปอย่างไรได้อีกเล่าข้าบาท ในเมื่อพระองค์ทรงสร้างใจมาตั้งแต่เริ่ม แล้วจึงค่อยมาลงโทษพวกเขา อย่างนั้นหรือ?”

ข้อความนี้เป็นประโยคหนึ่งในหนังสือ Utopia (ยูโทเปีย) ของ Thomas More (โทมัส มอร์) ที่พ่อของดาเนียลมอบให้กับเธอ และเธอก็อ่านมันมาตลอดตั้งแต่เด็กจนโต ซึ่งสามารถสรุปใจความสำคัญได้ว่า การศึกษามีความสำคัญกับชีวิตมนุษย์ หากมนุษย์ไร้การศึกษา ก็อาจกลายเป็นอาชญากร หาก ‘ผู้นำ’ จะลงโทษอาชญากร ก็ควรจะลองย้อนกลับไปมองสาเหตุที่ทำให้คนเหล่านี้ก่ออาชญากรรม เพราะนั่นอาจเกิดจากการไร้ศึกษาของคนเหล่านั้นก็เป็นได้

ความขัดแย้ง (Conflict)

ก. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ด้วยกัน

1. ความขัดแย้งระหว่าง ดาเนียล กับ ร็อดมิลล่า (แม่เลี้ยง)

ในภาพยนตร์เรื่องนี้ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับแม่เลี้ยงค่อนข้างรุนแรงตามยุคสมัย เนื่องจากในยุคนั้นยังคงมีการแบ่งชนชั้นสูง-ต่ำ ทั้งยังสามารถซื้อขายมนุษย์ให้ไปเป็นทาสรับใช้ใครก็ได้ ฉะนั้นดาเนียลจึงมีชีวิตอยู่ในบ้านไม่ต่างจากทาสรับใช้ ต้องทำงานบ้านทุกอย่าง และไม่มีโอกาสเรียกร้องอะไร แต่ดาเนียลจะเคารพรัก ร็อดมิลล่าเหมือนเป็นแม่ แต่ ร็อดมิลล่า กลับมองดาเนียลเป็นก้อนกรวดในรองเท้า ดังนั้น เมื่อดาเนียลตัดสินใจว่าร่วมงานราตรีหน้ากัก ก็จะทำให้เปิดเผยตัวตนกับเจ้าชายเฮนรี ร็อดมิลล่าจึงถือโอกาสเปิดโปงดาเนียลเสียก่อน ว่า เป็นแค่ทาสรับใช้ในวัง และวันรุ่งขึ้น ร็อดมิลล่าก็ขายดาเนียลให้กับปีแอร์ เลอ พิเยอ

2. ความขัดแย้งระหว่าง ดาเนียล กับ มาเกริท

มาเกริทอยากได้ชุดแต่งงานและรองเท้าแก้วของแม่ของดาเนียลไปงาน เมื่อดาเนียลไม่ยอมและบอกว่านี่ของของแม่เธอ แต่มาเกริทกลับบอกว่า แม่ของดาเนียลตายแล้ว (ฉันก็สามารถเอาของมาใช้ได้) ดาเนียลโกรธมากต่อหน้าตาของมาเกริท ดาเนียลเก็บรองเท้าแก้วไว้ และขู่มาเกริทว่าจะถลกหนังศีรษะของเธอออกมา ทั้งสองวิ่งไล่กันทั่วบ้านจนมาถึงห้องรับแขก มาเกริทเห็นหนังสือยูโทเปียของดาเนียล จึงหยิบมาขู่จะโยนเข้าเตาไฟ ร็อดมิลล่าบอกให้ดาเนียลเลือกระหว่างรองเท้าแก้วของแม่กับหนังสือของพ่อ ดาเนียลจึงยอมให้รองเท้าแก้วแก่มาเกริท แต่มาเกริทก็กลับโยนหนังสือเข้าเตาไฟจนได้

ข. ความขัดแย้งภายในจิตใจ

1. ดาเนียล ตัวละครตัวนี้ต้องสูญเสียแม่ตั้งแต่ยังเล็ก หลังจากนั้นพ่อของเธอก็แต่งงานใหม่กับแม่หม้ายลูกติด และต่อมาไม่นาน พ่อของเธอก็เสียชีวิตไป เธอจึงต้องอยู่กับแม่เลี้ยงและ

ลูกสาวทั้งสองในสถานะที่ไม่ต่างจากทาสชั้นต่ำคนหนึ่ง หลังจากนั้น เธอก็มีโอกาสได้พบกับ เจ้าชายเฮนรีในขณะที่เธอปลอมตัวเป็นหญิงชนชั้นสูงเพื่อไปไถ่ตัวมอริส คนสนิทของพ่อเธอ ทำให้เธอได้เจอกับเจ้าชายเฮนรีและสานสัมพันธ์ต่อกันเรื่อยมาจนเกิดเป็นความรัก แต่แล้วดาเนียลก็กลับไม่กล้าเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของเธอจนกระทั่งในวันงานราตรีหน้ากาก

2. รีดมิลล่า เธอเป็นหญิงชนชั้นที่รักความสบาย เธอจึงต้องการชีวิตที่สุขสบาย บนทรัพย์สินเงินทอง สิ่งของเครื่องใช้ รวมทั้งเครื่องประดับราคาแพงที่จะทำให้เธอดูดี ดังนั้นเมื่อเธอได้ยินว่าเจ้าชายเฮนรีมีโอกาสได้เลือกคู่ครองเองแล้ว รีดมิลล่าจึงพยายามทำทุกวิถีทางให้มาเกริทลูกสาวของเธอ มีโอกาสได้ใกล้ชิดกับเจ้าชายเฮนรีให้มากที่สุด

ค. ความขัดแย้งกับปัจจัยภายนอก

ความขัดแย้งระหว่าง ดาเนียล กับ สังคมภายนอก

จากที่ภาพยนตร์เรื่องนี้นำเสนอในยุคที่มีการค้าทาส และดาเนียลเองก็ถูกเลี้ยงดูมาแบบทาสรับใช้ ดังนั้นเธอจึงมักไม่มีสิทธิ์มีเสียงในการทักท้วงหรือทำสิ่งที่เป็นการแหวกกฎของสังคม เพราะทาสมักเป็นแค่สิ่งของสำหรับเจ้านายที่สามารถซื้อขายแลกเปลี่ยนแทนเงินได้ แต่เมื่อเธอไม่ต้องการให้ครอบครัวของเธอ ซึ่งก็คือ มอริส หลุยส์ และพ่อเล็ท หญิงรับใช้ในบ้าน ตัดแยกกันเพราะการค้าทาส เธอจึงตัดสินใจปลอมตัวเป็นหญิงชนชั้นสูง เพื่อไปไถ่ตัวคริสทอลแล้ว นอกจากนี้ ทุกครั้งที่เธอต้องพบกับเจ้าชายเฮนรี เธอจะต้องปลอมตัวเป็นนิโคล โดยแต่งกายและทำผมแบบหญิงชนชั้นสูงทุกครั้ง เพื่อไม่ให้เจ้าชายรู้ฐานะที่แท้จริงของเธอ

ตัวละคร (Character)

1. ตัวละครเอก ดาเนียล เดอ บาบารา (Danielle de Barbarac)

ภาพที่ 55 ตัวละครเอก ดาเนียล เดอ บาบารา

ดาเนียล เป็นตัวละครหลายมิติ หรือแบบรอบด้าน (Well-rounded character) เนื่องจากตลอดทั้งเรื่อง เธอมักเป็นทั้งตัวละครผู้ถูกกระทำ (Passive character) สลับกับตัวละครผู้กระทำ (Active character) ดังจะเห็นได้จาก ในตอนต้นเรื่อง เราจะเห็นดาเนียลให้สภาพของหญิงรับใช้ เนื้อตัวสกปรกมอมแมม ต้องตื่นแต่เช้ามาทำงานบ้าน ให้อาหารหมูปลุกผัก เก็บผลไม้ และทำอาหารเข้าให้รีดมิลล่า มาเกริท และซัดเกอไลน์ แต่ในขณะที่เดียวกันเธอก็มีความคิดต่อต้านรีดมิลล่าอยู่ด้วย เห็นได้จากการที่เธอลองพูดหยั่งเชิงรีดมิลล่าเรื่องไถ่ตัว

มอริส แต่กลับถูกรีดมิลล่าอารมณ์เสียใส่ ฉะนั้นเธอจึงตัดสินใจนำเงินที่เสียไปไต่ตัวมอริสเอง นอกจากนี้ในตอนกลางเรื่อง ดาเนียลจะแสดงให้เห็นว่า ถึงแม้เธอจะยอมทำตามคำสั่งของ รีดมิลล่า แต่ก็ไม่ใช่เสียทุกอย่าง เพราะเมื่อรีดมิลล่ามารื้อชุดแต่งงานและรองเท้าแก้วของเธอ เพื่อที่จะให้มาเกรทใส่ไปงาน ดาเนียลก็กลับปกป้องของของแม่เธอเท่าชีวิต จนถึงขั้นตอยเข้าตามาเกรท และต่อมาเธอก็เก็บชุดเหล่านั้นไว้เสียเอง โดยไม่ให้รีดมิลล่าและมาเกรทหาเจอ และถึงแม้ว่าในตอนท้ายเรื่อง ดาเนียลจะถูกรีดมิลล่าขายให้กับพ่อค้าปิแอร์ เดอ พิชเยอ แต่เธอก็ไม่ได้ยอมแพ้ต่อโชคชะตา เธอสามารถต่อสู้เพื่อปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระมาได้จนสำเร็จ

ตัวละครเอก ดาเนียล เป็นหญิงสาวผิวพรรณดี ผอมยาวสีบลอนด์ เธอเป็นคนเข้มแข็ง กล้าหาญ ใจดี มีเมตตา ฉลาดขลุ่ยแหลม มีไหวพริบปฏิภาณ เธอเป็นหญิงนักสู้ ไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตาชีวิต เธอเกิดในครอบครัวชนชั้นสูง มีฐานะดี แม่ของเธอเสียชีวิตตั้งแต่เธอยังแบเบาะ ดังนั้น ดาเนียลจึงมีพ่อที่เป็นเหมือนทั้งพ่อและแม่ พ่อของเธอเป็นเศรษฐี มีที่ดินในครอบครองจำนวนมาก และมีหาสรับใช้ในบ้านค่อนข้างมาก ดาเนียลผูกพันกับหลุยส์ พอลเล็ท และมอริส หาสรับใช้คนเก่าแก่ของบ้านซึ่งเลี้ยงดูเธอมาตั้งแต่เด็ก ดาเนียลรักพ่อกมาก เห็นได้จากเมื่อเธอถูกรีดมิลล่าขู่ว่าจะลิดหน้างหงส์อยู่โทเปียของพ่อ กับรองเท้าแก้วของแม่ ดาเนียลกลับเลือกรักษาหนังสืออยู่โทเปียของพ่อไว้ เพราะคิดก่อนที่พ่อเธอจะเสีย เขาได้มอบหนังสือเล่มนี้ไว้ให้กับหนังสือเล่มนี้จึงเป็นสิ่งที่เธอเก็บไว้คู่ต่างหน้า แต่สิบปีหลังจากที่พ่อเธอเสียชีวิต เธอกลับถูกเลี้ยงดูมาในสภาพของทาส และต้องคอยระวังตัวเพื่อไม่ให้รีดมิลล่ายังวางใจในตัวเธอ

การสร้างตัวละคร ตัวละครเอก ดาเนียล ใช้วิธีการสร้างตัวละครโดยปรากฏตัวให้เห็นลักษณะภายนอก (*Characterization by appearance*) สังเกตได้จากตอนต้นเรื่อง เมื่อภาพยนตร์เริ่มเล่าถึงดาเนียลในวัยเด็ก เราจะเห็นดาเนียลในแบบของลูกคุณหนูที่มีหญิงรับใช้คอยบริการนิบัติ แต่งตัวและหิวผมให้ แต่หลังจากนั้น 10 ปีต่อมา เธอกลับตื่นมาในวัยสาว นอนบนกองฟาง หน้าตาไฟ เธอต้องทำงานบ้านให้อาหารหมูและเก็บผลไม้ หน้าตาเธอลึกลับแปลกๆ และใส่เสื้อผ้าแบบเรียบง่ายธรรมดา จนเมื่อมองภายนอกแล้วเธอก็คือหญิงรับใช้คนหนึ่ง

ต่อมา ดาเนียลมีเหตุจำเป็นต้องแต่งตัวเป็นหญิงชนชั้นสูง เพื่อไปไต่ตัวมอริส เราจึงได้เห็นดาเนียลในอีกแบบ เพราะเธอเก็บผมเรียบร้อย ใส่ผ้าคลุมลายลูกไม้ แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่ดูดีมีราคาและมีสไตล์ ดังนั้นเธอจึงสามารถผ่านจุดที่มีทหารยืนเฝ้าตรงทางเข้า-ออกบริเวณลานด้านหน้าพระราชวังได้โดยไม่เป็นที่สังเกต และนั่นจึงทำให้ดาเนียลได้เจอกับเจ้าชายเฮนรีในฐานะหญิงชนชั้นสูง และเธอจำต้องแอบอ้างชื่อแม่ของเธอ *คอมเทส นิโคล เดอ ล็องเคว* เพื่อไม่ให้เจ้าชายจับได้ว่าคือหญิงทาส ที่ปลอมตัวมาเพื่อไต่ตัวทาส ซึ่งหลังจากนั้น เมื่อดาเนียลมีโอกาสได้ผูกพันใกล้ชิดกับเจ้าชายมากขึ้น ทุกครั้งที่เธอจะพบกับเจ้าชาย เธอจึงต้องแต่งตัวเป็นหญิงชนชั้นสูง ด้วยเสื้อผ้าที่หรูหราดูดี เช่น เสื้อผ้าที่ทำจากกำมะหยี่ และยังคงดูแลตัวเองให้

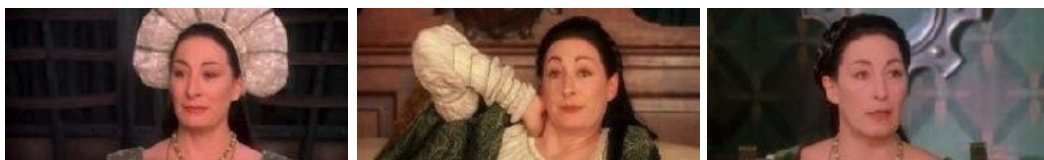
สะดวกอ่านอยู่ตลอด... แต่ในตอนท้ายเรื่อง หลังจากตัวคนที่แท้จริงของเธอถูกเปิดเผยในงาน ชาติรีหน้ากาแล้ว เราก็จะเห็นสภาพของดาเนียลในวันต่อมาที่กลับมาที่อาลัยมีหน้าตาสกปรกมอมแมม เหงื่อท่วมตัว ใส่เสื้อผ้าเก่าชุดเดิมและมีผ้ากันเปื้อน ขณะที่กำลังเก็บผักในแปลง แล้วหลังจากนั้น เธอก็ถูกขายให้กับปีเตอร์ เลอ พิเออ

ภาพที่ 56 การสร้างตัวละครเอก ดาเนียล เลอ บากาเรอ

นอกจากนี้ ดาเนียล ยังใช้วิธีการสร้างตัวละครผ่านผู้เล่าเรื่อง (Characterization through narrator) โดยเราจะเห็นว่า ในตอนต้นเรื่อง เรื่องราวในภาพยนตร์เรื่องนี้ได้เริ่มขึ้นในสมัยศตวรรษที่ 18 โดยพระราชินีแห่งฝรั่งเศสได้เสกเครื่องอาวของหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งมีชีวิตอยู่ในศตวรรษที่ 16 และเป็นชีวิตแบบเดียวกับซินเดอเรลลาให้พี่น้องตระกูลกริมม์ฟัง โดยพระราชินีได้ทรงให้พี่น้องกริมม์ ดูชุดแต่งงานและรองเท้าแก้วที่ถูกส่งต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น จึงทำให้พี่น้องกริมม์เกิดความสงสัยว่า เรื่องราวที่พระราชินีทรงเล่านี้คือเรื่องราวชีวิตของซินเดอเรลลาที่แท้จริงหรือไม่ แล้วพระนางก็เริ่ม เล่าถึงชีวิตในวัยเด็กของดาเนียล จนกระทั่งพ่อของดาเนียลเสียชีวิต จากนั้นเรื่องก็เริ่มดำเนินไปตามปกติ จนมาถึงตอนจบเรื่อง ภาพได้ข้ามมาดั่งมายังศตวรรษที่ 18 อีกครั้ง โดยพระราชินีได้ กล่าวสรุปถึงชีวิตของดาเนียลว่า ท้ายสุดแล้ว เรื่องราวความร่ำของเจ้าชายเฮนรี่และเจ้าหญิงดาเนียล ผู้ซึ่งเป็นคุณทวดรุ่นเก่าแก่ของพระองค์ก็ได้กลายมาเป็นเพียงเทพนิยายธรรมดาเรื่องหนึ่งเท่านั้น

2. ตัวละครร้าย ร็อดมิลล่า เดอ เก็นท์ (Rodmilla de Ghent)

ภาพที่ 57 ตัวละครร้าย ร็อดมิลล่า เดอ เก็นท์

ร็อดมิลล่า เดอ เก็นท์ หรือ บารอนเนส ร็อดมิลล่า เดอ เก็นท์ เป็นหญิงวัยกลางคนชนชั้นสูง เธอเป็นอดีตภริยาขุนนางชั้นต่ำ จึงมีตำแหน่งเป็นบารอนเนส ตัวละครร้ายตัวนี้ เป็นตัวละครหลายมิติ หรือแบบรอบด้าน (Well-rounded character) และเป็นตัวละครผู้กระทำ (Active character) มาแทบจะตลอดทั้งเรื่อง ถึงแม้ว่าจะมีบางฉากที่แสดงให้เห็นถึง

บทสนทนาที่อ่อนโยนระหว่างเธอกับดาเนียล แต่โดยรวมแล้วก็กลับแฝงไปด้วยคำพูดที่มืดมั่งใจ โดยที่ดาเนียลไม่รู้ตัว และท้ายสุดแล้วริออดมิลล่าก็ต้องกลายมาเป็นตัวละครผู้ถูกกระทำ (Passive character) ในตอนจบเรื่อง ดังจะเห็นได้จากตอนจบเรื่องที่เราถูกพระราชินีเรียกเข้าพบในข้อหา พุดโกหกต่อพระราชินี แต่ดาเนียลได้ขออภัยโทษให้ ริออดมิลล่าจึงถูกส่งไปทำงานในห้องซักผ้า และถูกปลดจากตำแหน่งบารอนเนสในที่สุด

ตัวละครร้าย ริออดมิลล่า เคอ เบ็นท์ เป็นหญิงชนชั้นสูง วัยกลางคน เธอมีตำแหน่งเป็น บารอนเนส (อดีตภริยาขุนนางชั้นต่ำ) เธอรูปร่างดีตามวัย ผิวสวย มารยาทงามแบบกุลสตรี เธอสุขุมลุ่มลึก ฉลาด มีไหวพริบ และเป็นจอมวางแผน เธอรักสวยรักงาม ห่วงภาพลักษณ์ของตัวเองมาก และมักหมดค่าใช้จ่ายไปกับเครื่องแต่งกาย จนต้องทยอยขายสมบัติของพ่อดาเนียล ไปทีละชิ้น เพื่อนำเงินมาปรนเปรอตัวเองและลูกๆ เธอมีความหยิ่งทะนงในศักดิ์ศรี และภูมิใจในตำแหน่งบารอนเนสของเธอมาก เธอพยายามพรางซ่อนมาเกริกและซัดเคอลีน ลูกสาวของเธอ ให้ระมัดระวังทุกอิริยาบถเพราะเดี๋ยวจะดูเ่งงามแบบกุลสตรี ทั้งการนั่ง กิน เดิน พุด ยืน และการใช้น้ำเสียง ดังตัวอย่างเช่นในตอนต้นเรื่อง ที่ทั้งสามแม่ลูกกำลังนั่งทานอาหารเข้าๆ นั้น ริออดมิลล่าดูมาเกริกที่ตะคอกไล่คนรับใช้ เธอจึงถามมาเกริกว่า หญิงชนชั้นสูงที่ดีควรพูดด้วยน้ำเสียงอย่างไร ซัดเคอลีนจึงตอบแทนว่า หญิงชนชั้นสูงที่ดีไม่ควรขึ้นเสียงสูงกับคนรับใช้... ริออดมิลล่าตอบว่า ตัวเธอนั้นไม่ได้ใช้น้ำเสียงสูง แต่ใช้น้ำเสียงที่ก้องกังวาน และเมื่อริออดมิลล่าพบว่าานนิตะ ไม่มีเลือด เธอจึงเรียกดาเนียลด้วยเสียงต่ำก่อนจะลงท้ายประโยคด้วยเสียงแหลมสูง นั่นจึงทำให้ซัดเคอลีนสะดุ้ง และแอบยิ้มแฉ่งของเธอ ต่อมา ริออดมิลล่าพบว่าโอกาสได้มาถึงเธอและลูกแล้ว เธอจึงพยายามทำทุกวิถีทาง เพื่อที่จะให้มาเกริกได้แต่งงานกับเจ้าชายเฮนรี่ เพราะต้องการจะให้ลูกสาวได้เป็นใหญ่เป็นโตและมีหน้ามีตาในสังคมเช่นเธอที่มีตำแหน่งเป็นบารอนเนส ดังจะเห็นได้จากในฉากที่เธอเล่าให้ดาเนียลฟังว่า เธอถูกแม่ของเธอเคี่ยวขมิ้นให้ล้างหน้าวันละ 20 รอบ เพราะแม่ของเธอกลัวว่าหน้าเธอจะไม่สะอาด แม่ของเธอทำทุกอย่างเพื่อจะให้เธอเป็นในสิ่งที่เธอสามารถเป็นได้ และแล้วเธอก็ได้เป็นบารอนเนส ฉะนั้น มุมมองความคิดของเธอจึงไม่ต่างจากแม่ เพราะเธอเองก็อยากให้ มาเกริกได้เป็นพระราชินีด้วยเช่นกัน

การสร้างตัวละคร ตัวละครร้าย ริออดมิลล่า ใช้วิธีการสร้างตัวละครผ่านการกระทำภายใน (Characterization through Internal action) กล่าวคือ ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง จะเห็นได้ว่า ริออดมิลล่ายึดติดกับความเป็นหญิงชนชั้นสูงและตำแหน่งบารอนเนสของเธอมาก และเธอก็ปรารถนาจะให้ลูกทั้งสองของเธอได้มีหน้ามีตาในสังคมเช่นเดียวกับเธอ ด้วยการได้แต่งงานกับผู้ชายที่สูงศักดิ์ มีฐานะและหน้าที่การงานที่ดี ฉะนั้นเมื่อเธอรู้ว่าพิธีอภิเษกระหว่างเจ้าชายเฮนรี่ และเจ้าหญิงแห่งลอปทูกยกเล็ก เธอจึงยอมจ่ายเงินติดสินบนทหารผู้ส่งหมายเชิญและหว่านเสน่ห์ใส่เขา ทั้งด้วยการพูดจาด้วยเสียงเข้ายวนและลอบใส่ใบหน้าทหารผู้นั้น เพื่อซื้อความลับเกี่ยวกับ

ความเคลื่อนไหวของเจ้าชายเฮนรี แล้วเธอก็ประสบความสำเร็จ เพราะทหารได้บอกเรื่องการ แข่งขันเทนนิสของเจ้าชาย และในวันแข่งเทนนิสนี้เองที่ทำให้เจ้าชายเกิดสนใจในตัวมาเกริทขึ้นมา จนถึงขั้นชวนมาเกริทและครอบครัวไปเดินเล่นในตลาด และต่อมา ทหารผู้นั้นได้นำสร้อยคอของ พระราชินีมาให้เธอ เธอจึงทำตามแผนโดยให้มาเกริททำที่เห็นว่าพระราชินีทรงทำสร้อยคอ ตนจึง เก็บนำมาคืนให้ ซึ่งก็สร้างความประทับใจให้กับพระราชินีเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ ด้วยความปรารถนาของริออดมิลล่าที่อยากให้มาเกริทได้เป็นราชินี เธอจึงพยายามเอาใจใส่มาเกริททุกอย่าง แม้กระทั่งเรื่องการแต่งกายเพื่อที่จะให้เป็นที่สะดุดตาเจ้าชาย ด้วยการถือวิสาสะริออดมิลล่า แต่งงาน และรองเท้าแก้วของแม่ดาเนียลออกมาจากหีบเก็บของซึ่งเป็นสมบัติของดาเนียล เมื่อดาเนียล มาเห็นจึงโกรธมาก และเริ่มต่อต้านริออดมิลล่ามากขึ้น

ภาพที่ 58 การสร้างตัวละครร้าย ริออดมิลล่า เดอ เก็นท์

ส่วนการสร้างตัวละครริออดมิลล่าอีกแบบหนึ่ง ก็คือ *การสร้างตัวละครผ่านบทพูด / บทสนทนา (Characterization through dialogue)* ดังจะเห็นได้จากบุคลิกของริออดมิลล่าที่แสดงให้เห็นถึงความร้ายกาจของเธอซึ่งไม่ได้มาจากการแต่งกาย หรืออารมณ์ที่รุนแรง หรือการเอะอะโวยวาย ใช้น้ำเสียงกรีดกร้ายด่าอย่างที่เรามักพบเห็นกันในตัวละครร้ายทางละครโทรทัศน์ แต่ความร้ายกาจของริออดมิลล่านั้นแฝงไว้ในคำพูดที่ดูนุ่มนวลและมีเลศนัย แต่ใจความสำคัญของคำพูดนั้นสามารถที่มแทงหัวใจผู้ฟังได้โดยไม่รู้ตัว ตัวอย่างเช่น ในตอนกลางเรื่อง ฉากที่เธอเล่าถึงเรื่องของแม่ให้ดาเนียลฟัง ขณะที่ดาเนียลหิวมิให้เธอ เธอเรียกให้ดาเนียลมานั่งตรงหน้า แล้วบอกกับดาเนียลว่า มันช่างน่าเสียดายที่ดาเนียลไม่มีโอกาสได้รู้จักแม่ แต่เธอก็เชื่อว่า แม่ของดาเนียลคงจะอยู่ที่ใดสักที่ในตัวดาเนียล (It's a pity you never know your mother. There must be a little bit of her in you somewhere.) แล้วเธอก็สอนดาเนียลว่า เธอไม่ควรจะเสียใจและโทษตัวเองเพราะไม่ว่าจะได้เจอเรื่องร้ายๆ ใดๆ ฟังใคร คนเป็นแม่ก็ได้รับสิ่งที่เลวร้ายยิ่งกว่า แต่จากนั้นริออดมิลล่าก็เริ่มพูดถึงพ่อของดาเนียล เธอบอกว่าดาเนียลมีส่วนคล้ายพ่อของเธอมากที่สุด จนบางครั้งเธอก็แทบจะเห็นพ่อของดาเนียลมองออกมาจากดวงตาของดาเนียล (You have so much of your father in you. Sometime I can almost see him looking out through your eyes.) จากนั้นริออดมิลล่าก็พูดต่อว่า ลักษณะรูปร่างของดาเนียลนั้นคล้ายผู้ชายมาก ฉะนั้นเมื่อเธอถูกเลี้ยงมาแบบลูกผู้ชาย ก็อย่าแปลกใจที่เธอถูกสร้างมาเพื่องานที่หนักหนา (Your features are

so... masculinos. Well... to be raised by man... No wonder you're built for hard labour.)
นั่นจึงทำให้ดาเนียลหน้าเฉี้นไป

นอกจากนี้ ในตอนท้ายเรื่อง หลังจากที่ฐานะที่แท้จริงของดาเนียลถูกเปิดเผยในงาน
ราชาภิเษกนาคาแล้ว วันต่อมา ขณะที่ดาเนียลกำลังซูดฝักจากแปลง รัอดมิลล่าก็มาพูดจาถากถาง
ดาเนียลหาว่าเธอทำทุกอย่างนี้เพื่อตัวเอง ฝักพวกนี้เธอก็ปลูกไว้กินเอง และสุดท้ายแล้วเจ้าชาย
เฮนรี่ก็คงต้องเสียมมาเกริท เพราะผู้ชายก็มักจะโหดเป็นธรรมชาติ... ดาเนียลโกรธมาก เธอพยายาม
บอกว่า เธอทำทุกอย่างมาตลอดหลายปีก็เพื่อรัอดมิลล่า แต่รัอดมิลล่ากลับบอกว่า ดาเนียลจะ
ไม่เป็นปัญหาของเธออีกต่อไปแล้ว (You are not my problem any more.) ดาเนียลตกใจกับ
คำพูดที่ได้ยิน เธอบอกรัอดมิลล่าว่าตลอดเวลาที่รัอดมิลล่าคือแม่คนเดียวที่เธอรู้จัก เธอทำทุกอย่าง
ตามที่รัอดมิลล่าต้องการ แต่เธอก็ไม่เคยได้ในสิ่งที่ขอ และไม่เคยมมีโอกาสแม้เพียงสักนิดที่
รัอดมิลล่าจะรักเธอ รัอดมิลล่าจึงตอบดาเนียลไปว่า “ใครจะไปรักก้อนกรวดในรองเท้าได้” (How
can anyone love pebble in their shoe?) แล้วหลังจากนั้น ดาเนียลก็ถูกขายให้กับปีแอร์ เลอ
ทิเยอ แลกกับสิ่งของทุกชิ้นในบ้านที่รัอดมิลล่าขายไป

3. ตัวละครอื่นๆ

ภาพที่ 59 ตัวละครเจ้าชายเฮนรี่ / มาเกริท / ชัคเกอส์ / ลีโอนาโด ดา วินชี / กุสตาฟ และปีแอร์ เลอทิเยอ ตามลำดับ

3.1 เจ้าชายเฮนรี่ (Prince Henry) เจ้าชายสุภาพงามแห่งฝรั่งเศส ผนวชเป็นบาทหลวง ระวัง
ผิวเข้ม หน้าตาคม มีความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว รักอิสระ ไม่ชอบอยู่ในกรอบและไม่ชอบการถูก
บังคับ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น เขาก็ยังคงมีความคิดอยู่ในกรอบแคบๆของสังคมในสมัยนั้น คือ ชนชั้นสูง
ก็ต้องอยู่ส่วนชนชั้นสูง และทาสก็ต้องอยู่ส่วนทาส และด้วยความที่เขาต้องใช้ชีวิตในกรอบที่
พระราชากำหนดให้เจ้าชายจึงยังขาดความตระหนักรู้ถึงหน้าที่และความรับผิดชอบ เพราะเขาต้อง
ทำทุกอย่างตามคำสั่งของพระราชานั่น เห็นได้จากในรอนตันเรื่อง เจ้าชายเฮนรี่ดูค่อนข้าง
สับสนในชีวิตและเอาแต่ใจตัวเองอยู่ไม่น้อย เพราะเจ้าชายได้ถูกพระราชากบังคับให้แต่งงานกับ
เจ้าหญิงแห่งสเปน แต่เจ้าชายไม่เห็นด้วย เพราะเขาไม่ได้เจ้าหญิงแห่งสเปน เจ้าชายจึงได้แอบ

ป็นหนือออกจากพระราชวังในตอนกลางคืน จนเช้าวันรุ่งขึ้น เจ้าชายได้ไปขโมยม้าของพ่อดาเนียล เพื่อจะหนีไปให้ไกลจากเมือง นั่นจึงทำให้เจ้าชายได้พบกับดาเนียลเป็นครั้งแรก แต่เจ้าชายก็มองดาเนียลเป็นเพียงหญิงรับใช้ธรรมดาคนหนึ่ง ทั้งยังโยนเงินให้ดาเนียลถุงหนึ่งเพื่อเป็นค่าปิดปากอีกด้วย

3.2 มาเกริท (Marguórito) ลูกสาวคนโตของริชดมิลล่า เธอรุ่นราวคราวเดียวกับดาเนียล หน้าตา สวยคม ผิวพรรณดี ผมยาวตรงสีบลอนด์ จมูกโด่ง และมีนิสัยคล้ายริชดมิลล่าแม่ของเธอ ทั้งกิริยาท่าทาง การพูดจา รสนิยมารแต่งกาย และไหวพริบปฏิภาณ แต่จะต่างกันตรงที่ มาเกริทมีนิสัยก้าวร้าว ชอบตะคอก และดูมีอำนาจทางประสาทเหมือนคนเก็บกด ดังจะเห็นได้จากในตอนกลางเรื่องที่มาเกริทและแม่ของเธอ ได้รับเชิญจากพระราชินีให้มาร่วมสนทนากันในวัง ซึ่งเมื่อเธอได้รู้จากพระราชินีว่า เจ้าชายเฮนรีกำลังปลื้มหญิงคนหนึ่งชื่อ นิโคล เดอ ล็องเคร เธอก็เกิดใจเสียขึ้นมา แล้วจึงเมื่อริชดมิลล่ากล่าวกับพระราชินีว่า นิโคลเป็นญาติห่างๆของเธอ หรือที่เราเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า ซินเดอโรลลา จากคำพูดนี้เอง มาเกริทรู้ได้ทันทีว่าริชดมิลล่าต้องการจะบอกเธอเป็นนัยว่า นิโคล เดอ ล็องเคร ก็คือดาเนียล นั่นจึงทำให้มาเกริทลุกขึ้นเดินออกไปจากหุ้ม และทำท่าเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน กระทั่งทำราวกับว่ากำลังโมโหอะไรสักอย่าง แต่เมื่อพระราชินีทรงถาม เธอกลับบอกว่าเน้นเพราะมี

3.3 ซัคเกอลีน (Jacqueline) ลูกสาวคนเล็กของริชดมิลล่า เธอผมสีน้ำตาลยาวหยักศก ผิวขาว รูปร่างค่อนข้างอวบ เธอมีนิสัยแตกต่างจากพี่สาวและแม่ของเธอ คือ ซัคเกอลีนเป็นผู้หญิงที่น่ารัก ใจดีมีเมตตา เป็นกันเองกับดาเนียล ไม่ย่อหยิ่ง ไม่ค่อยรำคาญรักงาม เพราะเธอค่อนข้างไฮเปอร์ (ไม่ค่อยเต็ม) เธอเป็นผู้หญิงที่ขี้แค้นแต่รัก... ซัคเกอลีนกับดาเนียลเป็นเหมือนเพื่อนที่ดีต่อกัน ในตอนกลางเรื่อง หลังจากที่ดาเนียลกับมาเกริททะเลาะกันใหญ่โต จนทำให้ดาเนียลถูกเขี่ยนหลัง ซัคเกอลีนเสียใจกับคำพูดของมาเกริท เธอจึงมาช่วยใส่ยาที่หลังให้ดาเนียล เธอพูดสติใจดาเนียลว่า ดาเนียลดูแปลกๆตั้งแต่เช้าที่ไม่ยอมรับประทานอาหาร ทั้งยังกล้าขึ้นเสียงและต่อหน้ามาเกริทอีกด้วย แต่ซัคเกอลีนกลับบอกดาเนียลว่า เธอจะไม่มีวันลืมภาพที่มาเกริทหน้าหงายเพราะโดนต่อเลย... ต่อมาซัคเกอลีนได้พบรักกับโลคัง คนสนิทของเจ้าชายเฮนรี เมื่อเจ้าชายเฮนรีออกจากพิธีอภิเษกฯ มาตามหาดาเนียล ซัคเกอลีนเป็นคนที่ยอมรับบอกเจ้าชายว่าดาเนียลถูกแม่ของเธอขายให้กับปีแอร์ เลอ ทิเยอ ไปแล้ว

3.4 ลีโอนาโด ดา วินชี (Leonardo Da Vinci) จิตรกรชาวอิตาลี ผู้สร้างแรงบันดาลใจในการเปิดโลกทางความคิดให้กับเจ้าชายเฮนรี เจ้าชายเฮนรีได้พบกับดา วินชีระหว่างทางที่ดา วินชีถูกพวกยิปซี ปล้นขบวนรถม้าขณะที่เขากำลังเดินทางนำภาพโมนาลิซ่ามายังฝรั่งเศสเพื่อไปถวายให้พระราชินีและพระราชินีแห่งฝรั่งเศส ซึ่งในภาพยนตร์เรื่องนี้ ดา วินชีเปรียบเหมือนเป็นนางฟ้าแม่ทูนหัวของดาเนียล (fairy godmother) ทั้งสองได้พบกันที่แม่น้ำขณะที่ดาเนียลลงไปว่ายน้ำ

ส่วนดาวิงซีเดินบนผิวน้ำด้วยรองเท้าเรือไม้ โดยที่ริเจ้าชายเฮนรี่นั่งเล่นอยู่ริมน้ำ และในคืนวันงานราตรีหน้ากา ดาวิงซีก็ได้อาบน้ำด้วยดาเนียลออกจากห้องเก็บอาหาร ทั้งยังช่วยทำป๊านางฟ้าให้กับดาเนียล เพื่อให้เธอใส่เข้ากับชุดแต่งงานและรองเท้าแก้วของแม่เธอไปทำงานหน้ากา นอกจากนี้ในตอนจบเรื่อง ดาวิงซียังได้วาดภาพดาเนียลในอารมณ์ที่แฝงความสงบนิ่งให้เธอเป็นของขวัญงานแต่งงานระหว่างเธอกับเจ้าชายเฮนรี่อีกด้วย

3.5 กุสตาฟ (Gustave) เพื่อนสนิทของดาเนียลตั้งแต่วัยเด็ก เขาเป็นชายรูปร่างผอมไม่ค่อยสูง มีพื้นกระต่าย และมักถูกดาเนียลแกล้งตั้งแต่เด็กๆ กุสตาฟเป็นคนฉลาด ร่าเริง มีอารมณ์ศิลปิน เขามีลีโอนาโด ดา วิงซี เป็นจิตรกรในดวงใจ... ในตอนต้นเรื่อง เราจะได้เห็นกุสตาฟในวัยเด็กที่ถูกดาเนียลแกล้งจนเนื้อตัวเลอะโคลน และเมื่อโตขึ้น กุสตาฟกับดาเนียลก็ยังคงเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน เขาเตือนดาเนียลเรื่องที่จะไป ถัดมอริส และหลังจากนั้น ขณะที่กุสตาฟนั่งวาดรูปอยู่บริเวณลานกว้าง เจ้าชายเฮนรี่ได้ขี่ม้าเข้ามาถามหาหญิงที่ชื่อคอมเทส นิโคล เดอ ล็องเคร กุสตาฟจึงได้บอกไปว่าเธออยู่ที่บ้านของริอดมิลล่าเพราะทว่าเธอเป็นญาติกัน หลังจากที่เจ้าชายไปแล้ว ดาเนียลก็ออกมาจากหลังกองฟางและต่อว่ากุสตาฟ แต่เขากลับแนะนำให้เธอรีบวิ่งกลับบ้านไปแต่งตัวสวยๆเป็นหญิงชั้นสูงรอต้อนรับเจ้าชายจะดีกว่า... และในตอนท้ายเรื่อง หลังจากที่ดาเนียลถูกจับขังในห้องเก็บอาหาร กุสตาฟยังช่วยดาเนียลด้วยการปลอมตัวเป็นทหารเข้าไปในวัง แล้วนำเรื่องไปหาลีโอนาโด ดา วิงซี เพื่อขอให้เขาช่วยดาเนียลอีกด้วย

ภาพที่ 60 ตัวละคร พอลเล็ทและหลุยส์ / มอริส / ออกลุส / พระราชาฟรานซิส / พระราชินีแมรี และพระราชินีแห่งฝรั่งเศส ในศตวรรษที่ 18

3.6 หลุยส์ (Louise) และ พอลเล็ท (Paulette) หญิงรับใช้ในบ้านของดาเนียลตั้งแต่วัยเด็กที่พ่อของดาเนียลยังมีชีวิตอยู่... หลุยส์เป็นหญิงวัยสูงอายุ ส่วนพอลเล็ทเป็นหญิงวัยกลางคน ทั้งสองเปรียบเหมือนครอบครัวของดาเนียล พวกเขา รักและเอ็นดูดาเนียลเหมือนเป็นลูกหลาน เพราะทว่าเธอเลี้ยงดาเนียลมาตั้งแต่เด็ก ในตอนต้นเรื่อง มอริส สามีของหลุยส์ซึ่งเป็นคนสนิทของพ่อดาเนียล ได้ถูกริอดมิลล่าขายให้กับทางการเพื่อจ่ายภาษี แต่ดาเนียลก็ได้นำเงินที่ได้จากเจ้าชายไป ถัดมอริสกลับมา เราจึงได้เห็นภาพทั้งหลุยส์ มอริส พอลเล็ท และดาเนียล กอดกัน

อย่างอบอุ่น... และต่อมา เมื่อดาเนียลวิ่งกลับมาจากทุ่งหญ้าเพื่อจะรพบเจ้าชาย หลุยส์และพ่อเลี้ยงก็ได้ช่วยกันแต่งตัวให้ดาเนียลเป็นหญิงชั้นสูงได้ทันเวลา จนทำเอาทั้งสองลมจับไปตามๆกัน และในตอนจบเรื่อง ทั้งสองก็ได้ตามเข้าไปรับใช้ดาเนียลในวังด้วยเช่นกัน

3.7 มอริส (Maurice) ทาสรับใช้คนสนิทของพ่อของดาเนียล เป็นชายวัยสูงอายุที่ทำงานอยู่กับพ่อของดาเนียลมาเป็นเวลานาน และเขาก็เป็นสามีของหลุยส์ จนเมื่อพ่อดาเนียลเสียชีวิตไป เขาก็ถูกรื้อดมิลล่าขายให้ทางการเพื่อจ่ายภาษี... ในขณะที่มอริสกำลังถูกต่อหน้าต่อหน้าซึ่งทาสบริเวณลานด้านหน้าพระราชวัง เพื่อไปส่งให้นายจ้าง ดาเนียลที่ปลอมตัวเป็นหญิงชั้นสูงก็ได้นำเงินมาไต่ตัวมอริสจนสำเร็จ... และในตอนท้ายเรื่อง เมื่อเจ้าชายออกจากพิธีอภิเษกมา เขาได้วิ่งมาเจอมอริสอยู่บนรถม้า เจ้าชายจึงถามหาดาเนียล มอริสจึงได้บอกว่าดาเนียลถูกขายไปแล้ว และซัคเคอสก็ได้ออกเพิ่มเติมว่าขายให้กับบีแอร์ เลอ พิเยอ

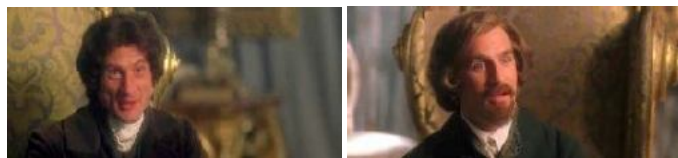
3.8 ออกุส เดอ บาบาราค (Auguste De Barbarac) พ่อของดาเนียล เขาเป็นเศรษฐีผู้ร่ำรวย เขามีที่ดินและสวนผลไม้เป็นจำนวนมาก ภรรยาของเขาเสียชีวิตไปนานมาแล้ว เขาจึงเลี้ยงลูกสาวโดยลำพังมาตลอด โดยมีหญิงรับใช้ในบ้านคอยช่วยอีกแรง เขาเป็นชายวัยกลางคนอารมณ์ดี รักครอบครัว และมีเมตตาแก่คนรับใช้... เมื่อดาเนียลอายุได้ 8 ขวบ ออกุสแต่งงานใหม่กับรื้อดมิลล่า และในคืนก่อนที่เขาจะเสียชีวิต เขาได้มอบหนังสือ 'ยูโทเปีย' ให้กับดาเนียลและเข้าวันรุ่งขึ้น เขาก็เสียชีวิตด้วยอาการหัวใจขาดหลังจากนำในขณะที่กำลังออกพันธุระดูบ้านเพื่อไปธุระที่เมืองอื่น

3.9 บีแอร์ เลอ พิเยอ (Pierre le Pieu) พ่อค้าผู้มีอิทธิพล เขาเป็นชายวัยกลางคนหัวล้าน ใส่ต่างหูห่วงสีทองข้างเดียว ลักษณะคล้ายโจรสลัด เขามีลูกน้องหลายคนซึ่งล้วนหน้าตาดุกัน... เลอ พิเยอ มีบุคลิกคล้ายคนหมกมุ่นเรื่องเพศ ในตอนกลางเรื่อง เขามาเยี่ยมพาราซีดาเนียลที่ตลาด และเสนอตัวจะเลี้ยงดูดาเนียลในฐานะผู้หญิงคนหนึ่งของเขา จนในตอนท้ายเรื่องดาเนียลก็ถูกรื้อดมิลล่าขายให้กับเลอ พิเยอ เพื่อแลกกับทรัพย์สินในบ้านที่เธอขายไป

3.10 พระราชาฟรานซิส (King Francis) และพระราชินีแมรี (Queen Marie) พระบิดาและพระมารดาของเจ้าชายเฮนรี พระราชาค่อนข้างเข้มงวดตามแบบของผู้เฒ่า ส่วนพระราชินีทรงมีความอ่อนโยนที่แฝงไว้ด้วยความน่าเกรงขาม แต่ทั้งสองพระองค์ก็ยังคงมีมุมมองที่นำรั้าให้ราเห็นในตอนท้ายเรื่องด้วย ซึ่งเดิมทีพระราชาฟรานซิสทรงต้องการจะให้เจ้าชายแต่งงานกับเจ้าหญิงแห่งสเปน แต่พระราชินีแมรีทรงไม่เห็นด้วย เพราะทรงไม่อยากบังคับลูก ดังนั้นเจ้าชายเฮนรีจึงมักชอบพูดคุยเรื่องส่วนตัวกับพระราชินีมากกว่า รวมทั้งเรื่องของคอมเทส นิโกล เดอ ล็องเคร ด้วย... แต่ต่อมาพระราชินีทรงยื่นข้อเสนอให้เจ้าชายเฮนรีได้เลือกคู่หมั้น ด้วยตัวเอง แต่จะต้องประกาศการหมั้นในงานราตรีหน้ากาก ไม่เช่นนั้นเจ้าชายก็ต้องแต่งงานกับเจ้าหญิงแห่งสเปนตามเดิม... ในตอนกลางเรื่อง เมื่อพระราชินีได้พูดคุยกับรื้อดมิลล่าและมาเกริทเป็นการ

ส่วนพระองค์ พระนางจึงได้ถามเรื่องของคอม.เทส เดอ ล็องเคร แต่รอดมิลล่ากลับโกหกพระนาง ว่า คอม.เทส เดอ ล็องเคร กำลังจะลงเรือช่วงบ่ายนี้เพื่อไปแต่งงานกับชาวเบลเยียม นั่นจึงทำให้ในตอนท้ายเรื่อง รอดมิลล่าได้ถูกพระราชินีเรียกตัวเข้าวังด้วยความผิดข้อหาพูดเท็จต่อพระราชินีแม่

3.11 พระราชินีแห่งฝรั่งเศส ในสมัยศตวรรษที่ 18 (Grande Dame Marie Térésa Charlotte de France) ในตอนต้นเรื่อง พระนางได้ทรงเรียกพี่น้องตระกูลกริมม์เข้าไปพบในพระราชวังเพื่อขอให้สร้างเทพนิยาย เรื่องซินเดอเรลลาเพิ่มขึ้นอีกแบบ โดยพระนางได้ทรงประทับใจเทพนิยายแบบก่อนๆ ที่กริมม์ได้เล่าไว้อย่างมาก เพราะช่วยสร้างความสนุกสนานและแฝงแง่คิดให้ผู้ฟังได้มากมาย แต่พระนางเองก็มีเรื่องราวทำนองเดียวกันนี้จะเล่าให้ฟัง พระนางได้หยิบชุดแต่งงานและรองเท้าแก้วออกมาจากหีบ พร้อมกับบอกว่านี่คือสมบัติของคุณทวดหลายสมัยของพระนาง แล้วพระนางก็เริ่มเล่าเรื่องราวย้อนกลับไปในศตวรรษที่ 16

ภาพที่ 6 ตัวละครพี่น้องตระกูลกริมม์

3.12 จาค็อบ ลูดวิก คาร์ล กริมม์ (Jacob Ludwig Carl Grimm) และ วิลเฮล์ม คาร์ล กริมม์ (Wilhelm Carl Grimm) หรือที่เรารู้จักกันว่า สองพี่น้องตระกูลกริมม์ (The Brothers Grimm) นักเล่านิทานชาวเยอรมัน พวกเขาได้รับคำเชิญจากพระราชินีแห่งฝรั่งเศสในยุคศตวรรษที่ 18 เพื่อขอให้ทั้งสองช่วยสร้างเทพนิยายแบบซินเดอเรลลาอีกหนึ่งเรื่อง ซึ่งเป็นเรื่องที่พระราชินีกำลังจะทรงเล่าให้ฟัง เมื่อพระนางกล่าวชื่นชมเทพนิยายเวอร์ชันของทั้งสองพี่น้อง กริมม์คนหนึ่งก็ได้ตกคิดว่า ดูเหมือนซินเดอเรลลาของชาร์ลส์ แปร์โรลต์จะเป็นที่นิยมมากกว่า จากนั้นเขาก็ไปสะดุดตาไปกับภาพวาดหญิงสาวกัมหน้า ซึ่งด้วยอารมณ์ของภาพแล้วดูพิเศษกว่าหญิงคนอื่นๆ เขาจึงได้ขออนุญาตถามพระราชินี พระนางจึงทรงเริ่มเล่าเรื่องราวให้ฟัง

ฉาก (Setting)

1. **บ้านของดาเนียล** เป็นคฤหาสน์หลังใหญ่ในกรุงปารีส ก่อด้วยอิฐบุล็อก มีห้องใช้สอยหลายห้อง อีกทั้งบริเวณโดยรอบยังมีแปลงผักและเล้าหมูสำหรับการเพาะปลูกอีกด้วย ซึ่งสามารถแบ่งเป็นฉากย่อยๆ ได้ดังนี้

ภาพที่ 62 ฉากบ้านของดาเนียล

1.1 หน้าบ้าน เป็นฉากเปิดเรื่องที่ทำให้เราเห็นชีวิตของดาเนียลตั้งแต่วัยเด็กจนมาถึงวัยรุ่น โดยในตอนเริ่มเรื่องเราจะได้เห็นดาเนียลในวัยเด็กและคนอื่นๆในบ้านออกมาต้อนรับพ่อของดาเนียลที่กลับมาพร้อมกับเรือคมิลล่า มาเกริท และซัคเกอส์ลิน... และ 10 ปีต่อมา ดาเนียลในวัยรุ่นได้ออกมาให้อาหารหมูในเล้าที่อยู่บริเวณตรงข้ามบ้าน... หลังจากนั้น เจ้าชายเฮนรีและโลค็องนำม้ามาค้ำที่บ้าน โดยในฉากนี้ เรือคมิลล่าได้ออกมาต้อนรับเจ้าชาย และตามมาด้วยมาเกริทและซัคเกอส์ลิน ส่วนในตอนท้ายเรื่อง เมื่อเรื่องราวของดาเนียลถูกเปิดเผยในงานราตรีหน้ากากแล้ว ดาเนียลก็ถูกรือคมิลล่าขายให้กับปีแอร์ เลอ พิเยอ โดยในฉากนี้ เลอ พิเยอ ได้ขนทรัพย์สินทุกอย่างที่เรือคมิลล่าขายให้มาค้ำที่หน้าบ้าน แต่แล้วก็ให้ลูกน้องของเลอ พิเยอ จับตัวดาเนียลกลับไปแทน

ภาพที่ 63 ฉากบริเวณหน้าบ้านของดาเนียล

1.2 ห้องอาหาร เป็นห้องขนาดกลาง มีโต๊ะไม้ยาวสำหรับทานอาหาร และมีเก้าอี้แบบไม่มีพนักพิงตั้งอยู่รอบโต๊ะ โดยในตอนต้นเรื่อง เราจะได้เห็นบุคลิกของเรือคมิลล่าและลูกทั้งสองในฉากนี้ โดยเมื่อหลุยส์นำไข่มุกมาเสิร์ฟมาเกริท เธอกลับตะคอกหลุยส์ใส่ว่าใส่ไข่มุกอย่างที่ตั้ง ส่วนเรือคมิลล่าก็บอกให้มาเกริททบทวนเรื่องคุณสมบัติของหญิงชั้นสูงในเธอฟังซัคเกอส์ลินจึงตอบแทน แต่ก็กลับพูดผิดบ้างถูกบ้าง เรือคมิลล่าดูทั้งสองพี่น้องว่าใช้น้ำเสียงไม่ถูก จากนั้นเธอก็เรียกดาเนียลด้วยเสียงแบบประหลาดจนซัคเกอส์ลินแอบยิ้ม

ภาพที่ 64 ฉากห้องอาหาร

1.3 ห้องนอนของเรือคมิลล่า ภายในห้องมีเตียงไม้ 4 เสา ปลายเตียงมีเตาผิงบนที่นอนคลุมด้วยผ้าห่มสีแดงลาย และมีหีบเก็บของวางอยู่ปลายเตียง ซึ่งในหีบนั้นเรือคมิลล่า

บอกชักชวนให้ได้ใส่ของหมั้นของดาเนียลไว้ยามเมื่อเธอแต่งงานจึงจะได้ใช้ โดยในฉากนี้ เราจะ
 ได้เห็นความสัมพันธ์ของรีดมิลส์กับดาเนียลเป็นสองอารมณ์คือ ในครั้งแรก รีดมิลส์พาลูก
 ทั้งสองเข้ามาในห้องเพื่อนำชุดแต่งงานของแม่ดาเนียลออกมาให้ดู เธออยากจะให้มาเกรทท์ไป
 งานราตรีหน้ากาก แต่เมื่อดาเนียลเข้ามาเห็นและท้วงขึ้น รีดมิลส์และมาเกรทท์จึงทำทีเป็นว่า
 แค่เอาชุดออกมาดูเพราะอยากให้ดาเนียลใส่ไปงาน ดาเนียลจึงดีใจมาก... และในคืนหนึ่ง ขณะที่
 ดาเนียลกำลังทำงานรับใช้รีดมิลส์อยู่ในห้องนอน รีดมิลส์ก็พูดคุยกับดาเนียลเกี่ยวกับเรื่อง
 แม่ของเธอและความน่าสงสารของดาเนียลที่ไม่ได้รู้จักแม่ ด้วยอารมณ์ที่เหมือนจะเอ็นดู แต่ก็
 แอบแฝงไว้ด้วยความเย็นชา

ภาพที่ 65 จากห้องนอนของรีดมิลส์

1.4 ห้องเก็บอาหาร เป็นห้องขนาดเล็กสำหรับเก็บอาหารแห้ง เช่นขนมปัง มันฝรั่ง
 หัวหอม แครกเกอร์ และผักสวนครัว ซึ่งอยู่ชั้นล่างสุดของบ้าน ดาเนียลถูกรีดมิลส์จับขังไว้ใน
 ห้องนี้ หลังจากที่รีดมิลส์และมาเกรทท์พบว่า ดาเนียลได้เก็บชุดแต่งงานและรองเท้าแก้วไว้เอง
 เมื่อรีดมิลส์ถามหากลับถูกดาเนียลได้ตอบในทำนองว่า ถ้าจะให้คนอย่างมาเกรทท์เอาชุดของแม่
 เธอไปใส่ เธอยอมตายเสียดีกว่า

ภาพที่ 66 จากห้องเก็บอาหาร

1.5 ห้องรับแขก เป็นห้องขนาดใหญ่ มีโต๊ะไม้ยาวและมีเก้าอี้ไม่มีพนักพิงตั้งอยู่รอบโต๊ะ
 คล้ายกับห้องทานอาหาร แต่ที่ด้านหน้าห้องจะมีเตาผิงขนาดใหญ่ ในฉากที่ดาเนียลทะเลาะกับ
 มาเกรทท์ ดาเนียลถือรองเท้าแก้วไว้แล้ววิ่งไล่กันไปมา เมื่อพวกเขาวิ่งมาถึงห้องนี้ มาเกรทท์เห็น
 หนังสือยูโทเปีย จึงหยิบขึ้นมาขู่ว่าจะโยนเข้ากองไฟถ้าไม่ส่งรองเท้าแก้วมา ทุกคนในบ้านตามมา
 รีดมิลส์ ให้ดาเนียลเลือกระหว่างรองเท้ากับหนังสือ ดาเนียลจึงเลือหาหนังสือแล้วส่งรองเท้าให้
 มาเกรทท์ แต่มาเกรทท์ก็ไม่รักษาคำพูดและโยนหนังสือเข้าไปในกองไฟในที่สุด

ภาพที่ 67 ฉากห้องรับแขก

2. ที่ดินริมแม่น้ำ เป็นที่ดินอยู่ในบริเวณบ้านของดาเนียล ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของพ่อของดาเนียล ในตอนต้นเรื่อง ดาเนียลได้พบเจ้าชายเฮนรี่ ขณะที่เธอเก็บแอปเปิ้ลเสร็จแล้วกำลังจะเข้าบ้าน เธอเห็นชายปิดหน้าซีดำของพ่อกำลังจะหนีไป เธอปาแอปเปิ้ลใส่เขาซ้ำแล้วซ้ำอีก เพราะคิดว่าเขินขโมย เมื่อเขาตกจากหลังม้า เขาก็ได้รู้ว่ามีคนคือเจ้าชายเฮนรี่แห่งฝรั่งเศส... ต่อมา เธอออกมาเก็บแอปเปิ้ลและพาหม้อออกมาเดินเล่นด้วย เธอรู้สึกว่าตัวเองสกปรกจึงลงไปว่ายน้ำเล่น เธอเกือบชนเข้ากับลิโอนาโด คา วินซีที่กำลังเดินบนฝั้วน้ำ และเธอก็ได้พบกับเจ้าชายอีกครั้งโดยเจ้าชายเข้าใจว่าเธอคือ คอมเทส นิโคเล เดอ ล็องเดร

ภาพที่ 68 ฉากที่ดินริมแม่น้ำ

3. พระราชวัง ในสมัยนั้น พระราชวังทำหน้าที่หลายบทบาท คือเป็นทั้งศาล ศูนย์ราชการของเมือง และเป็นที่อยู่อาศัยของพระมหากษัตริย์และเชื้อพระวงศ์ โดยสามารถแบ่งเป็นฉากย่อยๆ ได้ดังนี้

ภาพที่ 69 ฉากพระราชวัง

3.1 ลานด้านหน้าพระราชวัง เป็นฉากสำคัญที่ทำให้เราได้เห็นดาเนียลในมุมมองของหญิงชั้นสูง ที่แสดงความคิดเห็นเรื่องชนชั้นในสังคม จนเจ้าชายเฮนรี่ประทับใจและยอมให้เธอได้ตรวจทาส โดยเธอได้ยกข้อความจากหนังสือยูโทเปีย มาอธิบายปัญหาเรื่องชนชั้นต่อหน้าผู้คนจำนวนมาก

ซึ่งเจ้าชายเฮนรี่เองก็อ่านหนังสือเล่มนี้เช่นกัน เขาจึงอยากรู้จักดาเนียลให้มากขึ้นและตามถามชื่อเธอจนดาเนียลจำใจต้องให้ชื่อแม่มาโกหกว่าชื่อ คอมเทส นิโคเล เดอ ล็องเคร

ภาพที่ 70 จากบริเวณลานหน้าพระราชวัง

3.2 ส่วนในพระราชวัง ลักษณะเป็นลานโล่งตกแต่งด้วยไม้ประดับตัดแต่งกิ่งสวยงาม ซึ่งเป็นฉากที่ทำให้เราได้เห็นบุคลิกด้านที่แปลกประหลาดของมาเกริท เพราะหลังจากที่พระราชินีแมรีตามถึงคอมเทส เดอ ล็องเคร หญิงชนชั้นสูงที่เจ้าชายเฮนรี่คบหาอยู่ ร็อดมิลลีย์ก็รู้ทันทีว่าเป็นดาเนียลที่น่าที่คแม่มาแครงอ้าง เธอจึงไปบอกมาเกริทในนัยว่า พวกเขาเรียกว่าเกิดคนนี้ว่า ซินเดอเรลลา เป็นญาติห่างๆของพวกเขาเอง... มาเกริทได้ยินก็เก็บอาการไม่อยู่ จึงเดินออกจากห้องไปกระแทกเท้า ขยำขยาระไปรง ทั้งยังทำท่าเช่นเดียวกับคนคล้ายคนจิตผิดปกติ จนพระราชินีต้องทรงปิดปากด้วยความตกใจ แต่เมื่อพระนางถาม มาเกริทกลับตอบว่าเป็นเพราะฝัน อึกทั้ง ร็อดมิลลีย์ก็โกหกพระราชินีว่า คอมเทสกำลังจะหมั้นกับชายชาวเบลเยียม และจะลงเรือตอนบ่ายนี้ จากนั้น พระราชินีจึงได้นำเรื่องนี้ไปบอกเจ้าชายเฮนรี่

ภาพที่ 71 จากสวนในพระราชวัง

3.3 งานราตรีหน้ากาก (A masque ball) จัดขึ้นที่ลานด้านในพระราชวัง เพื่อเป็นเกียรติให้กับการมาถึงลิโคอโค ดา วินชี ผู้ซึ่งพระราชาทรงยกย่องให้เป็นศิลปินอัจฉริยะ ที่เดินทางมาฝรั่งเศสเพื่อนำภาพโมนาลิซ่ามาถวายแด่พระราชินีและพระราชินี... เมื่อถึงเวลาที่พระราชาทรงตัดสินใจจะประกาศการอภิเษกระหว่างเจ้าชายเฮนรี่และเจ้าหญิงแห่งสเปน ดาเนียลก็ปรากฏตัวขึ้นในชุดแต่งงานพร้อมสวมรองเท้าแก้วของแม่เธอ โดยมีโกนางฟ้าติดที่หลัง เธอมาเพื่อที่จะบอกความจริงกับเจ้าชาย แต่กลับถูกร็อดมิลลีย์ดึงไปจมน้ำ และเกิดโง่สวนภาพของเธอก็คงกลายเป็นเพียง 'ทาส' ดาเนียลจึงยอมรับความจริงว่า นิโคเล เดอ ล็องเคร คือชื่อของแม่เธอ ส่วนเธอก็เป็นนาง

ที่รอดมิลล่าว่า... เจ้าชายเสียใจมาก จึงหลบไปนั่งเงียบๆคนเดียว ดา วินชีได้ตามนำร่องเก่าแก้ว มาให้เจ้าชายและพูดเตือนสติเขา ส่วนดาเนียลก็วิ่งกลับไปนั่งตากฝนเพียงลำพัง

ภาพที่ 72 ฉากงานราตรีหน้ากากในพระราชวัง

3.4 พิธีอภิเษกสมรสระหว่างเจ้าชายเฮนรีกับเจ้าหญิงแห่งสเปน จัดขึ้นในห้องโถงขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นฉากที่คล้ายกับจะเสียดส์ประเทศสเปน เพราะในขณะที่เริ่มทำพิธี เจ้าหญิงแห่งสเปนกลับร้องให้พุ่มพ่ายอย่างหนักขึ้นเรื่อยๆ แม้กระทั่งตอนปฏิญาณตน เมื่อเจ้าชายเฮนรีหันมาปลอบ เจ้าหญิงจึงรีบพูดเป็นภาษาสเปนและทำท่าทางให้เห็นชายอีกคนหนึ่งที่ยืนอยู่ เจ้าชายเฮนรีเข้าใจในทันที จึงก้มลงจูบแก้มเจ้าหญิงแล้วผายมือให้เธอไปหาชายคนรัก เจ้าหญิงจึงรีบวิ่งไปกระโดดกอดกับคนรักทันที ส่วนเจ้าชายเฮนรีก็รีบออกจากพิธีไป ทางด้านพระราชมาและพระราชินีแห่งสเปนต่างก็ทรงโมโห จึงได้แต่กล่าวโทษกันไปมาต่อหน้าแขกผู้ร่วมงาน ส่วนพระราชมาและพระราชินีแห่งฝรั่งเศสก็กลับปิดปากหัวเราะอย่างลึ้มตัว

ภาพที่ 73 ฉากพิธีอภิเษกสมรสระหว่างเจ้าชายเฮนรีกับเจ้าหญิงแห่งสเปน

3.5 ห้องพระโรง เป็นฉากตอนท้ายเรื่อง หลังจากที่เจ้าชายเฮนรีและดาเนียลแต่งงานกันแล้ว ร็อดมิลล่า มาเกริก และซัคเคอดีน ก็ได้ถูกทางการเรียกตัวเข้าวัง โดยร็อดมิลล่าและมาเกริกมีความผิดฐานพูดโกหกต่อพระราชินีว่าคอมเทส นิโคล เดอ ล็องเคร คือญาติของตน และได้หมั้นกับชายชาวเบลเยียมแล้ว... พระราชินีทรงตัดสินให้ทั้งสองแม่ลูกถูกเนรเทศไปยังสหรัฐอเมริกา เว้นเสียแต่ว่าจะมีใครออกมาพูดแก้ต่างแทนพวกเขา จากนั้น ดาเนียลในฐานะเจ้าหญิง

ก็ได้เดินออกมาพูดแก้ต่างให้ร้อยคมิลล่า เพราะเธอเห็นว่าถึงอย่างไรร้อยคมิลล่าก็ยังคงเป็นแม่เลี้ยงของเธอ แล้วเธอก็ขอให้พระราชินีมอบความเมตตาแก่ร้อยคมิลล่า ให้เหมือนกับที่ร้อยคมิลล่าเคยมอบให้เธอมาตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ซึ่งหลังจากนั้น ร้อยคมิลล่าก็ได้ถูกปลดจากตำแหน่งบารอนเนส และเธอก็มาเกอิทก็ถูกส่งไปทำงานที่ฝ่ายซักรีดในพระราชวัง

ภาพที่ 74 ฉากห้องทะเลใจ และฝ่ายซักรีดในพระราชวัง

3.6 พระราชวังในสมัยศตวรรษที่ 18 เป็นฉากตอนเริ่มเรื่องและจบเรื่อง โดยกล่าวถึงพระราชินีแห่งฝรั่งเศสในยุคนั้น ที่ทรงต้องการจะสืบทอดเรื่องราวชีวิตของคุณทวดรุ่นเก่าแก่ของพระองค์ไว้ให้เป็นเทพนิยายซินเดอเรลลาอีกเรื่องหนึ่ง จึงได้เรียกพี่น้องตระกูลกริมม์เข้ามาพบ แล้วทรงแเล่เรื่องราวของดาเนียลให้ฟัง พร้อมกับให้ทั้งสองดูภาพวาด ชูตราตรี และร่องเท้าแก้วของดาเนียล ส่วนในตอนจบเรื่อง ภาพก็ตัดกลับมาที่พระราชินีทรงเล่าเรื่องราวจบ แล้วพี่น้องกริมม์ก็กลับออกมาขึ้นม้าไป

ภาพที่ 75 ฉากพระราชวังในสมัยศตวรรษที่ 18

4. ในป่า เป็นฉากตอนต้นเรื่องที่ทำให้เจ้าชายเฮนรีได้พบกับลิโอนาโด ดา วินชี ขณะที่รถม้าของเขากำลังถูกพวกยิปซีปล้น รวมทั้งภาพโมนาลิซ่าด้วย แต่เจ้าชายก็ได้ช่วยนำภาพกลับมาให้ ทั้งยังพาขบวนของดา วินชีกลับมาที่พระราชวังในเวลาต่อมา... และในตอนกลางเรื่องดาเนียลในนามของนิโกล เดอ ล็องเคร ได้คลุกกับพี่สาวกับเจ้าชายเฮนรี แต่ระหว่างทางรถม้าของพวกเขาเกิดอุบัติเหตุ ดาเนียลและเจ้าชายจึงเดินเท้าต่อ แต่ดาเนียลได้ขอเจ้าชายแะป็นขึ้นไปเล่นบนหน้าผาในป่า เจ้าชายจึงจำต้องยื่นเฝือกเสื้อผ้าตัวนอกของเธออยู่ด้านล่าง ครู่หนึ่งเจ้าชายก็กลับถูกพวกยิปซีจู่โจมเข้าปล้น หัวหน้ายิปซีได้เก็บชุดตัวนอกของดาเนียลไว้ ส่วนเจ้าชายก็เกิดพลาดท่าถูกจับเป็นตัวประกัน ดาเนียลจึงตามมาช่วย โดยเสนอว่าจะมาทุกสิ่งให้

หัวหน้ายิปซีตามต้องการ แต่เธอขอแลกกับสิ่งหนึ่ง ด้วยความเป็นสุภาพบุรุษ หัวหน้ายิปซีจึงตอบตกลง ตาเนี่ยลจึงแบกเจ้าชายขึ้นหลัง ยึดตัวเคารถหัวหน้ายิปซีหนึ่งครั้ง ก่อนจะเดินลงเนินเขาไป หัวหน้ายิปซีชอบใจในความฉลาดของตาเนี่ยล และในคืนนั้น พวกเขาทั้งหมดจึงไปสังสรรค์รอบกองไฟด้วยกัน ตั้งแต่นั้นมา กลุ่มโจรยิปซีและเจ้าชายเฮนรีก็มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันตลอดมา

ภาพที่ 76 จากในป่า

5. ตลาดในเมือง ลักษณะเป็นตลาดรอบนอกพระราชวัง โดยจะมีทหารผ่านเข้าออกอยู่ตลอด ซึ่งเป็นฉากที่ทำให้เราได้รู้จักกับแอร์ เลอ พิเยล พ่อค้าผู้มีอิทธิพล ผู้ซึ่งหลงใหลในตัวตาเนี่ยลมานาน เขาเดินเข้ามาเกี่ยวพราศีตาเนี่ยลในขณะที่เธอกำลังจัดของเตรียมจะขาย เช่น ข้าวโพดต้ม ผักสวนครัว และไก่ แต่ก็กลับถูกหญิงสาวแสดงท่าทีเฉยเมย หลังจากที่ถูกแอร์ เลอ พิเยลไปแล้ว เจ้าชายเฮนรีและทหารองครักษ์ก็เดินมาพร้อมกับมาเกริท ร็อดมิลล่า และซัคเกอลีน จนเมื่อทั้งสามแวมมาที่ร้าน ตาเนี่ยลก็กำลังจับไก่อยู่ก็ได้เงยขึ้นมาเห็นเจ้าชาย เธอตกใจมากจึงเผด็ยโยนไก่ใส่หน้าเจ้าชาย แล้วเธอก็วิ่งหนีไป โดยที่เจ้าชายเองไม่ทันมอง... หลุยส์และพอลก็วิ่งช่วยแก้ต่างให้ว่าเธอยืนอยู่กันสองคนมานานแล้ว ไม่มีคนอื่นเลย

ภาพที่ 77 ฉากตลาดในเมือง

6. โบสถ์ เป็นโบสถ์ขนาดใหญ่ในเมือง มีหลายชั้น มีหนังสือและคัมภีร์เก็บอยู่จำนวนมาก เจ้าชายเฮนรีได้พาตาเนี่ยล หรือนิโคล เดอ ล็องเครมาที่นี่ เพราะเห็นว่าตาเนี่ยลชอบอ่านหนังสือ และในฉากนี้เองที่ทำให้ตาเนี่ยลได้รู้ความรู้สึกที่ซ่อนอยู่ในใจเจ้าชายที่แตกต่างจากเธอ เพราะ

เจ้าชายถูกจัดการให้เรียนรู้สิ่งต่างๆรอบตัวมาตั้งแต่เด็กเพื่อเตรียมความเป็นผู้นำ แต่กลับไม่มีใครคนใดสามารถสอนเขาให้เห็นความจริงได้อย่างคาเนียล ความทรงจำทุกอย่างของเจ้าชายเฮนรี่เกิดจากการได้เรียนจากครูและทองจ่า ส่วนของคาเนียลกลับเป็นความทรงจำที่ลึกซึ้งจากจิตใจ

ภาพที่ 78 จากในโบสถ์

7. บ้านปีแอร์ เลอ พิเยอ เป็นคฤหาสน์ขนาดใหญ่ ก่อด้วยอิฐ ด้วยความที่เลอ พิเยอเป็นพ่อค้าของเก่า ที่มีเงินของใช้ทำจากวัสดุชั้นดีคือปูเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะดาบและเครื่องเงิน เลอ พิเยอเลี้ยงเหยี่ยวขาวไว้ตัวหนึ่งและมันมักจะเกาะอยู่ใกล้ที่ที่เขานั่ง... ตอนทำเรื่อง หลังจากที่คาเนียลถูกขายให้กับเลอ พิเยอ คาเนียลได้พยายามหนีอยู่หลายครั้งจนเลอ พิเยอต้องล่ามโซ่ที่ขาของเธอ.. วันหนึ่งเมื่อคาเนียลนำดาบเข้ามาเก็บในห้องของเขา เขาก็กลับพุดจาทะโลมและลวงลามาเจอ เธอจึงแอบหยิบมีดสั้นออกมาจากต้นขาของเขาแล้วฟันเข้าที่แก้ม จากนั้นก็ใช้ดาบยาวซู้ให้ปล่อยตัวเธอ ในที่สุด เลอ พิเยอ จึงส่งกุญแจไขให้คาเนียลและคืนอิสระให้กับเธอ... เมื่อคาเนียลออกมาด้านนอก จึงได้พบกับเจ้าชายเฮนรี่ที่ตามมาช่วย ทั้งสองได้ปรับความเข้าใจกันแล้วเจ้าชายเฮนรี่ก็คุกเขาขอคาเนียลแต่งงาน พร้อมกับสวมรองเท้าแก้วให้กับเธอ

ภาพที่ 79 จากบ้านปีแอร์ เลอ พิเยอ

8. ห้องส่วนตัวของคาเนียล เป็นฉากจบเรื่องในบ้านของคาเนียล โดยภาพได้เปิดให้เห็นลีโอนาโด ดา วินชีที่เปิดผ้าคลุมภาพวาดออก ซึ่งเป็นภาพใบหน้าของคาเนียล ที่ดา วินชีได้วาดให้เธอเป็นของขวัญวันแต่งงาน เจ้าชายเฮนรี่ชื่นชมเขาอย่างมากในฐานะศิลปินผู้มีพรสวรรค์และนอกจากนี้กุสตาฟ หลุยส์ พลเคิลท์ และมคริส รวมทั้งซัคเคเคลินและโลคิง ได้มาร่วมยินดีกับทั้งคู่ด้วย และแล้วเรื่องราวก็จบลงอย่างมีความสุข

ภาพที่ 80 ฉากห้องส้วมตัวของดาเนียล

สัญลักษณ์ (Symbol)

1. รองเท้าแก้ว

ภาพที่ 81 สัญลักษณ์ของรองเท้าแก้ว ในภาพยนตร์เรื่อง Ever After: A Cinderella Story ปี ค.ศ.1998

สื่อความหมายมาถึง *ซินเดอเรลลา / หญิงชนชั้นสูง / ตัวแทนของแม่ของดาเนียล* กล่าวคือ ในภาพยนตร์เรื่องนี้ ซินเดอเรลลาไม่ได้เป็นเพียงตัวละครในเทพนิยายเท่านั้น แต่เธอมีชีวิตอยู่จริง โดยเธอเป็นแม่ของ ดาเนียลชื่อว่า คอมเทส นิโคล เดอ ล็องเคร... ซึ่งทุกครั้งที่พูดถึงชื่อนี้ มากริท มักจะเรียเธอว่า ซินเดอเรลลา และดาเนียลเองก็ถูกมากริทยกให้มีฐานะไม่ต่างจากแม่ของเธอ คีคอาจจะด้วย ลักษณะที่ผิดที่คล้ายกันคือต้องทำงานบ้านมากมายจนเน็ดตัวสกปรามคมแมมหน้าตาเลอะไปด้วยซี๊ดี้ เนื่องจากในเทพนิยายสมัยใหม่ที่เรารู้จักกันนั้น ชื่อซินเดอเรลลา (Cinderella) ได้ถูกเรียกเป็นภาษาไทยว่า *นางซี๊ดี้* ที่ใหม่ที่เธอก็ได้พบรักและแต่งงานกับ เจ้าชาย และตัวซินเดอเรลลาเองจึงได้เปลี่ยนสถานภาพจากหญิงรับใช้กลายเป็นเจ้าหญิงผู้สูงศักดิ์

แต่จากในภาพยนตร์เรื่องนี้ จะเห็นว่า ดาเนียลไม่ได้พยายามไขว่คว้าความสูงส่งโดยการทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะได้แต่งงานกับเจ้าชาย และเธอก็ไม่ได้อยู่เฉยๆแบบในเทพนิยายคลาสสิกดั้งเดิมที่เมื่อถึงตอนจบ เจ้าชายก็จะขี่ม้าขาวมาปลดปล่อยเธอจากชะตากรรมชีวิตที่เลวร้าย พร้อมกับสวมมงกุฎทองคำให้เธอ... แต่ความรู้สึกของดาเนียลที่มีต่อเจ้าชายนั้น คือความรักที่แท้จริงที่มีทั้งเหตุและผล มีที่มาที่ไป ดังจะเห็นจากความผูกพันของทั้งสองที่ค่อยๆก่อตัวขึ้นจากหลายๆ เหตุการณ์ ทำให้ในตอนท้ายเรื่อง... เจ้าชายเสนอว่าจะคุกเข่าขอดาเนียลแต่งงานในฐานะผู้ชายธรรมดาคนหนึ่งชื่อเฮนรี่ (... And the name's Henry, if you don' mind. I kneel before you not as a prince but as a man in love, But I would feel like a king if you, Danielle de

Barbarac would be my wife.) ส่วนดาเนียลก็อยู่ในสภาพที่เนื้อตัวสกปรกมอมแมม แต่แล้วเธอก็กระโดดกอดเจ้าชาย แล้วทั้งสองก็กอดจูบกันอย่างมีความสุขในที่สุด... ซึ่งจากในภาพยนตร์เมื่อเวลาผ่านไปจนถึงศตวรรษที่ 18 เรื่องราวชีวิตของดาเนียล ตามที่พระราชินีแห่งฝรั่งเศสในยุคศตวรรษที่ 18 นั้นก็กลับกลายเป็นเพียงเทพนิยายความรัก เรื่องหนึ่งเท่านั้น

2. หนังสือยูโทเปีย (Utopia)

ภาพที่ 82 สัญลักษณ์ของหนังสือยูโทเปีย

สื่อความหมายถึง *สวรรค์* (ตามความคิดของออกุส เดอ บาบาราค พ่อของดาเนียล) หรือในความหมายของดาเนียลแล้ว หนังสือเล่มนี้คือ *ตัวแทนของพ่อ/ความรักของพ่อที่ยังอยู่กับเธอตลอดเวลา..* ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ คือ โทมัส มอร์ (Thomas More) โดยหนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่ได้รับการยกย่องให้เป็นวรรณกรรมการเมืองอมตะเล่มหนึ่ง โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับสังคมในอุดมคติที่มนุษย์ทุกคนมีความเท่าเทียมกัน ทุกคนอยู่ดีมีสุข ไม่มีอาชญากรรม ทุกคนมีหน้าสำราญ ไม่มีคนเห็นแก่ตัว และสังคมก็เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าปัจเจกบุคคล

นอกจากนี้ หนังสือเล่มนี้ยังสื่อความหมายถึง *ความรักของดาเนียลที่มีต่อพ่อ* อีกด้วย ดังจะเห็นได้จากสองฉากที่สำคัญคือ ฉากแรก เมื่อดาเนียลทะเลาะกับมาเกริท เธอถูกรีดนมิลล่า บังคับให้เลือกระหว่างรองเท้าแก้วของแม่กับหนังสือของพ่อ โดยให้เลือกรองเท้าแก้วมาให้มาเกริท ไม่เช่นนั้นมาเกริทจะโยนหนังสือยูโทเปียเข้าเตาไฟ ดาเนียลลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนที่จะตัดสินใจเลือกรองเท้าแก้วให้มาเกริท แต่สุดท้ายมาเกริทก็ยังโยนหนังสือยูโทเปียเข้าไปในเตาไฟอยู่ดี... ส่วนอีกฉากหนึ่งก็คือ ฉากเปิดเรื่อง ซึ่งพระราชินีแห่งฝรั่งเศสได้ทรงเล่าเรื่องของดาเนียลให้พี่น้องกริมม์ฟัง โดยพระองค์ทรงเริ่มด้วยประโยคที่ว่า “กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเด็กสาวคนหนึ่ง ผู้ซึ่งรักพ่อมาก” (Once upon a time... there lived a young girl who loved her father very much.)

3. ปีกนางฟ้าที่โดนฉีกขาด

ภาพที่ 83 สัญลักษณ์ของปีกที่โดนฉีกขาด

สื่อความหมายถึง *นางฟ้าตกสวรรค์* ในที่นี้ก็หมายถึง คาเนียลที่หล่นลงจากยูโทเปีย ดังจะเห็นได้จากมุมมองเรื่องสังคมของคาเนียลที่ถูกปลุกฝังมาโดยหวังสื่อยูโทเปีย เธอจึงปรารถนาจะให้เมืองที่เธออยู่เป็นสังคมในอุดมคติแบบในยูโทเปีย คือไม่มีทาส ไม่มีเจ้านาย และไม่มีการซื้อขายชีวิตคน... ดังนั้นในตอนท้ายเรื่อง คาเนียลจึงถูกสร้างให้เป็นนางฟ้ามีปีกที่หลัง โดยได้รับปีกจากลีโอนาโด ดา วินชี ซึ่งในภาพยนตร์เรื่องนี้ ดา วินชีก็เปรียบเสมือนเป็นนางฟ้าแม่ทูนหัวของซินเดอเรลลา ซึ่งก็คือคาเนียล อีกทั้งภาพการปรากฏตัวของคาเนียลในงานยังช่วยเสริมให้เธอดูเป็นนางฟ้ามากขึ้น จากแสงที่ส่อง และมุขก้มลง (ดังตัวอย่างในภาพด้านบน) แต่หลังจากนั้นเธอก็ถูกรื้อดมิดล่า ผู้เป็นแม่เลี้ยงทั้งตั้งและกระชากปีกจนขาด ทั้งยังโดนตำและเปิดเผยฐานะที่แท้จริงต่อหน้าทุกคน เธอจึงยอมรับความจริงและได้แต่วิ่งร้องไห้ออกไปนั่งตากฝนคนเดียวในสภาพที่ไม่ต่างจากนางฟ้าตกสวรรค์

4. การที่พระราชชายาฟรานซิสและพระราชินีแมรี ทรงหัวเราะพระราชชายาและพระราชินีแห่งสเปน

ภาพที่ 84 พระราชาและพระราชินีแห่งฝรั่งเศสทรงหัวเราะ

สื่อความหมายถึง *การเสียดสีประเทศสเปน* ดังจะเห็นได้จากในฉากพิธีอภิเษกฯ ระหว่างเจ้าชายเฮนรีและเจ้าหญิงแห่งสเปน โดยหลังจากที่เจ้าชายเฮนรีต้องมิดหวังจากคาเนียล เจ้าชายจึงต้องทำตามเงื่อนไขที่ได้ตกลงกับพระราชชายาไว้ แต่ในระหว่างที่ทำพิธีอยู่นั้น เจ้าหญิงกลับร้องไห้ไม่หยุดแล้วเมื่อใกล้จะต้องกล่าวคำปฏิญาณ เจ้าหญิงก็ยัง้องหนักขึ้นจนจนปวดใจ เจ้าชายเฮนรี

จึงหันไปมองแล้วก็หัวเราะดังสนั่น เจ้าหญิงจึงพูดภาษาสเปนและทำท่าทางให้เห็นชายคนหนึ่งที่ยืนอยู่ ซึ่งเจ้าชายก็เข้าใจได้ทันทีว่านั่นคือคนรักของเจ้าหญิง เจ้าชายเฮนรีรีบบอกว่าเข้าใจความรู้สึกของเจ้าหญิงและจูบแก้มเธอหนึ่งครั้งเพื่อเป็นการรักษาไมตรี จากนั้น เจ้าชายก็ฉายมือให้เจ้าหญิงไปหาคนรัก เธอจึงรีบวิ่งไปอดและจูบกับคนรักอย่างมีความสุข ทำให้พระราชินีและพระราชินีแห่งสเปนไม่พอพระทัยเป็นอย่างมาก ต่างหันมาต่อว่ากันเองเสียยกใหญ่ ฝ่ายพระราชินีฟรานซิสจึงทรงพูดขึ้นว่า “แล้วเราก็เคยคิดว่าเรามีปัญหา” (And I thought I had problems.) จากนั้นพระราชินีฟรานซิสและพระราชินีแมรี ต่างก็เผลอหัวเราะออกมาดังลั่นพร้อมกันจนต้องยกมือปิดปาก

5. ลูกกุญแจ (ปีแอร์ เลอ ทิเยอ ส่งให้ดาเนียล)

ภาพที่ 85 สัญลักษณ์ของกุญแจ

สื่อความหมายถึง *กุญแจไขอิสรภาพ* ซึ่งเป็นสิ่งที่ดาเนียลต้องการมากที่สุดในตอนท้ายเรื่อง หลังจากที่เขาถูกขายให้กับปีแอร์ เลอ ทิเยอ เธอพยายามหนีออกจากบ้านของเลอ ทิเยอหลายครั้ง แต่ก็ถูกจับกลับมาได้ตลอดจนเลอ ทิเยอต้องล่ามโซ่ที่ข้อเท้าเธอไว้... แต่ต่อมาเมื่อเธอนำลูกดาบยาวเข้ามาส่งให้เขา เขากลับพยายามแสดงความเป็นเจ้าของเธอ และจูบได้เส้นผมของเธอ ดาเนียลจึงแอบหยิบดาบสั้นที่ขาของเลอ ทิเยอ ออกมา เขาก็ยังไม่ยอมหยุดดาเนียลจึงฟันเขาที่แก้มของเลอ ทิเยอจนเป็นแผล แล้วคว้าดาบยาวออกมาชูเขาให้ส่งกุญแจมาให้เธอ ไม่เช่นนั้นเธอจะกรีดเขาตั้งแต่สะดือขึ้นไปจนถึงจมูก (Now hand me that key or I swear on his grave I will slit you from navel to nose,) เลอ ทิเยอยอมส่งกุญแจให้ดาเนียลพร้อมกับบอกว่า “อิสรภาพของเธอ คุณผู้หญิง” (Your freedom, my lady.)

6. ตัวละครลีโอนาโด ดา วินชี (Leonardo da Vinci)

ภาพที่ 86 สัญลักษณ์ของตัวละครลีโอนาโด ดา วินชี

สื่อความหมายถึง ผู้เปิดโลกทัศน์สร้างสรรค์สิ่งใหม่ / ผู้เปิดประตูแห่งจินตนาการ โดยจะเห็นได้ชัดจากในตอนต้นเรื่อง ฉากที่เจ้าชายเฮนรี่ได้นำภาพโมนาลิซ่าที่ถูกโจรขโมยระหว่างทางกลับมาให้ดา วินชี เมื่อเจ้าชายรู้ว่าชายชราหนวดขาวคนนี้คือ จิตรกรลีโอนาโด ดา วินชี เจ้าชายก็ยกย่องชื่นชมดา วินชีเป็นอย่างมา (Sir, you are the founder of forward thinking...) แต่แล้วเจ้าชายก็กลับกล่าวถึงพระราชบิดาของที่ว่า อยากให้ดา วินชีช่วยพูดกับพระองค์หน่อยเถิดว่า นี่มันศตวรรษที่ 16 แล้ว (ไม่มีการทำงานแบบคลุมถุงชนแล้ว) (... and my father is the king of backward perhaps you could talk to him into the 16th century)... และในฉากจบเมื่อเรื่องราวทุกอย่างคลี่คลายแล้ว ดา วินชีได้มอบภาพวาดของดา เนียลให้เธอเป็นของขวัญวันแต่งงาน ดังนั้นเจ้าชายเฮนรี่จึงได้กล่าวชื่นชมเขาว่าเป็นชายผู้มีสวรรค์อย่างแท้จริง

นอกจากนี้เรายังจะเห็นได้จากความคิดสร้างสรรค์ของตัวละครที่สร้างประติศฐ์ต่างๆ เช่น รองเท้าที่สามารถเดินบนผิวน้ำได้ และที่สำคัญ ในตอนท้ายเรื่อง ดา วินชีสามารถเปิดประตูห้องเก็บอาหารเพื่อช่วยดา เนียลได้ โดยเขาเลือกเปิดทางด้านบานพับของประตูโดยการดึงตัวขัดบานพับออกแทนที่จะสะเดาะกุญแจ หรือพังประตู ซึ่งนั่นทำให้หลุยส์และพอลเล็ทต่างก็ชื่นชมเขา เขาจึงพูดขึ้นในทำนองว่า เขาควรจะถูกจารึกในประวัติศาสตร์ไว้ว่า เขาคือชายผู้เปิดประตู (I shall go down in history as the man who open the door.) หรืออีกนัยหนึ่ง เขาคือชายผู้เปิดโลกทัศน์ของผู้คนให้กว้างขึ้นนั่นเอง

มุมมองการเล่าเรื่อง (Point of View)

ภาพยนตร์เรื่อง Ever After: A Cinderella Story ปี ค.ศ.1998 มีวิธีการเล่าเรื่องด้วยมุมมอง 2 แบบคือ แบบแรก การเล่าเรื่องจากมุมมองที่เป็นกลาง (The Objective) ส่วนการเล่าเรื่องแบบที่สองคือ การเล่าเรื่องจากมุมมองบุคคลที่สาม (The – Thira Person Narrator) คือ การเล่าเรื่องที่มีผู้เล่าได้กล่าวถึงตัวละครตัวหนึ่งซึ่งผู้เล่าได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับตัวละคร หรือได้พบเห็นเหตุการณ์ที่มีความเกี่ยวข้องกับตัวละครนั้นๆ

ภาพที่ 87 การเล่าเรื่องจากมุมมองบุคคลที่สาม ในภาพยนตร์เรื่อง Ever After: A Cinderella Story ปี ค.ศ.1998

ดังจะเห็นได้จาก ตัวละครพระราชินีแห่งฝรั่งเศสในสมัยศตวรรษที่ 18 ที่ได้ทรงเรียกพี่น้องตระกูลกริมม์เข้าพบ เพื่อขอให้เก็บเรื่องราวที่พระองค์ทรงกำลังจะเล่าไปสร้างเป็นเทพนิยายซินเดอเรลลาอีกเรื่องหนึ่ง โดยในตอนแรกทั้งพระราชินีและพี่น้องกริมม์ได้ถกกันถึงเรื่องราวของ

ซินเดอเรลลาที่ไม่แท้จริง พระราชินีทรงชื่นชมผลงานนิทานพื้นบ้านของทั้งคู่หลายๆเรื่อง แต่เมื่อได้อ่าน *The Little Cinder Girl* กลับรู้สึกชื่นเคืองพระทัยเป็นอย่างมาก (I find your collection of folk tales quite brilliant actually. But I must say I was terribly disturbed when I read your version of *The Little Cinder Girl*.) กริมม์คนหนึ่งกล่าวว่ ดูเหมือนซินเดอเรลลาเวอร์ชันของชาร์ลส์ แลร์โรลด์ ที่มีนางฟ้าแม่หนูหิ้วและธนูม้าฟ้าทองจะค่อนข้างใกล้เคียงกับเรื่องจริงมากกว่า กริมม์อีกคนหนึ่ง กล่าวว่ บางคนกับยกย่องเรื่องนี้ทำจากชนดัตช์ ไม่ใช่แก้ว... แล้วกริมม์คนหนึ่งก็คัดค้านถึงภาพวาดของดาเนียล ีโอนาโด ดา วินชีเป็นนวนาด ซึ่งตั้งอยู่ด้านหลังของพระองค์ว่าค่อนข้างพิเศษกว่าหญิงอื่น จากนั้นพระราชินีจึงทรงหยิบรองเท้าแก้วข้างหนึ่งของดาเนียลให้พี่น้องกริมม์ดู ก็จนจะทรงพูดขึ้นว่ ฉะนั้นเราจะขดเล่าเรื่องราวแบบตรงไปตรงมา (Perhaps you will allow me to set the record straight?) ซึ่งอีกนัยของพระองค์ก็คือเราจะขดสร้างเรื่องราวที่ถูกต้องที่สุดให้ฟัง กริมม์คนหนึ่งทำทางตกใจเล็กน้อยแล้วจึงถามพระองค์ในทำนองว่ เรื่องที่พระองค์กำลังจะเล่านั้นคือเรื่องจริง พระองค์ทงตอบว่ ใช่ ค่อนข้างจริง (Yes, Quite)... จากนั้น พระองค์จึงทรงเริ่มเล่าถึงชีวิตดาเนียล โดยเริ่มจากกาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว... มีเด็กหญิงคนหนึ่งผู้ซึ่งรักพ่อของเธอมาก (Once upon a time, there lived a young girl who loved her father very much.)

ส่วนในตอนจบเรื่อง พระราชินีได้ทรงเล่าสรุปเรื่องราวไว้ว่ ภาพวาดของดาเนียลซึ่งก็คือคุณทวดหลายสมัยของพระองค์ได้ถูกแขวนไว้ที่มหาวิทยาลัยจนถึงสมัยปฏิวัติฝรั่งเศส และในภายหลัง เรื่องราวความรักของพวกเขาค่อยๆกลายเป็นมาเป็นเพียงเทพนิยายธรรมดาเรื่องหนึ่งเท่านั้น ในขณะที่ซินเดอเรลลาและเจ้าชายของเธอก็ครองรักกันอย่างมีความสุขชั่ววันจันทร์ (By then, the truth of the romance had been reduced to a simple fairy tale. And while Cinderella and her Prince did live happily ever after) แต่ประเด็นอยู่ตรงที่... ทำนสุภาพบุรุษพวกเขามีชีวิต... (. . . the point, gentlemen... is that they lived.)

5. ภาพยนตร์เรื่อง Cinderella (2000)

ภาพยนตร์ดราม่า แฟนตาซี โรแมนติก ฉายากาชาทางโทรทัศน์ในอังกฤษ มีเนื้อหาเสียดสีสังคมในศตวรรษที่ 20 และมีความโดดเด่นในเรื่องลีลาของภาพที่ผู้ผลิตธรรมชาติในบางฉาก แสดงถึงความเป็นโพสต์โมเดิร์น (Post Modern) อย่างมาก ดังจะกล่าวต่อไปในหัวข้อฉาก

เนื้อเรื่อง

Zeze (เซซิลล่า) อาศัยอยู่กับ Martin (มาร์ติน) ผู้เป็นพ่อ และ Felim (ฟิลิม) พ่อบ้านอย่างมีความสุขเสมอมา เธอมักจะนำดอกไม้ไปวางที่หลุมศพของแม่บนเนินเขาอยู่เป็นประจำ จนวันหนึ่ง เมื่อมาร์ตินพา Claudette (คลอเด็ต) แม่เลี้ยง และ Goneril (กอนเนอริล) และ Regan (เรแกน) ลูกสาวทั้งสอง มาที่อยู่บ้าน ชีวิตของเซซิลล่าก็เปลี่ยนไป เนื่องด้วยโล่ห์สไตรค์ของคลอเด็ตและลูกๆที่แตกต่างจากเธอ ทั้งการที่สามแม่ลูกมักขบถตีไม้ไวน์ราคาแพง สุนัขหิว และข้ออ้างของเครื่องใช้ เสื้อผ้า และเครื่องประดับอย่างสุรุ่ยสุร่าย

ในวันแรกที่กอนเนอริลและเรแกนมาถึง พวกเธอก็ถือวิสาสะยึดห้องนอนของเซซิลล่ามาเป็นของตน ส่วนมาร์ติน ด้วยความที่หลงเสน่ห์แม่เลี้ยงอย่างมาก จึงพยายามเอาใจคลอเด็ตและลูกทุกอย่าง ในคืนนั้นเซซิลล่าเดินมาพบพ่อกำลังยืนคุยกับคลอเด็ตอย่างดูดี เมื่อมาร์ตินเห็นเซซิลล่า เขาก็ออกปากได้ให้เธอไปนอน เซซิลล่าไม่มีห้องนอน จึงต้องไปนอนที่ห้องใต้หลังคาเล็กๆ... อยู่มาวันหนึ่ง มาร์ตินต้องออกไปทำงานนอกบ้าน เขาจึงถามทุกคนว่าอยากได้อะไร ตนจะซื้อมาให้ กอนเนอริลจึงขอสร้อยคอ ส่วนเรแกนของแหวนทองฝังเพชร ส่วนเซซิลล่าที่เดินเข้ามาเพื่อจะบอกว่าพ่อบ้านฟิลิมกำลังป่วย ก็กลับถูกมาร์ตินดูต่ำ เพราะความก้าวร้าวของเซซิลล่าที่แตกต่างจากความอ่อนหวานของกอนเนอริลและเรแกน หลังจากนั้น เซซิลล่าได้ตามไปหาพ่อที่สถานีรถไฟ เพื่อขออนุญาตไปงานเต้นรำในพระราชวัง แต่พ่อของเธอกลับให้เธอไปขออนุญาตคลอเด็ตแทน ตั้งแต่นั้นมา เซซิลล่าก็ต้องทำงานบ้านทุกอย่างเพียงลำพัง เพราะฟิลิมกำลังป่วย... มาร์ตินกลับมาบ้านพร้อมกับนำบัตรเข้าชม Royal Gala (โรยัล กาล่า) ซึ่งเป็นงานเต้นรำสุดหรูในพระราชวังมาให้คลอเด็ต เมื่อคลอเด็ตได้รับบัตรแล้ว เธอก็ไล่ให้มาร์ตินไปนอนห้องอื่นทันที... เช้าวันต่อมา เซซิลล่าไปที่หลุมศพแม่ เธอพบเหยี่ยวตัวหนึ่ง เมื่อเธอมองเข้าไปนัยตาของมัน เธอก็ได้เห็นภาพนิมิตของผู้หญิงคนหนึ่งส่งเสียงเวียาชื่อเธอ เซซิลล่าจึงตัดสินใจเดินตามเหยี่ยวไป จนกระทั่งไปถึงริมหน้าผาซึ่งเป็นทางเข้าถ้ำ เธอจึงเดินเข้าไปในถ้ำ และเธอก็ได้พบกับ Mab (แม็บ) นางเงือกแม่มด แม็บต้อนรับเซซิลล่าเป็นอย่างดี ทั้งยังให้เธอกินอาหารใต้ทะเลอีกด้วย... เซซิลล่านำเรื่องวีไปคุยให้ฟิลิมฟัง ฟิลิมจึงเล่าความหลังที่เขาเคยแอบรักกับเงือกตนนี้ให้ฟัง และในระหว่างนั้น คลอเด็ตและลูกทั้งสี่คงก็วางแอมมนำยาพิษไปให้มาร์ตินดื่มเป็นระยะๆ เพื่อทำให้มาร์ตินสติเฟื่องเพื่อน... อีกทั้งคลอเด็ตยังสอนวิธีการหว่านเสน่ห์ใส่ผู้ชาย

ให้ลูกๆ ในขณะที่พวกเขาคุยกันเรื่องเสื้อผ้าและการแต่งกายที่จะใส่ในวันงานเต้นรำ ส่วนคลอเดียเองก็คิดจะไปยืมเสื้อที่ใส่ที่บ้านของคุณสักคนหนึ่ง เพื่อที่จะหาสามีใหม่ของเธอ...

ในวันงาน ขณะที่คลอเดีย กอนเนอร์ริส และเรแกน กำลังเตรียมแต่งตัวไปงาน มาร์ตินก็กลับลุกขึ้นแต่งตัวจะขอไปงานด้วย คลอเดียจึงให้สามีของเธอตีหมาพิษอีกรอบ เมื่อทั้งสามแม่ลูกออกไปงานเต้นรำแล้ว เซโซลล่าจึงนำยาพิษไปเทใส่ฝักในครัวจึงได้รู้ความจริง เซโซลล่าไปหาแม่บ้านที่เก่า เพื่อปรึกษาเรื่องราวที่เกิดขึ้น แม่บ้านแสดงความรู้สึกน้ำเงินใจให้เธอ พร้อมทั้งเขียนส่วยยศทำจากหินสีน้ำเงินให้เซโซลล่าใส่ไปงานเต้นรำ และบอกให้เธอกระโดดลงไปในอ่างน้ำ... เซโซลล่าโผล่ขึ้นมากลางอ่างน้ำพุหน้าพระราชวัง แต่ทหารไม่ให้เธอเข้างานเพราะเธอไม่มีรองเท้า เซโซลล่าจึงไปนั่งพุ่มไม้เพื่ออยู่ใต้ต้นกุหลาบหิน ทันใดนั้น กลีบดอกสีม่วงของกุหลาบก็ร่วงลงมาหุ้มเท้าของเซโซลล่าทั้งสองข้างกลายเป็นรองเท้าตัดชุดไม่มีสันทำจากกลีบกุหลาบสีม่วง เซโซลล่าเดินเข้างานมาท่ามกลางสายตาของผู้ร่วมงานที่ตกตะลึงในความสวยของเธอ รวมทั้งเจ้าชาย Valiant (วาเลียนท์) แต่สิ่งที่เซโซลล่าพยายามทำก็คือ การแย่งคู่เต้นรำทุกคนของคลอเดีย ทางด้านเจ้าชายวาเลียนท์เมื่อจบการแสดงโชว์ร้องเพลงบนเวที เขาก็กระโดดลงมาคว้าตัวเซโซลล่าออกจากงานไป เจ้าชายวาเลียนท์พาเซโซลล่ามายังห้องโถงจากราชการ และให้เธอลองขึ้นบัลลังก์ราชินี แต่เมื่อถึงเวลาเที่ยงคืน เสื้อผ้าของเซโซลล่าก็กลับกลายเป็นชุดชาวบ้านตามเดิม เธอจึงรีบวิ่งหนีออกมากระโดดลงอ่างน้ำพุเพื่อกลับมาয়ง์ลักของแม่บ้าน โดยเธอได้เปลือยเท้าหลุดไว้ที่ห้องข้างหนึ่ง

วันต่อมา เจ้าชายวาเลียนท์ได้ออกตามหาเจ้าของรองเท้า โดยการขี่มอเตอร์ไซค์ไปรอบเมืองกับเพื่อนชายคนสนิท เพื่อตระเวนนำรองเท้าไปให้ผู้หญิงทุกคนลองสวม จนมาถึงที่บ้านของเซโซลล่าซึ่งเป็นบ้านหลังสุดท้าย เขาก็พบว่า ทั้งกอนเนอร์ริสและเรแกนไม่สามารถสวมรองเท้าได้... เจ้าชายนึกถึงคำพูดของเซโซลล่าที่บอกว่า เธอขอไปเดินเล่นที่หน้าผา เจ้าชายจึงตามออกไปที่หน้าผา และได้พบกับเหยี่ยวซึ่งได้นำทางไปหาแม่บ้านที่ในถ้ำ เจ้าชายวาเลียนท์ระบายความอัดอั้นตันใจกับแม่บ้านว่าเธอขบผู้หญิงคนนั้นมาก แม่บ้านจึงย้ำเตือนสติเจ้าชายว่าแน่ใจหรือเปล่าว่าทำให้หญิงสาวทุกคนได้สองแล้ว... เจ้าชายนึกถึงหญิงสาวที่เข้ามาเสิร์ฟน้ำในบ้านของคลอเดีย เขาจึงกลับมาให้เธอลองสวมรองเท้าอีกรอบ แต่เซโซลล่ากลับโดนคลอเดียข่มขู่ไม่ให้เธอสวมรองเท้า ไม่เช่นนั้นคลอเดียจะฆ่าเธอ รวมทั้งพ่อและพี่ลิมด้วย เซโซลล่าจึงต้องยอมทำตาม เธอถือรองเท้าข้างที่เจ้าชายนำมาจนขาด แต่ทันใดนั้น มาร์ตินและฟิลิมก็ลงมาจากข้างบน ฟิลิมได้นำรองเท้าอีกข้างหนึ่งที่เซโซลล่าฝากไว้มาให้เธอสวม เซโซลล่ากับเจ้าชายวาเลียนท์จึงได้แต่งงานกัน ส่วนคลอเดีย กอนเนอร์ริส และเรแกน ก็ถูกเนรเทศออกจากเมืองไป

โครงเรื่อง (Plot)

1. การเริ่มเรื่อง (Exposition)

เซโซลล่าอาศัยอยู่กับพ่อ และพ่อบ้าน จนวันหนึ่งพ่อของเซโซลล่า ได้พาแม่เลี้ยง ชื่อว่า คลอเดีย และ กอนเนอริลและเรแกน ลูกสาวทั้งสองของเธอมาที่บ้าน ชีวิตของเซโซลล่า ก็เปลี่ยนไป คลอเดียและลูกทั้งสองใช้ค่าใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย ทั้งยังครอบครองทุกอย่างในบ้าน โดยไม่เกรงใจมารีริน พ่อของเซโซลล่า

2. การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action)

วันหนึ่ง เมื่อมารีรินนำบัตรเข้างานเต้นรำในวังมาให้คลอเดีย เธอก็โยนข้าวของของมารีรินออกจากห้องใส่เขาไปนอนห้องอื่นทันที อีกทั้งคลอเดีย ยังคอยเอายาพิษให้มารีรินกิน เป็นระยะๆ เพื่อให้เขาสติฟั่นเฟือน... ระหว่างนั้น เซโซลล่าได้พบกับนางเงือกแม่มด ที่อาศัยอยู่ในถ้ำ ชื่อว่า แม็บ และเมื่อเซโซลล่าไปปรึกษาเรื่องแม่เลี้ยง แม็บจึงได้ช่วยเสกขุตราตรีและยับยั้งมือคอบให้เซโซลล่า พร้อมทั้งส่งเซโซลล่ามาทำงานเต้นรำในวัง เซโซลล่าจึงเกลียดคลอเดีย โดยแสร้งแกล้งเต้นรำทุกคนของคลอเดีย... เจ้าชายวาเลเรียนท์เกิดหลงรักเซโซลล่า จึงพาเธอออกมา ยังห้องโถงที่สว่างราชากร แต่เมื่อถึงเวลาเที่ยงคืน เวทมนตร์ก็เสื่อมลง ขูดของเซโซลล่าก็กลับเป็นขูดชาวบ้านตามเดิม เซโซลล่าจึงรีบวิ่งหนีออกจากวังไป และได้ทำรองเท้าหลุดไว้ข้างหนึ่ง

3. ชั้นภาวะวิกฤต (Climax)

เจ้าชายวาเลเรียนท์ออกตามหาเจ้าของรองเท้าข้างนั้น จนมาถึงบ้านของเซโซลล่า แต่ก็ไม่มีใครใส่รองเท้าได้ เจ้าชายจึงออกมาที่หน้าผา ได้พบกับแม็บ เงือกแม่มดที่ในถ้ำ แม็บเตือนสติเจ้าชายให้นึกให้ดีกว่าได้ให้หญิงสาวทุกคนลงสวมรองเท้าแล้วจริงหรือไม่ เจ้าชายนึกขึ้นได้ จึงนำรองเท้ากลับมาหาเซโซลล่าที่บ้าน... คลอเดียขู่ไม่ให้เซโซลล่าใส่รองเท้า เซโซลล่าจึงหาจังหวะฉีกรองเท้าทิ้ง

4. ชั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action)

ฟีลิมและมารีรินตามลงมาด้านล่าง เป็นจังหวะเดียวกับที่กอนเนอริลและเรแกน คือความกลับเข้ามาในบ้านพอดี พวกเขาจึงไล่ฟันทมารีรินและฟีลิม ทั้งสองจึงรีบเข้ามาในห้องนั่งเล่น ก็ได้รับรู้เหตุการณ์ต่างๆ ฟีลิมจึงได้นำรองเท้าอีกข้างมอบให้เซโซลล่า และเธอก็ใส่ได้พอดี

5. การยุติของเรื่องราว (Ending)

เซโซลล่าและเจ้าชายวาเลเรียนท์ได้แต่งงานกัน ส่วนคลอเดีย กอนเนอริล และเรแกน ก็ได้ถูกเนรเทศออกจากเมืองไป

แก่นเรื่อง (Theme)

ภาพยนตร์เรื่อง Cinderella ปี ค.ศ. 2000 เป็นละครแนวรักโรแมนติก (Love theme) ผสมกับการใช้เทคนิคแบบศิลปะยุคหลังสมัยใหม่ (Postmodern) โดยเล่าถึงเรื่องราวความรักต่างชนชั้นของเซซิลล่ากับเจ้าชายวาเลียนท์ ดังนั้น แก่นเรื่องที่สำคัญในละครโทรทัศน์เรื่องนี้ก็คือ **ความรักไม่มีการแบ่งชนชั้น** ดังจะเห็นได้จากตอนท้ายเรื่อง เมื่อเจ้าชายวาเลียนท์ที่หมั้นเดอริชต์ ออวาระถอนไปยังสถานที่ต่างๆ เพื่อให้หญิงสาวดวงสวมมงแห้ว เราจะเห็นว่า เจ้าชายไม่ได้เลือกไปเฉพาะบ้านของหญิงผู้ดีมีชาติตระกูล แต่เจ้าชายวาเลียนท์เดินทางไปทุกที่ แม้กระทั่งบ้านของชาวบ้านในเขตชานเมือง ซึ่งเต็มไปด้วยหญิงสาวที่เนื้อตัวสกปรกมอมแมมจากการทำงาน แต่เจ้าชายก็ยังให้โอกาสหญิงสาวได้ลองสวมมงแห้ว

ความขัดแย้ง (Conflict)

ก. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ด้วยกัน

1. ความขัดแย้งระหว่าง เซซิลล่า กับ คลอเดีย (แม่เลี้ยง)

หลังจากที่คลอเดียแต่งงานกับมาร์ตินและย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านพร้อมลูกสาวทั้งสอง เธอก็ตั้งตัวเป็นใหญ่ในบ้าน เธอใช้งานบ้านเซซิลล่ายิ่งกว่าคนรับใช้ ทั้งยังตำทล จิกหัวตบหน้า และข่มขู่สารพัด เพื่อให้เซซิลล่ายอมอยู่ใต้อำนาจของเธอ

2. ความขัดแย้งระหว่าง คลอเดีย กับ มาร์ติน (พ่อของเซซิลล่า)

มาร์ตินหลงเสน่ห์คลอเดียอย่างมาก จึงยอมให้ทุกอย่างที่คลอเดียต้องการ ทั้งยกห้องนอนของเซซิลล่าให้กอนเนอริลและเรแกน รวมทั้งซื้อของขวัญชิ้นดี และกินอาหารหรูหราแทบทุกมื้อ แต่คลอเดียกลับไล่มาร์ตินให้ไปนอนห้องอื่น หลังจากที่คลอเดียได้บัตรเข้างานระยัลกาล่าที่จะจัดขึ้นในวังมาจากมาร์ตินแล้ว นอกจากนี้ คลอเดียยังหลอกลให้มาร์ตินดื่มยาพิษทุกวันเพื่อรักษาอาการป่วย แต่แท้จริงแล้ว ยานั้นกลับไปทำลายระบบประสาท และทำให้ร่างกายทรุดโทรมลงเร็วขึ้นอีกด้วย

3. ความขัดแย้งระหว่าง เซซิลล่า กับ กอนเนอริลและเรแกน

วันแรกที่กอนเนอริลและเรแกนเข้ามาอยู่ในบ้านของเซซิลล่า พวกเธอก็ยึดห้องนอนของเซซิลล่ามาเป็นของเธอเอง อีกทั้งพวกเธอยังพยายามสอนให้เซซิลล่าลองดื่มไวน์และสุบุนหรืออีกด้วย นอกจากนี้ ขณะที่เซซิลล่ากำลังพาฝูงแกะออกไปกินหญ้าที่เนินเขา กอนเนอริลและเรแกนก็ตามออกไปหาเรื่อง โดยทำที่เป็นออกไปยิงนา แต่แล้วพวกเธอก็กลับยิงแกะตายไปตัวหนึ่ง จากนั้นพวกเธอก็นำแกะมาทำเป็นอาหารมื้อเย็น

ข. ความขัดแย้งภายในจิตใจ

1. **เซโซลล่า** ตัวละครเอกตัวนี้ มีความขัดแย้งในจิตใจอันเกิดจากชีวิตของเธอที่ต้องเปลี่ยนแปลงไปจากหน้ามือเป็นหลังมือ ตั้งแต่ที่แม่เลี้ยงและลูกสาวทั้งสองย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านเธอถูกใช้งานเยี่ยงทาส ทั้งยังถูกแม่เลี้ยงทำร้ายร่างกายเป็นบางครั้ง นอกจากนี้เธอยังต้องพยายามปกป้องพ่อของเธอ เมื่อรู้ว่าแม่เลี้ยงพยายามวางยาฆ่าพ่อของเธอมาระยะหนึ่งแล้ว

2. **คลอเดีย** ตัวละครร้ายตัวนี้ ความปรารถนาในจิตใจตั้งแต่เริ่มเรื่อง คือการได้ไปร่วมงานรอยัลบัลในพระราชวัง เพื่อให้เธอและลูกสาวมีโอกาสได้พบกับคู่ครองที่มีฐานะดี

ค. ความขัดแย้งกับสังคมภายนอก

แม้ นางเสอาแม่มด ผู้ไม่ชอบเข้าสังคม เธอจึงอาศัยอยู่แต่ในกำริมน้ำผากับฝูงปลา เธอมักไม่สนใจความเคลื่อนไหวในโลกภายนอก และใช้ชีวิตด้วยการอยู่กับธรรมชาติ ตัดเย็บเสื้อผ้าเองจากพืชน้ำจืดพวกสาหร่าย และเธอจะอนุญาตให้คนอื่นเข้ามาในที่ของเธอได้ ก็ต่อเมื่อเธอส่งเหยี่ยว สัตว์เลี้ยงคู่กายของเธอออกไปนำทางมาเท่านั้น

ตัวละคร (Character)

1. ตัวละครเอก เซโซลล่า (Zozolla)

ภาพที่ 88 ตัวละครเอก เซโซลล่า

เซโซลล่า เป็นตัวละครหลายมิติ หรือตัวละครแบบรอบด้าน (Well-rounded character) เนื่องจากตัวละครตัวนี้มีทั้งมุมที่อ่อนโยน และมุมที่เย็นชา ก้าวร้าว แสดงออกมาให้เราเห็นได้ชัด ดังจะเห็นได้จากกระที่เซโซลล่าแสดงความไม่พอใจเรื่องที่พ่อของเธอแต่งงานใหม่ ออกมาอย่างเห็นได้ชัด อีกทั้งเธอยังถูกแม่เลี้ยงกดขี่และแสดงความร้ายกาจต่อเธอและครอบครัว ออกมาอย่างเห็นได้ชัดเช่นเดียวกัน นั่นจึงทำให้เซโซลล่าเป็นทั้งตัวละครผู้ถูกกระทำ (Passive character) และตัวละครผู้กระทำ (Active character) ในเวลาเดียวกัน ดังจะเห็นได้จาก การที่เธอต้องทนอยู่กับความทรมานใจที่เกิดจากแม่เลี้ยงและพี่สาวทั้งสอง จนในที่สุด เธอก็ตัดสินใจแค้นคดคลอเดียด้วยการเบี่ยงคู่เต็มรัทาคคนของคลอเดีย เพื่อไม่ให้ชายคนอื่นต้องตกเป็นเหยื่อของคลอเดียเช่นเดียวกับพ่อของเธอ

เซโซลล่า เป็นหญิงสาววัยแรกเริ่ม ผิวพรรณดี หน้าตาคม ผสมสีต๋ายางหักศก เธอมีจิตใจเมตตา ถ่อมโยน ตรงไปตรงมา เข้มแข็ง และกล้าพูดกล้าทำ เธอเป็นคนรั้งบใช้ชีวิตแบบเรียบง่าย ไม่ค่อยตามกระแสแฟชั่น โดยปกติ เธอจะอาศัยอยู่ในบ้านกับพี่ลิ้ม พ่อบ้านของเธอเพียงสองคน เพราะนานๆครั้ง พ่อของเธอจึงจะกลับมาบ้าน และเซโซลล่าก็มักจะนำดอกไม้ไปวางที่หลุมฝังศพของแม่เธอบนเนินเขาอยู่เป็นประจำ จนอยู่มาวันหนึ่ง ชีวิตของเธอก็เปลี่ยนไป เมื่อพ่อของเธอพาแม่เลี้ยงและดูาติดทั้งสองเข้ามาอยู่ในบ้าน เธอก็ถูกแม่เลี้ยงข่มเหงอย่างเปิดเผย โดยไม่เกรงใจพ่อของเธอ อ้าทั้งเธอยังต้องกลายเป็นสาวใช้ในบ้านโดยเลี้ยงไม่ได้ แต่ทุกวันเธอต้องทำงานบ้านจนเนื้อตัวสกปรกมอมแมม อย่างที่กอนเนอริลและเรแกน ลูกสาวทั้งสองของแม่เลี้ยงตั้งฉายาให้เธอว่า ซินเดอเรลลา หรือนางซีไล้านั่นเอง

การสร้างตัวละคร ตัวละครเอก เซโซลล่า มีวิธีการสร้างตัวละครที่เห็นได้ชัด 3 แบบ คือ แบบแรก *การสร้างตัวละครโดยปรากฏตัวให้เห็นลักษณะภายนอก (Characterization by appearance)* เนื่องจาก ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง เซโซลล่าต้องทนอยู่ในสภาพไม่ต่างจากคนรับใช้ เธอจึงมักแต่งกายด้วยเสื้อผ้าเก่าและโทรม อีกทั้งเนื้อตัวยังสกปรกเลอะเทอะไปด้าย ถ้าถ่านและฝุ่นผงจากการทำงานบ้าน ในขณะที่กอนเนอริลและเรแกนกลับมีเสื้อผ้า และเครื่องประดับสวยงามใส่อยู่เสมอ แต่ต่อมา เมื่อเซโซลล่ามีโอกาสได้ไปงานรอยัลกาล่า เธอก็กลับกลายเป็นคนละคน ทั้งเสื้อผ้า เครื่องประดับ และทรงผม ทำให้ทุกคนในงานต่างมองเธออย่างตะลึงในความงาม รวมทั้งเจ้าชายวาเลียนท์ พระเอกของเรื่องด้วย

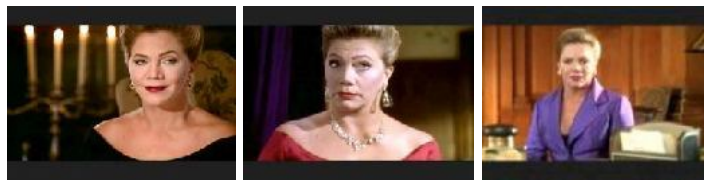
ภาพที่ 89 การสร้างตัวละครเอก เซโซลล่า

การสร้างตัวละครแบบที่สองคือ *การสร้างตัวละครผ่านการกระทำภายใน (Characterization through Internal action)* ดังจะเห็นได้จาก การที่เซโซลล่าพยายามไปกั คง และช่วยเหลือคนในครอบครัวของเธอทุกคนที่ได้รับความเดือดร้อนจากการกระทำของแม่เลี้ยง เช่น การที่เธอช่วยพี่ลิ้มเติมเชื้อเพลิงใส่เตาผิง และการที่เธอแอบนำยาพิษที่คลอเดียให้พ่อของเธอดื่มไปเพื่งแล้วบอกให้พ่อโทษแม่เลี้ยงว่าดื่มไปแล้ว อีกทั้งเซโซลล่ายังพยายามหาหนทางที่จะหยุดความร้ายกาจของแม่เลี้ยง ด้วยการเข้าไปยังงานรอยัลกาล่าโดยได้รับความช่วยเหลือจากแม่บ นางเงือกผู้ไม่ชอบเข้าสังคม จากนั้นเธอก็ตั้งใจเข้าไปแย่งคู่เต้นรำของคลอเดียทุกคน เพราะเธอไม่ต้องการ

ให้มีชายคนอื่นต้องตกเป็นเหยื่อการกระทำอันชั่วร้ายของแม่เลี้ยงอีก นั่นจึงทำให้เธอได้พบกับเจ้าชายวาเลียงวีในงานเต้นรำ

การสร้างตัวละครแบบที่สามคือ การสร้างตัวละครผ่านการเลือกชื่อ (Characterization through choice of name) นั่นก็คือ ฉายา ซินเดอเรลลา (Cinderella) ที่กอนเนอริลและเรนกันตั้งให้ไซโลล่านั้นเอง เนื่องจากการทำงานบ้านเพียงลำพัง ทั้งยังต้องเต็มเชื้อเพลิงใส่เตาผิงอยู่ตลอด จนเนื้อตัวเปราะเปื้อนไปด้วยเขม่าควัน ซึ่งเมื่อกอนเนอริลและเรนกันเห็นสภาพของไซโลล่านั้นจึงพร้อมใจกันเรียกเธอว่า ซินเดอเรลลา หรือที่แปลว่า นางขี้เถ้า ซึ่งแม้แต่มาริติน พ่อของเธอก็เห็นดีเห็นงามกับชื่อนี้ด้วยเช่นเดียวกัน

2. ตัวละครร้าย คลอเด็ท (Claudette)

ภาพที่ 90 ตัวละครร้าย คลอเด็ท

คลอเด็ท เป็นตัวละครหลายมิติ หรือแบบรอบด้าน (Well-rounded character) เพราะแม้ว่าผู้ชมจะเห็นแต่มุมที่ก้าวร้าวของเธอเป็นส่วนใหญ่ แต่ในบางฉาก เช่น ฉากที่เธอและลูกสาวทั้งสองกำลังเตรียมตัวเรื่องการเข้าร่วมงานเต้นรำ เธอก็ได้ระบายความสนใจเกี่ยวกับเรื่องความขัดแย้งในครอบครัวที่เธอเห็นมาตั้งแต่เด็ก ทำให้เธอฝังใจและมองชีวิตการแต่งงานในแง่ลบมาโดยตลอด ฉะนั้นตัวละครตัวนี้ โดยมากจึงเป็นตัวละครผู้กระทำ (Active character) มากกว่าที่จะกลายเป็น ตัวละครผู้ถูกกระทำ (Passive character) ในตอนท้ายเรื่อง

คลอเด็ท เป็นหญิงวัยกลางคน ผอมตรงสีบลอนด์ของ หน้าตาดี ชอบแต่งหน้าและแต่งตัวด้วยลีลาจัดจ้าน แต่ก็ดูดีมีรสนิยม เธอเป็นคนฉลาดแกมโกง ทะเยอทะยาน เจ้าเล่ห์เพทุบาย ก้าวร้าว จิตใจโหดเหี้ยม เห็นแก่ตัว และมักแกล้งเพื่อให้คนรอบข้างวางใจ เพื่อที่เธอจะได้ตัดขวางผลประโยชน์จากเขา คลอเด็ทมีลูกสาว 2 คน คือ อคนเนอริล และเรอาน เธอมักสอนลูกให้เดินตามรอยวิถีชีวิตแบบเดียวกับเธอ นั่นคือการใช้มารยาทหญิงหลอกสื่อให้ผู้ชายมาติดกับ และกอบโกยผลประโยชน์จากชายคนนั้นให้ได้มากที่สุด... คลอเด็ทแต่งงานใหม่กับมาริติน และเมื่อเธอย้ายเข้ามาอยู่ในบ้าน เธอก็พยายามขอทุกอย่างทุกอย่างที่เธอต้องการ ทั้งยังจัดการตกแต่งบ้านใหม่โดยไม่รีไทร์มาริติน และโดยเฉพาเมื่อเธอได้โทรแจ้งงานรถยกกล่าวจากมาริตินมาเรียบร้อยแล้ว เธอก็จัดการถีบหัวส่งเขาออกจากห้องนอนทันที

การสร้างตัวละคร ตัวละครร้าย *คลอเดีย* ใช้วิธีการสร้างตัวละครโดยปรากฏให้เห็นลักษณะภายนอก (*Characterization by appearance*) เห็นได้จากลักษณะการแต่งกายของ *คลอเดีย* ที่มักแต่งกาย ด้วยสีดำหรือสีจัดจ้าน ทั้งเธอและลูก เติ้งมาถึงเมืองนี้พร้อมกับมาร์ติน ทั้งสามแม่ลูกต่างแต่งกายด้วยชุดสีดำและเดินลงมาจากรถไฟ พร้อมกับพิสด์ทำสวยงาม หลังจากนั้น ในหลายๆฉากต่อมา *คลอเดีย* มักแต่งกายด้วยเสื้อผ้า สีสด เช่น สีม่วงหรือสีแดง แต่ส่วนมาก เธอกับลูก มักชอบใส่เสื้อผ้าสีดำ แสดงถึง ความทันสมัย น้าเกรงขาม และน่าหวาดหวั่นในเวลาเดียวกัน

ภาพที่ 91 การสร้างตัวละครร้าย *คลอเดีย*

นอกจากนี้ ตัวละคร *คลอเดีย* ยังใช้วิธีการสร้างตัวละครอีกแบบหนึ่งคือ *การสร้างตัวละคร ผ่านการกระทำภายใน (Characterization through Internal action)* ดังจะเห็นได้จาก ความปรารถนาและความทะเยอทะยานของ *คลอเดีย* ที่ต้องการจะมีชีวิตที่สุขสบายบนกองเงินกองทอง มีหน้ามิตาในสังคม และที่สำคัญที่สุดซึ่งเราจะเห็นได้ตั้งแต่ตอนเปิดเรื่อง ก็คือ ความปรารถนา อย่างแรงกล้าที่จะให้ลูกสาวทั้งสองของเธอได้เข้าไปร่วมงานรอยัลกาเลาที่จัดขึ้นในพระราชวัง เพื่อให้เจ้าชายได้เลือกคู่แต่งงาน นี่จึงเป็นแรงผลักดันให้ *คลอเดีย* ทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะเธอจะได้มีทุกสิ่ง สมความปรารถนา อย่างที่เธอได้บอกกับลูกสาวไว้ในตอนต้นเรื่อง เมื่อพวกเธอเพิ่งเดินทางมาถึง เมืองและไปหยุดยืนมองบรรยากาศด้านหน้างาน ว่า “ลูกจะได้เข้าไป แม่สัญญา...” (You shall go, girls. I promise you.)

3. ตัวละครอื่นๆ

ภาพที่ 92 ตัวละครเจ้าชายวาเลียงท์ / กอนนอร์ริคและเรแกน / ฟิเลีย / แม็บ และมาร์ติน ตามลำดับ

3.1 เจ้าชายวาเลียนท์ (Prince Valiant) ราชนิภูลหนุ่มรูปงาม เขารักเสียงเพลง ชอบการร้องเพลง รักอิสระ กล้าหาญ เปิดเผย และตรงไปตรงมา เจ้าชายถูกพระมารดาบังคับให้เลิกคู่แต่งงานจากบรรดาผู้หญิงที่มาร่วมงานรอยัลกาล่า ซึ่งในสายตาของเจ้าชาย หญิงสาวทุกคนล้วนมีรสนิยมนที่นำเบื่อเหมือนกัน จนกระทั่งเมื่อเจ้าชายได้พบกับเซซิลล่า เขาจึงเกิดประทับใจในตัวเธอตั้งแต่แรกเห็น ทั้งการแต่งกาย และการที่เธอปฏิเสธที่จะเดินร่ำกับเขา ซึ่งแตกต่างจากหญิงสาวคนอื่นๆ ที่ต่างวิ่งเข้ามาหาเขากันแทบทุกคน

3.2 กอนเนอร์ริล และ เรแกน (Goneril & Regan) ลูกสาวทั้งสองของคโลเด็ท ทั้งสองผู้ร้าวคราวเดียวกับเซซิลล่า แต่มีอุปนิสัยคล้ายคลอเค็ท แม่ของเธอ ทั้งการแต่งกาย นิสัยใจคอ และไลฟ์สไตล์โดยรวม พวกเธอติမ်ไวน์ สุบบุหรี และให้ความสนใจกับเรื่องผู้ชายมากเป็นพิเศษ ทั้งนี้เนื่องจากกอนเนอร์ริล และเรแกนถูกคโลเด็ทพร้าสอนให้รู้วิธีการปฏิบัติต่อเพศตรงข้ามมาเป็นอย่างดี เพื่อจะมัดใจผู้ชายที่พวกเธอหมายปอง โดยเฉพาะเจ้าชายวาเลียนท์

3.3 ฟิลิม (Felim) พ่อบ้านประจำบ้านของเซซิลล่า เขาเป็นชายชราที่มีใจเด็ดขาด และขยันทำงาน ฟิลิมเอ็นดูเซซิลล่าเหมือนเป็นลูกหลาน ดังนั้นในช่วงที่มาร์ตินไม่อยู่บ้าน ทั้งฟิลิมและเซซิลล่าจึงคอยดูแลช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ฟิลิมเคยพบกับแม็บ เจ๊อกแม่มดที่อาศัยอยู่ในถ้ำเมื่อนานมาแล้ว แต่เขาไม่กล้าลงกล้าเข้าไปในโลกส่วนตัวของเธอ เขาจึงต้องปล่อยให้เธอไปตามทาง แต่ท้ายสุดแล้ว ในตอนจบเรื่อง ฟิลิมตัดสินใจถือช่อดอกไม้ลงไปหาแม็บที่ในถ้ำ และทั้งสองก็ได้ครองรักกันในวัยชรา

3.4 แม็บ (Mab) เจ๊อกแม่มด ผู้ที่เปรียบเสมือนเป็นนางฟ้าแม่ทูนหัวของเซซิลล่า เธออายุมากแล้ว แต่ด้วยอำนาจเวทมนตร์ของเธอ ทำให้เธอดูอ่อนกว่าวัย... แม็บเป็นคนรักสงบ ไม่ชอบเข้าสังคม ชอบอยู่กับธรรมชาติ ไม่ค่อยสนใจสิ่งรอบข้าง ไม่ตามแฟชั่น อยู่แบบพอเพียง และมีโลกส่วนตัวสูง เธอเป็นคนรอบคอบ ซัดเจน และมีเวทมนตร์... ในตอนกลางเรื่อง เธอได้ส่งนกเหยี่ยวคู่ใจไปนำทางเซซิลล่าลงมายังถ้ำ และหลังจากนั้นเธอก็ได้ให้ความช่วยเหลือเซซิลล่าทุกอย่าง เช่น เสกชุดราตรีและทำสร้อยคอหินสีน้ำเงินให้เซซิลล่าส่งไปงานเต้นรำ นอกจากนี้เธอยังช่วยเตือนสติเจ้าชายวาเลียนท์ให้นึกได้ว่าเขายังไม่ได้นำรองเท้าไปให้เซซิลล่า

3.5 มาร์ติน (Martin) พ่อของเซซิลล่า เขาเป็นพ่อหม้ายวัยชรา รูปร่างสูง สุขภาพยังแข็งแรง เขามีความเป็นผู้นำ เจ้าระเบียบ แต่กลับต้องการความรักและการเอาใจใส่จากภรรยา เขารับราชการ ฐานะร่ำรวย และมีหน้ามีตาในสังคม เขาแต่งงานใหม่กับคโลเด็ท ด้วยหวังว่าเขาและเซซิลล่าจะได้มีครอบครัวที่สมบูรณ์แบบอีกครั้ง แต่ความจริงแล้ว คโลเด็ทเพียงต้องการทรัพย์สินเงินทองของเขา โดยเฉพาะบัตรเข้างานรอยัลกาล่า แต่เมื่อมาร์ตินมอบบัตรเข้างานให้กับคโลเด็ท เขาก็กลับถูกคโลเด็ทขี้นใส่ใส่ส่งออกจากห้องนอน ทั้งยังถูกเธอหลอกให้ดื่มยาพิษทุกวันอีกด้วย

ฉาก (Setting)

ฉากของภาพยนตร์เรื่องนี้มีจุดเด่นอยู่ที่การแต่งสีของธรรมชาติให้ดูจัดจ้านกว่าปกติ เช่น การปรับสีของท้องฟ้าให้สดกว่าปกติ หรือใช้สีม่วงปนดำ ทำให้บรรยากาศดูอึมครึม ส่วนทุ่งหญ้า ก็ปรับให้เป็นสีม่วงปนเขียว หรือเป็นสีเขียวอมฟ้าบางฉาก ซึ่งลักษณะเช่นนี้เป็นจุดเด่นของ ศิลปะในยุคหลังสมัยใหม่ หรือโพสต์โมเดิร์น (Post Modern) ที่มักใช้สีจัดจ้าน สีสตัดกัน ทำให้ดูผิดแปลกจากความเป็นจริง มืดที่ผิดทาง และไม่สมเหตุสมผล

1. บ้านของเซซิลล่า ก่อด้วยอิฐและฉาบ เป็นบ้านหลังขนาดใหญ่ ตั้งอยู่บนเนินเขา ห่างออกไปนอกเมือง และอยู่ติดกับทะเลสาบ โดยสามารถแบ่งเป็นฉากย่อยได้ดังนี้

ภาพที่ 93 จากบ้านของเซซิลล่า

1.1 ห้องอาหาร เป็นห้องขนาดใหญ่ มีโต๊ะยาว ตั้งอยู่กลางห้อง และมีอุปกรณ์ รับประทานอาหารค่อนข้างหรูหราวางค้ำบนโต๊ะ รวมทั้งสิ่งของที่ทำจากเงิน ฉากนี้ทำให้เราเห็น โลโก้ตราของสามแม่ลูก เช่น กระดุมไวน์ การทานอาหารมือใหญ่หรูหราแบบผู้คมีฐานะ ซึ่งนั้นก็ทำให้เราเห็นมุมมองของเซซิลล่าที่มีต่อคอลลีตและลูกสาวทั้งสอง เพราะเซซิลล่าแสดงออก อย่างชัดเจนว่า เธอไม่เคยใช้ชีวิตที่ฟุ่มเฟือยเช่นนี้มาก่อน

ภาพที่ 94 จากห้องอาหาร

1.2 ห้องนอนของเซซิลล่า เป็นห้องขนาดใหญ่ มีเตียงสี่เสาตั้งอยู่กลางห้อง ผังห้อง ทำจากไม้ทาสีขาว... ในตอนต้นเรื่อง หลังจากที่กอนเนอริลและเรแกนมาถึงบ้านได้ไม่นาน พวกเขาทั้งสองก็แย่งกันเป็นเจ้าของห้องนี้ โดยที่ไม่สนใจว่า ห้องนี้คือห้องของเซซิลล่า และนอกจากนี้ เมื่อเซซิลล่าเข้ามาถามว่าพวกเขาต้องการอะไรอีกหรือไม่ ทั้งสองพี่น้องกลับพยายามยุยงให้ เซซิลล่าลดลงๆ ทุหรือและตีไม้ไวน์ แต่เซซิลล่าไม่ยอม และเมื่อคณนเนอริลและเรแกนได้รู้ถึง วิธีชีวิตแสนเรียบง่ายของเซซิลล่า พวกเขาทั้งสองก็กลับพูดแค้นกันว่ามันช่างน่าเบื่อและไร้สุนิยม

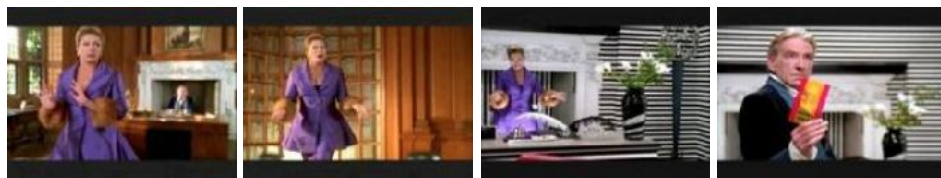
ภาพที่ 95 ฉากห้องนอนของเซซิลล่า

1.3 ห้องรับแขก เป็นห้องขนาดใหญ่ถัดจากประตูบ้านเข้ามาเพียงไม่กี่เมตร ตรงกลางมีเตาผิง และมีโซฟาวางล้อมเป็นสี่เหลี่ยม... ในตอนท้ายเรื่อง เมื่อเจ้าชายวาเลียงกับนำร่องเท้ามายังบ้านของเซซิลล่า เราจึงได้เห็นตัวละครทุกตัวรวมกันที่นี้ในฉากที่เจ้าชายพยายามอ้อนวอนให้เซซิลล่าสวมมงกุฎ แต่เธอกลับไม่สวม เพราะถูกคลอดิ์ทู้ไว้ว่าถ้าเซซิลล่าสวมมงกุฎ เธอจะฆ่าเซซิลล่าเสีย ดังนั้น เซซิลล่าจึงฉีกมงกุฎข้างนั้นทิ้ง แต่ฟิล์มก็กลับนำร่องเท้าอีกข้างหนึ่งที่เซซิลล่าฝากไว้มามอบให้แทน และแล้วเรื่องราวก็จบลงด้วยดี

ภาพที่ 96 ฉากห้องรับแขก

1.4 ห้องทำงานของมาร์ติน เป็นห้องขนาดใหญ่ที่มีชั้นหนังสือตั้งอยู่รอบห้อง และมีโต๊ะเขียนหนังสือตั้งอยู่หน้าเตาผิง... ในตอนต้นเรื่อง ห้องนี้มีสีสันเรียบง่ายสบายตา แต่ต่อมา เมื่อมาร์ตินไม่อยู่บ้าน คลอดิ์ทู้ก็กลับตกแต่งห้องนี้ใหม่จนทั้งห้องกลายเป็นสีชาวดำ ในตอนกลางเรื่อง หลังจากที่มาร์ตินกลับจากทำงานที่เมืองอื่น เขาได้พบว่าคลอดิ์ทู้เล็กน้อยที่เปลี่ยนสีห้องทำงานของเขาโดยไม่ปรึกษา หลังจากนั้น มาร์ตินก็นำบัตรเข้างานรอยัลกาแล็กซี่ออกมาให้คลอดิ์ทู้ ทำให้คลอดิ์ทู้ดีใจอย่างมากที่สุด แล้วในคืนนั้นมาร์ตินก็ถูกคลอดิ์ทู้ไล่ให้ไปนอนห้องอื่นทันที

ภาพที่ 97 ฉากห้องทำงานของมาร์ติน

1.5 ห้องเชื้อเพลิง อยู่บริเวณชั้นล่างสุดของบ้าน ในตอนเริ่มเรื่อง เมื่อเซซิลล่าเข้าไปเห็นฟิล์ม กำลังเติมเชื้อเพลิงเข้าเตาไฟ เธอก็บอกให้เขาหยุดทำตอนนี้ เพราะช่วงนี้ไม่ค่อยหนาว

อีกทั้งเซโซลล่ายังอนุญาตให้ฟิลิมนั่งบนโต๊ะอาหารและนั่งบนเก้าอี้โยก เสมือนเป็นคนในครอบครัวเดียวกันได้ โดยที่เธอไม่ถือตัวว่าเป็นเจ้านายกับคนรับใช้

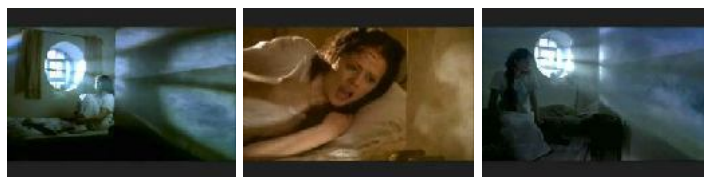
ภาพที่ 98 ฉากห้องเชื้อเพลิง

1.6 ห้องนอนของฟิลิม เป็นห้องแคบๆด้านบนของบ้าน มีบันไดเล็กๆสำหรับเดินขึ้นไปยังที่นอน... เซโซลล่ามาดูแลฟิลิมตลอดตั้งแต่เขาล้มป่วย และเธอก็มักจะนำเรื่องน่าอึดอัดในบ้านมาระบายให้ฟิลิมฟัง รวมทั้งเรื่องของ 'เมย์' นางเงือกที่อาศัยอยู่ในถ้ำน้ำผา เธอก็นำมาเล่าให้ฟิลิมฟังหมดทุกอย่างด้วยเช่นกัน

ภาพที่ 99 ฉากห้องนอนของฟิลิม

1.7 ห้องใต้หลังคา เป็นห้องแคบและอบอุ่นบริเวณเหนือห้องเชื้อเพลิง มีหน้าต่างบานเล็กเพียงบานเดียวที่ให้แสงส่องเข้ามา... หลังจากที่เซโซลล่าถูกกอนเนอริลและเรแกนขี้ดห้องนอนไปแล้ว เธอจึงต้องย้ายมานอนที่ห้องนี้ และทุกเช้า เมื่อเตาเชื้อเพลิงทำงาน แระไอน้ำก็จะส่งมายังท่อที่เชื่อมขึ้นมาถึงห้องนี้ ทำให้อากาศในห้องร้อนขึ้นทันที

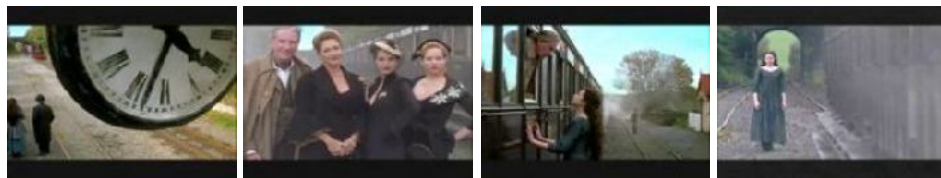
ภาพที่ 100 ฉากห้องใต้หลังคา

1.8 ห้องนอนของมาร์ติน เป็นห้องใต้หลังคาเล็กๆเช่นกัน โดยหลังจากที่มาร์ตินถูกคลอดเททไล่ออกจากห้องนอน เขาจึงต้องย้ายมานอนที่ห้องนี้ และทุกๆวัน กอนเนอริลและเรแกนก็จะผลักดันนำยาพิษมาให้มาร์ตินดื่มตามคำสั่งของคลอดเทท โดยอ้างว่าเป็นยารักษาอาการป่วยแท้จริงแล้ว ยานี้กลับทำให้มาร์ตินร่างกายทรุดโทรมลงอย่างรวดเร็ว

ภาพที่ 101 ฉากห้องนอนของมาร์ติน

2. **สถานีรถไฟ** เป็นฉากเปิดตัวคลอเดีย กอนเนอริส และเรแกน เมื่อทั้งสามเดินลงจากรถไฟ เราจึงได้เห็นบุคลิกลักษณะของพวกเธอสามคนอย่างชัดเจน และต่อมา เมื่อมาร์ตินตั้งใจทำงานที่เมืองอื่น เซซิลล่าจึงวิ่งตามมาถึงที่นี่ เพื่อที่จะขออนุญาตมาร์ตินไปงานแต่งงานในพระราชวัง แต่เธอกลับถูกพ่อไล่ให้ไปขออนุญาตคลอเดียแทน ส่วนตัวเขาจะเก็บเรื่องไว้พิจารณา

ภาพที่ 102 จากสถานีรถไฟ

3. **ถ้ำของแม็บ** เป็นถ้ำลึกเข้าไปจากริมหน้าผา ซึ่งด้านบนเป็นทุ่งหญ้ากว้างและเป็นหลุมฝังศพแม่ของเซซิลล่า เมื่อเดินเข้าไปในถ้ำจะพบกับม่านน้ำตก ซึ่งมีแต่คนที่ได้รับอนุญาตจากแม็บเท่านั้น จึงจะสามารถผ่านเข้ามาพบกับแม็บได้ โดยทุกครั้ง จะมีเหยี่ยวตัวหนึ่งคอยส่งสัญญาณนำทางคนคนนั้นมายังถ้ำแห่งนี้ ดังนั้นเมื่อกอนเนอริสและเรแกนแอบตามเซซิลล่ามา พวกเขาจึงไม่สามารถผ่านม่านน้ำตกเข้าไปในถ้ำได้ เมื่อเดินลึกเข้าไปก็จะพบแอ่งน้ำวิเศษที่สามารถลงไปหายใจใต้น้ำ และทานอาหารท่ามกลางฝูงปลาได้ นอกจากนี้ ยังมีแอ่งน้ำอีกที่หนึ่ง ซึ่งเมื่อกระโดดลงไปแล้วก็จะสามารถไปโผล่อีกที่หนึ่งได้

ภาพที่ 103 ฉากถ้ำของแม็บ

4. **ทุ่งหญ้าบนเนินเขา** บริเวณนี้เป็นหลุมฝังศพของแม่ของเซซิลล่า ซึ่งเป็นหน้าผาติดกับริมทะเล เซซิลล่ามักจะนำดอกไม้วางที่หลุมศพแม่เสมอ และบางวันเธอก็พาฝูงแกะมาเลี้ยงที่

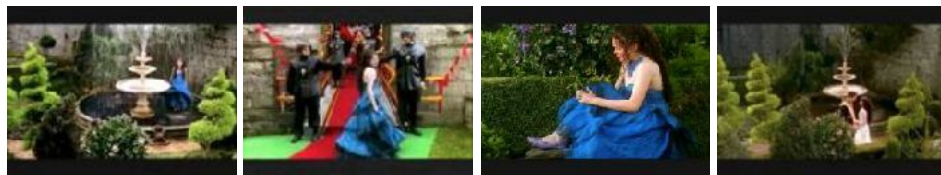
ทุ่งหญ้าแห่งนี้ หนึ่งวันหนึ่ง เธอเห็นเหยี่ยวตัวหนึ่งบินมาเกาะอยู่บนปีกหลุมศพของแม่ และเมื่อมองนัยตาเหยี่ยวเธอก็เห็นภาพนิมิตเป็นหน้าของแม่ม ทั้งยังได้ยินเสียงเรียกของแม่ม เวลานั้นจึงเดินตามเหยี่ยวไปจนได้พบกับตัวของแม่ม

ภาพที่ 104 ฉากทุ่งหญ้าบนเนินเขา

5. พระราชวัง ฉากนี้ได้ปรากฏให้เห็นตั้งแต่เริ่มเปิดเรื่อง ซึ่งได้เล่าให้เห็นบรรยากาศหน้างานรอยัลกาล่าที่จะต้องจัดขึ้นทุกปี เพื่อให้เจ้าชายมีโอกาสได้พบปะหญิงสาวทั่วเมือง และเพื่อที่เขาจะได้ตัดสินใจเลือกคู่ครองที่เหมาะสมกับฐานะของเขา และมักจะมิพระราชานมารอให้การต้อนรับพระราชินี เจ้าชาย และผู้ร่วมงานคนอื่นๆอยู่เสมอ โดยแยกเป็นฉากย่อยได้ดังนี้

5.1 ด้านหน้าพระราชวัง เป็นที่ซึ่งเซซิลล่าโผล่ขึ้นมาจากอ่างน้ำพุ หลังจากที่ถูกล่ามโซ่มาจากกรงของแม่ม แต่ทหารเฝ้าประตูกลับไม่ยอมให้เธอเข้าไปในงานรอยัลกาล่า ดังนั้นเซซิลล่าจึงไปนั่งระบายความในใจอยู่ใต้ต้นไม้และจากนั้นล้อบอคอกกุหลาบสีม่วงก็วิ่งลงมาห่มเป็นรองเท้าให้เธอ และเมื่อเวลาเที่ยงคืน เซซิลล่าที่เสื้อผ้ามืดกลับเห็นชุดชาวบ้านธรรมดาแล้ว จึงได้รีบวิ่งกลับออกมาด้านหน้าวังแล้วกระโดดลงอ่างน้ำพุกลับไปยังถ้ำของแม่มทันที

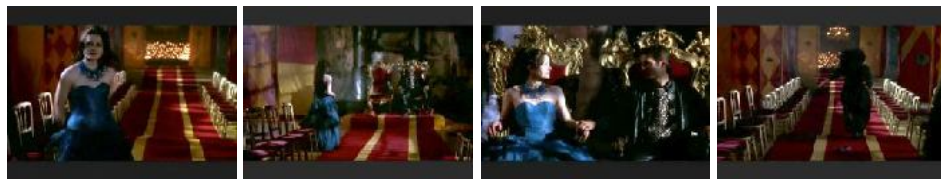
ภาพที่ 105 ฉากด้านหน้าพระราชวัง

5.2 งานรอยัลกาล่า (Royal Gala) เป็นงานเต้นรำที่จัดขึ้นในวังเพื่อให้เจ้าชายวาเลเรียนท์ได้เลือกหญิงสาวที่มีความเหมาะสมกับเจ้าชายมาเป็นคู่ครอง โดยงานจัดขึ้นที่ห้องโถงขนาดใหญ่ในพระราชวัง บรรยากาศในงานเต็มไปด้วยหญิงสาวมากมายในราตรีแลตาตามลู่สตาร์ฟขึ้นในยุคนั้น... เซซิลล่าเข้ามาในงานและพยายามแย่งคู่เต้นรำของคลอเดียทุกคน เพราะเธอไม่ต้องการให้ชายคนใดต้องตกเป็นเหยื่อของคลอเดียสักที ต่อมา เจ้าชายวาเลเรียนท์ได้ขึ้นเวทีร้องเพลง ร็อคแอนด์โรลล์บนเวทีพร้อมกับการเต้นรำ แต่ด้วยรวมแล้ว เจ้าชายตั้งใจกล่าวถึงเซซิลล่าในชุดเดรสที่แปลกตา เมื่อเพลงจบ เจ้าชายจึงกระโดดลงจากเวทีมาคว้าตัวเซซิลล่าออกไปจากงาน

ภาพที่ 106 ฉากงานร่ายรำกาล่า

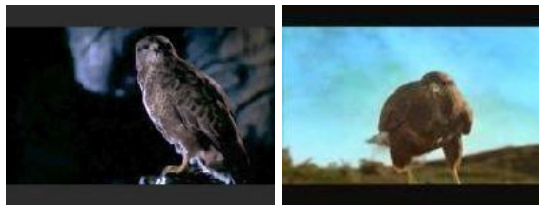
5.3 ห้องโถงวาระาชาการ ลักษณะเป็นห้องยาวสูงโปร่ง อยู่ลึกเข้าไปจากห้องโถงที่จัดงานร่ายรำกาล่า ตรงกลางมีพรมสีแดงปูเป็นทางเดิน และมีเก้าอี้มากมายวางเรียงอยู่รอบห้อง โดยมีเก้าอี้หุ้ม 2 ตัววางอยู่ด้านหน้าพื้นที่ยกสูงกว่าที่อื่น เจ้าชายพาเซโซลล่าลองนั่งบนเก้าอี้ราชินี ส่วนตัวเขาก็ขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้ประจำตำแหน่งด้านข้างพระราชินี จนเมื่อเสียงนาฬิกาของเจ้าชายดังขึ้นเดือนเวลาเที่ยงคืน เสื้อผ้าของเซโซลล่าก็กลับเป็นชุดหญิงชาวบ้านตามเดิม เธอจึงรีบวิ่งหนีออกมา และเปลือยทำนองทำหลุดไว้ข้างหนึ่ง

ภาพที่ 107 ฉากห้องโถงวาระาชาการ

สัญลักษณ์ (Symbol)

1. เหยี่ยว

ภาพที่ 108 นกเหยี่ยว

สื่อความหมายถึง การรับรู้ / ความจริง / พลังอำนาจเหนือจินตนาการ / ผู้ส่งข่าวสาร¹ เป็นต้น ในละครโทรทัศน์เรื่องนี้ เหยี่ยวมักจะปรากฏขึ้นให้เห็นภาพนิมิตของแม็บ โดยการมองเข้าไปนัยตาของเหยี่ยว และเมื่อแม็บต้องการให้ใครเข้ามาพบ คนผู้นั้นก็จะได้ยินเสียงเรียกของเธอ

¹ ข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ <http://alltotems.com/hawk-spirit-meaning-symbols-and-totem/>

และจะตัดสินใจเดินตามเหยี่ยวตัวนี้มาจนพบทางเข้ารั้วของแม่ับ ซึ่งทั้งเซซิลล่าและเจ้าชาย วาเดียนท์ ต่างก็ได้รับความช่วยเหลือจากแม่ับ ทำให้ได้เจอกับสิ่งที่ดี และได้ตระหนักคุณค่า ในสิ่งที่มองข้ามไปนั่นเอง

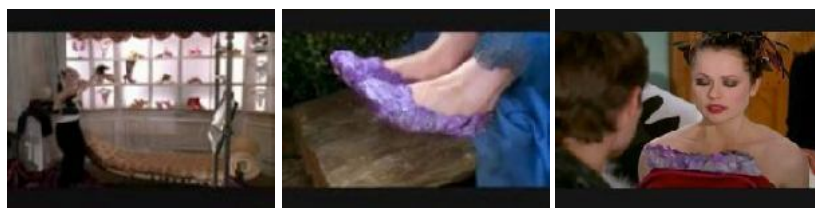
2. สีดำ

ภาพที่ 109 สัญลักษณ์ของสีดำ

ในทางจิตวิทยา สีดำสื่อความหมายถึง การให้ความรู้สึกลึกซึ้ง ดูเป็นการเป็นงาน และให้ความรู้สึกทันสมัย เพราะสีดำจะเป็นสีสนับสนุนสีอื่นและให้พลังกับสีอื่นได้ทุกสี ดังนั้น สีดำ จึงเป็นสีที่มีความอมตะนิรันดร์กาล ฉะนั้นเราจะเห็นว่า ตลอดแทบทั้งเรื่อง คลอเดียและลูกทั้งสอง มักจะแต่งกายด้วยชุดสีดำ อีกทั้งคลอเดียยังถึงกับเปลี่ยนโทนสีของประดับตกแต่งบ้านและผนัง ทั้งหมดเป็นโทนสีดำ-ขาวอีกด้วย อาจเนื่องมาจากมุมมองเรื่องความทันสมัยของคลอเดียและบุคลิกของคลอเดียที่มีไมโทกราในจิตใจในวัยเด็ก อันเกิดจากครหาครวัที่แตกแยก ทำให้เธอมีหลายแง่มุมที่ปิดบังไว้ไม่ให้เห็นรอบข้างรู้เท่าทันเธอ

3. รองเท้า

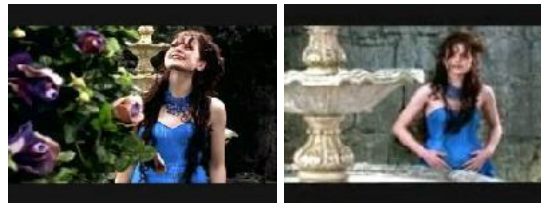

ภาพที่ 110 สัญลักษณ์ของรองเท้า ในภาพยนตร์เรื่อง Cinderella ปี ค.ศ. 2000

สื่อความหมายถึง สิ่งที่ใช้ในการเข้าสังคม ดังจะเห็นได้จาก ขาที่ทั้งสามแม่ลูก คลอเดีย กอนเนอริน และเรแกน นั่งคุยกันเรื่องการเตรียมตัวไปงานรอยัลกาล่า ซึ่งคลอเดียได้สอนลูก ให้จำไว้ว่า สิ่งที่คุณต้องมีสำหรับเข้างาน ข้อแรกก็คือ รองเท้า ซึ่งจะสามารถบ่งบอกรสนิยมของคุณได้เป็นอย่างดี หลังจากนั้น เรแกนก็เดินไปเปิดม่านที่ชั้นวางรองเท้าออกให้แม่ดูอย่างภาคภูมิใจ ว่าพวกเธอมีรองเท้าสีสันสูงแสนสวย ให้เลือกมากมายหลากสไตล์ นอกจากนี้ เราจะเห็นว่า เมื่อเซซิลล่าได้ชุดราตรีจากแม่ับแล้ว เธอก็พบว่า เธอยังขาดรองเท้าที่จะใส่ไปงาน

ซึ่งแม้กลับมองว่า มันเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นสำหรับตัวเธอ แม้บ๊องไม่เสกทรงเท้าให้เธอใส่รองเท้าก็ไม่เคยใส่รองเท้าและไม่รู้ว่าแบบไหนจึงจะสะดวกเหมาะกับเธอใส่รองเท้า ซึ่งเมื่อเธอใส่รองเท้าไปทำงาน เธอจึงไม่สามารถเข้ามาร่วมงานได้ เพราะเธอ 'ไม่มีรองเท้า' นั่นเอง

4. ชุดราตรีสีน้ำเงิน

ภาพที่ 111 สัญลักษณ์ความฝันซินเดอเรลลา

สื่อความหมายถึง *ความเป็นซินเดอเรลลา* เนื่องจากโทนสีฟ้าหรือน้ำเงิน เมื่อนำมาประกอบกับชุดราตรีแล้ว มักจะทำให้เรานึกถึงซินเดอเรลลา ซึ่งเป็นนางเอกในภาพยนตร์การ์ตูนของดิสนีย์ และลักษณะเช่นนี้ก็ยังคงปรากฏให้เห็นในภาพยนตร์กลุ่มตัวอย่างเรื่องอื่นๆ ด้วยเช่นกัน

มุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of View)

ภาพยนตร์โทรทัศน์เรื่อง Cinderella ปี ค.ศ.2000 มีมุมมองในการเล่าเรื่อง 2 แบบคือ แบบแรก *การเล่าเรื่องจากมุมมองที่เป็นกลาง (The Objective)* ส่วนมุมมองในการเล่าเรื่องแบบที่สองก็คือ *การเล่าเรื่องจากมุมมองบุคคลที่สาม (The Third-Person Narrator)* ซึ่งจากในภาพยนตร์เรื่องนี้ เมื่อเริ่มเรื่อง เราจะพบว่ามิสเสียงผู้เล่าเรื่องเป็นเสียงชายคนหนึ่งดังขึ้น โดยได้เล่าถึงเรื่องราวในเมืองหนึ่งประกอบด้วยภาพข่าวทางโทรทัศน์เกี่ยวกับการ จัดงานรณรงค์กาฬโรคของทางพระราชวังในปีก่อนๆ และที่สำคัญ เราจะได้เห็นภาพของคลอเดียกับลูกสาวทั้งสอง ถือกระเป๋าเดินทางคล้ายกับเพิ่งมาจากเมืองอื่น โดยคลอเดียพยายามเข้าปถามทหารฝ่าประตูวังว่า ทำไมพวกเธอจึงไม่ได้รับเชิญมางานนี้ ซึ่งเธอก็ได้รับคำตอบว่า หญิงที่ได้รับเชิญจะต้องเป็นผู้หญิงชนชั้นสูงที่อาศัยอยู่ในเมืองนี้เท่านั้น

ภาพที่ 112 การเล่าเรื่องจากมุมมองบุคคลที่สาม ในภาพยนตร์เรื่อง Cinderella ปี ค.ศ.2000

6. ภาพยนตร์เรื่อง Ella Enchanted (2004)

เนื้อเรื่อง

Ella (แอลล่า) อาศัยอยู่ในเมือง Frell (เฟรล) เธอจึงมีชื่อเต็มว่า Ella of Frell (แอลล่า ออฟเฟรล) เธออยู่ในครอบครัวที่อบอุ่น มีทั้งพ่อ แม่ และนางฟ้าประจำบ้านอย่าง Mandy (แมนดี้) เมื่อแอลล่าเกิดมาได้ไม่กี่เดือน ด้วยความหวังดีของนางฟ้าแม่ทูนหัวจอมใจนามว่า Lucinda (ลูซินด้า) เธอได้มอบพรประการหนึ่งแก่แอลล่า ซึ่งเหมือนเป็นคำสาปในชีวิตของเธอในเวลาต่อมา พรนั้นก็คือ การเชื่อฟังคำสั่ง (the gift of obedience) ต่อมา แม่ของแอลล่าป่วยและเสียชีวิตลง แต่ก่อนเธอจะจากไป เธอได้มอบสร้อยพร้อมลูกกุญแจให้แอลล่า และบอกกับแอลล่าว่า เธอจะอยู่กับแอลล่าตลอดเวลา... หลังจากนั้น พ่อของแอลล่าแต่งงานใหม่กับหญิงชั้นสูงนางหนึ่งชื่อว่า Dame Olga (เดม โอลกา) เนื่องจากขณะนั้นพ่อของแอลล่ากำลังฐานะขัดสน จึงหวังจะพึ่งเงินทองจากโอลกา

เดม โอลกามีลูกสาว 2 คน ชื่อว่า Hattie (แฮตตี้) และ Olive (โอลีฟ) ทั้งสองหลงเหลือคลังคลังเจ้าชาย Charmont (ชาร์ม็อง) อย่างมาก เช่นเดียวกับหญิงสาวคนอื่นในเมืองเฟรล แต่แอลล่า และ Ariada (อารีดา) เพื่อนสนิทของเธอ กลับมองว่าเจ้าชายชาร์ม็องและ Edgar (เอ็ดการ์) ลูกของเข่า ซึ่งเป็นผู้รักษากระต่าแห่งราชธานีอยู่ในเวลานั้น เป็นพวกเหยียดเผ่าพันธุ์ ชอบรุกรานอาณาเขตของพวกออร์ค (ogre) เอลฟ์ (elf) และยักษ์ (giant) ทั้งยังจับพวกเขามาทรมานและใช้งานเยี่ยงทาสอีกด้วย วันหนึ่ง ในงานเปิดศูนย์การค้าของเมืองเฟรล ขณะที่เจ้าชายชาร์ม็องกำลังขึ้นพูดบนเวที ท่ามกลางเสียงกรี๊ดกรี๊ดของหญิงสาวทั่วเมือง แอลล่าและอารีดาได้ขู่ว่าประท้วงต่อต้านเรื่องการแบ่งแยกเผ่าพันธุ์ระหว่างมนุษย์กับอมมนุษย์ ซึ่งทำให้แฮตตี้รู้สึกอับอายมา เธอจึงเดินเข้ามาสั่งให้แอลล่าหยุดประท้วงแล้วกลับบ้านไป แอลล่าจึงต้องทำตามคำสั่งอันเป็นผลมาจากพรของลูซินด้า แต่ระหว่างทาง เจ้าชายชาร์ม็องที่กำลังวิ่งหนีกลุ่มหญิงสาวมาจากในงานเปิดศูนย์การค้า ได้มาวิ่งชนกับแอลล่าโดยบังเอิญ เจ้าชายจึงปิดปากแอลล่าแล้วรีบหลบให้พ้นสายตาหญิงสาวพวกนั้น ทั้งคู่จึงได้รู้จักกันมากขึ้น และทำให้เจ้าชายชาร์ม็องเกิดตกหลุมรักแอลล่า เนื่องมาจากอุปนิสัยที่ต่างจากหญิงสาวคนอื่นนั่นเอง แต่ครู่หนึ่ง แฮตตี้และโอลีฟก็ได้เดินมาเจอทั้งคู่โดยบังเอิญ แฮตตี้จึงสบโอกาสใกล้ชิดกับเจ้าชาย จึงได้บอกให้แอลล่ากลับไปที่ศูนย์การค้ากับโอลีฟก่อน แต่ภายหลังเจ้าชายชาร์ม็องก็รีบหาโอกาสเดินหนีแฮตตี้ไป

เมื่อกลับมาที่ศูนย์การค้า แฮตตี้ได้คุยกับโอลีฟเรื่องที่เขาสงสัยเกี่ยวกับแอลล่าว่ามีอาการแปลกๆ เพราะแอลล่าปฏิบัติตามคำสั่งทุกอย่างที่ได้ยิน จนทั้งสองเดินมาเจอกับแอลล่าและอารีดา แฮตตี้จึงแฉลั่งทศศ โดยยกคำสั่งให้แอลล่าหนีเขาออกจากบ้านของเขา สั่งให้หนี รongเท้าแก้ว แล้ววิ่งหนีทหารไปจนที่ศูนย์การค้า แต่สุดท้ายเธอก็โดนจับ ซึ่งนั่นได้สร้างความอับอายให้กับ

โอดกำเป็นอย่างมาก เมื่อโอดกำถามถึงเรื่องที่เกิดขึ้น แสพตีก็กระซิบสั่งให้แอลล่าบอกว่า ทุกอย่าง เป็นแผนการของอารีดา ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่อารีดาเดินทางมาหาแอลล่าที่บ้านพอดิ แม่เลี้ยงโอดกำ จึงสั่งให้แอลล่าไปบอกอารีดาว่า เธอไม่อยากจะเห็นหน้าอารีดาอีกแล้ว ส่วนแสพตีก็ยังแกล้งสั่งซ้ำ อีก โดยให้แอลล่าบอกอารีดาว่า เธอไม่อยากมีเพื่อนเป็นพวก Ayorthian (อะยอเรียน) นั่นจึง ทำให้แอลล่าและอารีดาขาดการติดต่อกันตั้งแต่นั้นมา แอลล่าทนไม่ไหวกับสภาพที่เธอเป็น เธอจึง ปรีกษาแมนดี้ว่าจะต้องออกตามหาลูชินต้า เพื่อแก้คำสาปนี้ให้ได้ แมนดี้จึงมอบหนังสือเล่มหนึ่ง ให้เธอซึ่งที่หน้าปกหนังสือมีชื่อของ Benny (เบนนี่) แฟนของแมนดี้ผู้นั้น เพราะเกิดจากความผิดพลาดในการใช้คาถาของแมนดี้เอง โดยเบนนี่สามารถพูดโต้ตอบและบอกได้ว่า คนที่ ผู้พูดถามถึงกำลังทำอะไรอยู่. เพียงแค่เปิดหนังสือขึ้นมาหนึ่งหน้า ภาพของคนๆ นั้นก็จะปรากฏขึ้น แต่ไม่สามารถบอกได้ว่าคนๆ นั้นอยู่ที่ไหน ซึ่งขณะนั้น ลูชินต้าอยู่ที่งานแต่งงานในเมืองยักษ์ แอลล่าจึงเริ่มออกเดินทางโดยมีหนังสือเบนนี่ติดตัวไปด้วยเล่มหนึ่ง เมื่อแอลล่าเดินทางไปถึง เจอเอลฟ์ตนหนึ่งชื่อ Slannen (สแลนเน็น) กำลังถูกชายสามคนรุมรังแก แต่สุดท้ายเธอก็สามารถช่วย สแลนเน็นไว้ได้ ต่อมา สแลนเน็นจึงได้พาแอลล่าไปยังเมืองของเอลฟ์ และเมื่อทั้งสองได้พูดคุย จนสนิทกันมากขึ้น แอลล่าจึงได้รู้ว่าสแลนเน็นใฝ่ฝันอยากจะเป็นนักกฎหมาย แต่เพราะเขาเป็น เอลฟ์ เขาจึงหมดโอกาสทางการศึกษาเช่นเดียวกับมนุษย์ และในช่วงนั้นเอง ทางพระราชวัง ก็ได้ส่งจดหมายเชิญมาถึงแอลล่าเพื่อเชิญไปร่วมพิธีบรมราชาภิเษกเจ้าชายชาร์ม็องขึ้นเป็นกษัตริย์ แต่จดหมายก็ตกไปอยู่ในมือของแม่เลี้ยงโอดกำกับลูกๆ ทางด้านแอลล่ากับสแลนเน็นได้ออก เดินทางไปยังเมืองยักษ์ด้วยกัน แต่ระหว่างทางกลับถูกออร์คอบลูโจมและจับตัวไว้เตรียมจะ ต้มกิน แต่แล้วเจ้าชายชาร์ม็องก็สามารถช่วยไว้ได้ แอลล่าและสแลนเน็นจึงได้ออกเดินทางต่อ โดยมีเจ้าชายชาร์ม็องและองครักษ์ตามไปด้วย เมื่อไปถึงเมืองยักษ์ แอลล่ากับเจ้าชายได้ร่วม สังสรรค์กับเหล่ายักษ์อย่างสนุกสนาน และทั้งคู่ก็เข้าใจกันมากขึ้น แต่แอลล่ายังไม่พบลูชินต้า เจ้าชายชาร์ม็องจึงอาสาจะพาแอลล่ากลับวัง แล้วพาไปค้นสำมะโนประชากรของเมืองเฟรด ซึ่งเมื่อทั้งสองกลับเข้าไปในวังก็เป็นวันเดียวกับที่พิธีบรมราชาภิเษกกำลังจะขึ้น ระหว่างที่แอลล่า เข้าไปค้นข้อมูลลูชินต้าอยู่นั้น แสพตีและโอดีก็ถูกเชิญไปยังห้องของเอ็ดการ์ และแสพตีก็ได้ บอกความลับเรื่องคำสาปของแอลล่าให้เอ็ดการ์ได้รู้ ดังนั้น เอ็ดการ์จึงใช้ประโยชน์จากแอลล่า โดยสั่งให้เธอหยิบาริชขึ้นมาหาเจ้าชายชาร์ม็องตอนเวลาเที่ยงคืน ซึ่งเป็นเวลาที่เจ้าชายจะขอเธอ แต่งงาน แต่แล้วเมื่อถึงเวลา แอลล่าก็กลับฝันคำสาปไว้ได้ แต่ยังไม่วายถูกเอ็ดการ์ตั้งจับตัว ไปขังคุกโทษฐานลอบปลงพระชนม์เจ้าชาย จากนั้นเอ็ดการ์ก็วางแผนทำมงกุฎอาบยาพิษแล้วนำไป สลับกับมงกุฎจริงที่จะสวมให้ชาร์ม็อง ทางฝั่งสแลนเน็นได้รู้เรื่องจากหนังสือเบนนี่ จึงได้พา พวกออร์ค เอลฟ์ และยักษ์ เข้ามาช่วยแอลล่า แล้วทุกคนก็สามารถช่วยเจ้าชายชาร์ม็องไว้ได้ แอลล่าได้บอกความจริงทุกอย่างกับชาร์ม็อง ส่วนเอ็ดการ์ก็ผลอใส่มงกุฎเสียเองจนสติเลอะเลือน

โครงเรื่อง (Plot)

1. การเริ่มเรื่อง (Exposition)

แอลล่าอาศัยอยู่ในเมืองเฟรลกับพ่อ แม่ และนางฟ้าประจำบ้านชื่อว่า แมนดี้ เมื่อแรกเกิด เธอได้รับพรจากนางฟ้าแม่ทูนหัวชื่อ ลูซินด้า เป็นพรที่ทำให้เธอหั่งคำสั่ง ซึ่งพรนั้น จึงกลายเป็นคำสั่งปดติดตัวเธอตลอดตั้งแต่เล็กจนโต เพราะเธอทำตามคำสั่งของทุกคนอย่างซัดซึน ไม่ได้

2. การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action)

แชนที่รู้เรื่องคำสั่งของแอลล่า จึงเกล้งสั่งให้แอลล่าขโมยของในตลาด แล้วโยนความผิดทั้งหมดให้อารีดา แอลล่าทนไม่ไหวจึงออกตามหาลูซินด้าเพื่อจะแก้คำสั่ง แมนดี้จึงให้หนังสือที่มีหน้าของเบนนี่บนหน้าปกมาด้วย เพราะเบนนี่สามารถพูดคุยโต้ตอบได้ และบอกได้ว่า ลูซินด้ากำลังทำอะไร ระหว่างทางแอลล่าได้เจอกับสแลนเนน เอลฟ์ตนหนึ่ง ทั้งสองจึงได้เอาเงินทางไปด้วยกัน และต่อมาก็ได้เจอกับเจ้าชายชาร์ม็องที่พวกเขาจากออร์คโดยบังเอิญ

3. ขั้นภาวะวิกฤต (Climax)

หลังจากที่เจ้าชายชาร์ม็องและแอลล่ากลับจากเมืองยักษ์มายังพระราชวัง ก็เป็นเวลาเดียวกับที่แฮตตีและโอลีฟเข้าวังมาร่วมพิธีบรมราชาภิเษก เมื่อเอ็ดการ์ได้คุยกับแฮตตีจึงได้รู้เรื่องคำสั่งของแอลล่า เอ็ดการ์จึงสั่งให้แอลล่าหนีบrixขึ้นมาฆ่าเจ้าชายชาร์ม็องตอนเที่ยงคืน ขณะที่เขาขอเธอแต่งงาน แต่แอลล่าก็ฝืนคำสั่งไปได้จนพ้นเวลาเที่ยงคืน

4. ขั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action)

แอลล่าถูกเอ็ดการ์สั่งจับไปขัง จากข้อหาลอบฆ่าเจ้าชาย แต่สแลนเนนกับพวกเอลฟ์ ออร์ค และยักษ์ ตามมาช่วยแอลล่าไว้ได้ และทุกคนก็ตามไปช่วยเจ้าชายชาร์ม็องให้รอดตายจากแผนการของเอ็ดการ์ ที่เออบทำมงกุฎอาบยาพิษแล้วไปสลับกับมงกุฎของจริง

5. การยุติของเรื่องราว (Ending)

แอลล่าได้แต่งงานกับเจ้าชายชาร์ม็อง และเจ้าชายก็ขึ้นเป็นนาซึร์ริย์ของเมืองเฟรล โดยได้ล้มล้างระบอบการแบ่งแยกเชื้อชาติเผ่าพันธุ์ ทั้งมนุษย์ด้วยกัน และระหว่างมนุษย์กับอมมนุษย์

แก่นเรื่อง (Theme)

ภาพยนตร์เรื่อง Ella Encanted ปี ค.ศ.2004 เป็นภาพยนตร์แนวโรแมนติก คอมเมดี้ (Romantic Comedy) ที่เล่าถึงเรื่องราวความรักระหว่างหญิงชายที่ดองพันฝ่าอุปสรรคร่วมกัน ก่อนที่เรื่องราวจะจบลงอย่างมีความสุข โดยสิ่งที่เห็นเด่นชัดที่สุดจากภาพยนตร์เรื่องนี้ ซึ่งเหมือนเป็นแนวคิดหลักของเรื่อง ก็คือ **จิตใจที่เข้มแข็งสามารถเอาชนะทุกสิ่งทุกอย่างได้** ดังจะเห็นได้จากคำสั่งเสียของแม่ของแอลล่า ก่อนที่เธอจะเสียชีวิตจากอาการป่วย...

“Remember, no matter what anyone says or tell you to do, Look to your self, Ella. What’s inside you is stronger than any spell.”

“จำไว้ว่า ไม่ว่าใครจะพูดหรือบอกให้คุณทำอะไร ลองมองตัวเอง อะไรก็ตามที่อยู่ในตัวคุณ มันเข้มแข็งกว่าเวทมนตร์คาถาใดใดทั้งปวง”

ซึ่งจะเห็นได้คำในตอนที่เธอเจอเรื่อง ฉากที่เจ้าชายชาร์มีองขอแอลล่าแต่งงาน ขณะที่เขา กอดเธอ เธอก็หยิบมีดสั้นขึ้นมาจะแทงเจ้าชายตอนเวลาเที่ยงคืน ตามคำสั่งของเจ็ดกั๊ก แต่ด้วยความรักที่เธอมีต่อเจ้าชายชาร์มีอง และด้วยจิตใจที่เข้มแข็งของเธอ แอลล่าจึงสามารถเอาชนะ คำสาป โดยการฝ่าฝืนคำสั่งได้เป็นครั้งแรกในชีวิต เธอพยายามยั้งมือตัวเองไว้จนถึงเวลาที่เที่ยงคืน พร้อมกับร้องตะโกนออกมาว่า “You will no longer be obedient” ซึ่งหมายความว่า “เธอจะไม่ สามารถบังคับฉันได้นานไปกว่านี้อีกแล้ว”

และนอกจากนี้ ภาพยนตร์ยังได้สอดแทรกประเด็นเรื่องการแบ่งแยกเชื้อชาติและเผ่าพันธุ์ ให้เราเห็นตลอดทั้งเรื่อง ทั้งจากมุมมองของแอลล่า ความคับข้องใจของสแลนเน็น เอลฟ์หนุ่มที่ไม่ได้รับสิทธิ์เป็นนักกฎหมาย เพราะเขาเป็นอมมนุษย์ รวมทั้งการที่ยักษ์ภูมมนุษย์จับมาเปลี่ยนดี เพื่อให้ทำงานในไร่อีกด้วย ดังนั้น ในตอนจบเรื่อง เราจึงจะได้ยินเจ้าชายชาร์มีองกล่าวต่อหน้าผู้ร่วมงานทุกคนและทุกเผ่าพันธุ์ ก่อนที่จะดื่มฉลองงานแต่งงานของเขาและแอลล่าว่า “แต่มีองแห่งความเท่าเทียม แต่เพื่อนที่ดีของเรา และแต่รักแท้ของเรา” (To a nation of equals. To my good friends. And to my true love, Ella.) ซึ่งในจังหวะที่กล่าวถึงเพื่อนนั้น เจ้าชายได้หันไปมองทั้งเอลฟ์ เหล่าอมมนุษย์ และอารีดา ก่อนที่จะหันกลับมามองแอลล่า

ความขัดแย้ง (Conflict)

ก. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ด้วยกัน

1. ความขัดแย้งระหว่าง แอลล่า กับ แอทตี้ (ลูกสาวคนโตของโฮลก้า)

ในภาพยนตร์เรื่องนี้ จะสังเกตเห็นว่า ตัวละครเอกมักจะมี ความขัดแย้งกับลูกสาวคนโตของโฮลก้า ซึ่งก็คือ แอทตี้ เสียเป็นส่วนใหญ่ แตกต่างจากเรื่องอื่นๆที่ตัวละครเอกมักจะมี ความขัดแย้งกับแม่เสีย โดยหลังจากที่แอทตี้ย้ายเข้ามาอยู่ในบ้าน เธอก็มีตุ้มเสื้อผ้าของแอลล่าไป ครั้งหนึ่ง ทั้งยังขอสร้อยคอของแอลล่าที่แม่ให้ไว้ไปด้วย ซึ่งแอลล่าก็ต้องยอมให้โดยขัดขืนไม่ได้ ต่อมา เมื่อแอทตี้สังเกตเห็นเรื่องคำสาปในตัวแอลล่า เธอก็ถือโอกาสเกลี้ยแอลล่าให้ขโมยใน ตลาด สั่งให้แอลล่าเลิกคบกับอารีดา และสุดท้าย เธอก็นำเรื่องนี้ไปบอกเจ็ดกั๊ก เป็นเหตุให้เจ็ดกั๊กคิดว่าจะมีคนคลลล่ามาเจ้าชายชาร์มีอง

2. ความขัดแย้งระหว่าง แอลล่า กับ เดม โอลก้า (แม่เลี้ยง)

หลังจากที่แอลล่าถูกทหารจับข้อหาลักขโมย แสทตี้จึงใส่ร้ายแอลล่าโดยบอกกับเดม โอลก้าว่า เพราะแอลล่าคบเพื่อนอย่างอารีตา จึงทำให้แอลล่ากลายเป็นคนขี้ขโมย และระหว่างที่พวกเขา กำลังคุยกัน อารีตาก็แฉมาหาแอลล่าด้วยความเป็นห่วง เดม โอลก้าจึงสั่งให้แอลล่าไปบอกอารีตาว่าไม่อยากจะเห็นหน้าอารีตาอีกแล้ว ทำให้แอลล่าและอารีตาขาดการติดต่อกันไป

3. ความขัดแย้งระหว่าง แอลล่า กับ เอ็ดการ์ (ลุงของเจ้าชายชาร์ม็อง)

เมื่อเอ็ดการ์รู้เรื่องคำสาปในตัวแอลล่า เขาก็ขออภิสิทธิ์ให้แอลล่า โดยสั่งให้เธอหยิบมันขึ้นมาฆ่าเจ้าชายชาร์ม็องตอนเวลาที่เที่ยงคืนขณะที่เจ้าชายกำลังขอแอลล่าแต่งงาน แต่เมื่อเอ็ดการ์เห็นว่าแอลล่าสามารถฟันคำสั่งไว้ได้ เขาก็บุกเข้ามาจับตัวแอลล่าไปขังคุก แต่ภายหลังสแลนเนนและเหล่าอมนุษย์ก็สามารถมาช่วยแอลล่าไว้ได้ ทำให้แอลล่ามีโอกาสได้ไปบอกความจริงกับเจ้าชายชาร์ม็อง และสามารถช่วยชีวิตเขาให้รอดจากแผนการร้ายของเอ็ดการ์ได้ด้วย

ข. ความขัดแย้งภายในจิตใจ

1. แอลล่า ตั้งแต่แรก เธอได้รับพรแห่งการเชื่อฟังจากนางฟ้าลูซินด้า ทำให้เธอต้องเชื่อฟังคำสั่งของทุกคนที่พูดกับเธอโดยไม่สามารถขัดขืนได้ แต่แล้วเมื่อพรนี้กลับเหมือนเป็นคำสาปที่ทำให้เธอต้องทำสิ่งผิด และต้องเลิกคบกับเพื่อนสนิท เธอจึงต้องออกตามหานางฟ้าลูซินด้าเพื่อขอคืนพรนี้ให้กับเธอ นอกจากนี้ เธอยังต้องพยายามหาทางช่วยเจ้าชายชาร์ม็อง คนรักของเธอ ให้พ้นจากแผนการชั่วร้ายของเอ็ดการ์ ลุงของเธออีกด้วย

2. แสทตี้ ตัวละครตัวนี้เปรียบเสมือนเป็นตัวแทนหญิงสาวทั่วไป ที่ปรารถนาจะมีชีวิตที่สุขสบาย มีคู่ครองที่เพียบพร้อมทั้งหน้าตาและฐานะในสังคม ฉะนั้นความขัดแย้งในจิตใจของแสทตี้ ละครสำคัญก็คือ การได้แต่งงานกับเจ้าชายชาร์ม็อง และจะต้องหาวิธีกำจัดแอลล่า ออไปจากหนทางของเธอให้ได้

ค. ความขัดแย้งกับปัจจัยภายนอก

ความขัดแย้งระหว่าง แอลล่า กับ สังคมภายนอก

จากการที่ตัวละครเอกอย่างแอลล่าจะต้องประสบชะตากรรมโดยมีพรจากลูซินด้า ซึ่งเหมือนเป็นคำสาปติดตัวเธอมาตั้งแต่ยังเล็ก ฉะนั้นตั้งแต่เด็กจนโต แอลล่าจึงต้องคอยทำตามคำสั่งของทุกคนที่พูดกับเธออย่างขัดขืนไม่ได้ อันเป็นผลมาจาก “พรแห่งการเชื่อฟัง” ของลูซินด้า นั่นเอง

ตัวละคร (Character)

1. ตัวละครเอก แอลล่า ออฟ เฟรล (Ella of Frell)

ภาพที่ 112 ตัวละครเอก แอลล่า ออฟ เฟรล

แอลล่า เป็นตัวละครหลายมิติ หรือแบบรอบด้าน (Well-rounded Character) เนื่องจากตัวละครเอกตัวนี้ ถึงแม้จะเป็นผู้หญิง แต่ก็ยังมีหลายบุคลิกที่นอกเหนือไปจากบุคลิกของผู้หญิงทั่วไป เพราะนอกจากจะมีความอ่อนโยนแล้ว ก็ยังมีความเข้มแข็งในตัวเอง โดยจะเห็นว่าในตอนต้นเรื่อง แอลล่านั้นมักเป็นตัวละครผู้ถูกกระทำ (Passive Character) มาตลอด นั่นก็เพราะผลของ “พรแห่งการเชื่อฟัง” (the gift of obedience) แต่ด้วยจิตใจที่เข้มแข็งและความมุ่งมั่นของแอลล่าที่ต้องการจะหลุดพ้นจากชีวิตที่ติดอยู่กับคำสาป เธอจึงตัดสินใจออกตามหาหนทางแก้คำสาปนี้ด้วยตัวเองอย่างกล้าหาญ จนในที่สุด เธอก็สามารถถอนคำสาปนี้ได้ด้วยตัวเอง และทำให้เธอกลับมาเป็นตัวละครผู้กระทำ (Active Character) ได้ในที่สุด

แอลล่า ตัวละครเอกของเรื่อง เป็นหญิงสาวผิวพรรณดี สวย รูปร่างดี ผมตรงยาว เธอมีความมั่นใจในตัวเองสูง เป็นพวกหัวก้าวหน้า รักความยุติธรรม เธอมีความกล้าหาญ อดทนไม่แพ้ผู้ชาย พูดจาตรงไปตรงมา แต่เธอก็มีความอ่อนโยนในแบบของผู้หญิง มีเมตตา และมีน้ำใจช่วยเหลือผู้ที่กำลังเดือดร้อน ดังจะเห็นได้จากหลายๆฉากในภาพยนตร์ โดยเฉพาะการที่เธอเรียกร้องความเท่าเทียมเสมอภาคให้กับพวกออร์ค ยักษ์ หรือเอลฟ์ ซึ่งมีเผ่าพันธุ์แตกต่างไปจากเธอซึ่งได้ถูกเอ็ดการ์ดและเจ้าชายชาร์มิ่งกดขี่มาตลอดในความคิดของเธอ แอลล่าได้ศึกษากีฬากับการเมืองการปกครอง และยังเป็นตัวแทนฝ่ายมนุษยเพื่อทำกิจกรรมในมหาวิทยาลัยจนได้ตำแหน่งผู้ช่วยชาวออร์ค (Pro-ogre) จากสาขาที่เธอศึกษา นอกจากนี้การที่เธอมีเพื่อนสนิทเป็นคนเชื้อชาติอื่นๆที่แตกต่างจากคนในเมืองก็แสดงให้เห็นว่า เธอไม่เหยียดเชื้อชาติเผ่าพันธุ์ ไม่แบ่งแยกชนชั้นหรือมองว่าผู้อื่นด้อยกว่าเธอนั่นเอง ซึ่งนี่ทำให้เธอเป็นคนกว้างขวาง มีเพื่อนมากมาย ทั้งยักษ์ เอลฟ์ ออริค และมนุษย์ ที่สามารถให้ความช่วยเหลือเธอได้ในเวลาคับขัน

การสร้างตัวละคร ตัวละครเอก แอลล่า ใช้วิธีการสร้างตัวละครผ่านการกระทำภายใน (Characterization through internal action) กล่าวคือ แอลล่าได้รับพรจากลูซินด้า นางฟ้าแม่ทูนหัวของเธอ (fairy godmother) ซึ่งก็คือ พรแห่งการเชื่อฟัง (The gift of obedience) เพียงเพราะลูซินด้าต้องการให้เธออ่อนน้อมง่าย เพื่อฟังคำพูดของผู้ใหญ่ แต่พรนี้กลับกลายเป็นเหมือน

คำสาปติดตัวเธอมาตั้งแต่แรกเกิด เพราะมันทำให้เธอต้องทำตามคำสั่งของทุกคนที่พูดกับเธอ โดยที่เธอ ไม่สามารถขัดขืนได้ เช่น ในวัยเด็ก เมื่ออาร์ดาถูกเด็กหญิงคนหนึ่งกลั่นแกล้ง แอลล่า จึงรีบเข้าไปช่วย เด็กหญิงคนนั้นจึงพูดจาท้าทายแอลล่าว่า “กั๊ดจันลี” แอลล่าก็ตรงเข้าไปกั๊ด แขนเด็กหญิงคนนั้นทันทีอย่างไม่ได้ตั้งใจ หรือในวัยสาว ระหว่างทางที่แอลล่ากำลังเดินกลับบ้าน เธอก็ได้พบกับเจ้าชายชาร์ม็องโดยบังเอิญ ชาร์ม็องสั่งให้เธอยืนรอเขาอยู่บนถนน ห้ามไปไหน ส่วนตัวเขาก็รีบเดินกลับไปเก็บกระเป๋าของแอลล่าที่เธอทำตกไว้ข้างทางมาให้ แต่ระหว่างนั้น กลับมีรถม้าวิ่งตรงมากำลังจะชนแอลล่า เจ้าชายจึงต้องรีบกระโดดคว้าตัวแอลล่าไว้ให้หลบพ้น จากรถม้า

ภาพที่ 113 การสร้างตัวละครเอก แอลล่า ผ่านการกระทำภายใน

และนอกจากนี้ ในตอนท้ายเรื่อง เมื่อเอ็ดการ์ได้ล่วงรู้ความลับของแอลล่าเกี่ยวกับพรแห่งการ เชื้อฟ้า เขาจึงได้วางแผนใช้ประโยชน์จากแอลล่า โดยเอ็ดการ์ได้สั่งให้แอลล่า “หยิบกริชขึ้นมาปัก ที่หลังของเจ้าชายชาร์ม็องตอนเวลาเที่ยงคืน ขณะที่ชาร์ม็องขอแอลล่าแต่งงาน” ซึ่งคำสั่งนี้ทำให้ แอลล่าทุกทำทรมานใจเป็นอย่างมาก เพราะเธอรักเจ้าชายชาร์ม็องมาก แต่กลับต้องมาฆ่าเขา ด้วยมือของเธอเอง ดังนั้นเธอจึงพยายามทำทุกวิถีทางให้หลุดพ้นจากคำสาปนี้ และด้วยความรัก ที่เธอมีต่อเจ้าชายชาร์ม็อง และด้วยคำพูดของแม่ก่อนที่จะเสียชีวิต จึงทำให้แอลล่าสามารถ เอาชนะคำสั่งของเอ็ดการ์ได้ และนั่นก็เป็นการถอนคำสาป หรือพรของลูซิเฟอร์ให้หมดไปจาก ตัวเธออย่างถาวร

ภาพที่ 114 การสร้างตัวละครแอลล่าผ่านผู้เล่าเรื่อง

นอกจากนี้ แอลล่า ยังใช้วิธีการสร้างตัวละครอีกแบบหนึ่งคือ การสร้างตัวละครผ่าน ผู้เล่าเรื่อง (Characterization through narrator) เห็นได้จากตอนต้นเรื่อง เราจะพบว่า เมื่อเริ่มเรื่องจะมีเสียงหนึ่งได้เริ่มเล่าปูพื้นเหตุการณ์ในภาพยนตร์ โดยกล่าวถึงเทพนิยายตาม แบบฉบับทั่วไป สิ่งที่มีปรากฏอยู่ในเทพนิยาย และสิ่งที่มีปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่องนี้ที่แปลกไป จากเทพนิยายเรื่องอื่นๆ แล้วผู้เล่าเรื่องก็ปล่อยให้เรื่องดำเนินไป จนกระทั่งแอลล่าได้รับพรจาก

ลูซินด้า ผู้เล่าเรื่องก็เริ่มเล่าให้เห็นชีวิตของแอลล่าตั้งแต่เด็กหลังจากที่.ได้รับพรแห่งการเชื่อฟัง จนมาถึงปัจจุบันที่แอลล่าเริ่มโตเป็นสาว ซึ่งการสร้างตัวละครด้วยวิธีนี้ ทำให้เราเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของตัวละครได้มากขึ้นและง่ายขึ้น อย่างเช่น ในวัยเด็ก ด้วยอุปนิสัยของตัวละครตัวนี้ เธอไม่ได้มีความเต็มใจที่ทำตามคำสั่งของผู้พูดทุกอย่าง แต่เธอหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะเป็นผลมาจากพรของลูซินด้า ซึ่งแอลล่าเองก็พยายามที่จะขัดขึ้น และต้องการจะคืนพรนี้ให้กับลูซินด้า ซึ่งจากความรู้สึกนี้ ลังฟังเพียงแต่การแสดงของตัวละครเด็กเพียงอย่างเดียว อาจทำให้ผู้ชมเห็นความต้องการของตัวละครไม่ชัดเจน ฉะนั้นการสร้างตัวละครผ่านผู้เล่าเรื่องจึงเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้ชมเข้าใจภาพยนตร์มากยิ่งขึ้น โดยนอกจากนี้ ตอนท้ายเรื่อง เราก็ยังคงได้เห็นผู้เล่าเรื่องที่ออกมาสรุปจุดจบของเรื่องราวต่าง ๆ และบทสรุปชีวิตของแอลล่าอีกด้วย

2. ตัวละครร้าย แฮทตี้ (Hattie)

ภาพที่ 115 ตัวละครร้าย แฮทตี้

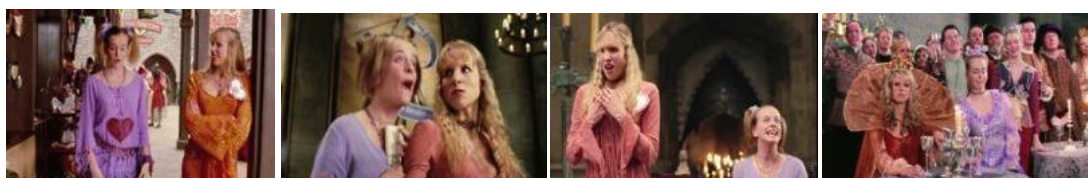
ตัวละครร้ายแฮทตี้เป็น **ตัวละครมิติเดียว** หรือแบบตายตัว (Flat character) ซึ่งมีบทบาทแตกต่างไปจากตัวละครในเรื่องอื่นๆ กล่าวคือ ในภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์เรื่องอื่นๆ ที่ดัดแปลงมาจากเทพนิยาย เรื่องซินเดอเรลลานั้น ตัวละครร้ายของเรื่องมักเป็น “แม่เลี้ยง” ที่คอยสร้างความเดือดร้อนให้กับตัวละครเอก แต่ในภาพยนตร์เรื่องนี้ เธากลับพบว่า “ลูกสาวคนโตของแม่เลี้ยง” ซึ่งก็คือ แฮทตี้ กลับเป็นตัวละครร้ายที่คอยสร้างความวุ่นวายให้กับชีวิตของแอลล่า ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง แสดงให้เห็นว่า แฮทตี้ เป็นตัวละครมิติเดียว ที่เป็นตัวละครผู้กระทำ (Active character) ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง

แฮทตี้ เป็นหญิงสาวรุ่นราวคราวเดียวกับแอลล่า เธอมีน้องสาวแท้ๆหนึ่งคน คือ โอลีฟ ซึ่งแฮทตี้มักจะชอบดูถูกน้องสาวของเธอบ่อยๆ เพราะเธอมองว่า โอลีฟไม่ฉลาดเท่าเธอ แฮทตี้หน้าตาดูดีพอใช้ ผมยาวดัดลอนดีสีบลอนด์ทอง รูปร่างดี เธอเป็นลูกสาวคนโตของ ดม โคลก้า แม่เลี้ยงของแอลล่า แฮทตี้เป็นคนฉลาด มีไหวพริบ ว่างสังเกต แต่เป็นจอมวางแผน และเห็นแก่ตัว เธอมีความปรารถนาไม่ต่างจากผู้หญิงทั่วไป คือ อยากจะได้เป็นคู่ครองของเจ้าชายชาร์มมิ่ง ฉะนั้นเธอจึงทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้ทำความรู้จักสนิทสนมกับเจ้าชาย แม้จะต้องสร้างความเดือดร้อนให้กับแอลล่าก็ตาม

การสร้างตัวละคร ตัวละครร้าย แสทตี้ ใช้วิธีการสร้างตัวละครผ่านการกระทำภายใน (Characterization through Internal action) เห็นได้จาก ความปรารถนาเพียงอย่างเดียวของ แสทตี้คือ การได้ใกล้ชิดสนิทสนม ตลอดจนจะได้เป็นคู่ครองของเจ้าชายชาร์มมิ่ง เนื่องจาก เราจะเห็นว่า ตั้งแต่ต้นเรื่อง ทั้งแสทตี้และโอล์ฟต่างก็หลงไหลคลั่งไคล้ เจียก็คิดว่าแฟนคลับ (fan club) ของเจ้าชายชาร์มมิ่งเช่นเดียวกับหญิงสาวคนอื่นๆในเมืองเฟรล ชนิดที่ว่าจะต้องนำไปสเตอร์ภาพของชาร์มมิ่งตามมาติดฝาผนังห้องนอนด้วย แม้ว่าเธอจะย้ายมาอยู่ที่บ้านของแอลล่า แล้วก็ตาม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเธอพบว่า แอลลามีโอกาสได้พูดคุยกับเจ้าชายชาร์มมิ่ง ระหว่างทางกลับบ้าน เธอก็จะยิ่งรีบคว้าโอกาสการได้ทำความรู้จักกับเจ้าชายไว้โดยทันที แสทตี้ได้ไล่ให้แอลล่าและโอล์ฟเดินกลับไปที่ศูนย์การค้าของเมืองก่อน ส่วนเธอก็อาศัยจังหวะนั้นอยู่กับ เจ้าชายเพียงลำพัง แต่เจ้าชายกลับรีบเดินหนีจากเธอไปอย่างรวดเร็ว และเมื่อแสทตี้สังเกตเห็นพฤติกรรมของแอลล่านั้นถึงรู้ถึงความลับของเธอที่จะต้องเชื่อฟังคำสั่งของผู้พูดทุกอย่าง แสทตี้ก็ยิ่งถือโอกาสใช้ประโยชน์จากแอลล่าเพื่อให้เห็นสมปรารถนา ตัวอย่างเช่น แสทตี้สั่งให้แอลล่าเลิกคบกับเพื่อนสนิทอย่างอารีดา ด้วยเหตุผลเพราะอารีดาเป็นชาวอะยอเรียน นั่นจึงทำให้แอลล่าไม่มีเพื่อนอีกต่อไป และต่อมาเมื่อแสทตี้มีโอกาสดำรงใจไปร่วมงานเลี้ยงพิธีบรมราชาภิเษก เจ้าชายชาร์มมิ่ง เธอก็ถือโอกาสบอกความลับเรื่องแอลล่าให้เอ็ดการ์ารู้ เพราะหวังจะได้รับรางวัลสนับสนุนจากเอ็ดการ์ให้เจ้าชายชาร์มมิ่งหันมาสนใจตน นั่นจึงทำให้เอ็ดการ์ถือโอกาสใช้แอลล่าเป็นเครื่องมือของชาร์มมิ่งด้วยการออกคำสั่งกับแอลล่าอีกต่อหนึ่งทันที

ภาพที่ 116 การสร้างตัวละครร้ายแสทตี้ ผ่านการกระทำภายใน

ภาพที่ 117 การสร้างตัวละครแสทตี้ โดยการสร้างตัวละครอื่นที่ขบเคียง

นอกจากนี้ แสทตี้ยังใช้วิธีการสร้างตัวละครอีกแบบหนึ่งคือ การสร้างตัวละครโดยใช้ ลักษณะตรงกันข้าม ด้วยการสร้างตัวละครอื่นๆที่ขบเคียง (Characterization through contrast) ซึ่งตัวละครอื่นๆในที่นี้ก็คือ โอล์ฟ น้องสาวของแสทตี้นั่นเอง โดยเราจะเห็นว่า แสทตี้และโอล์ฟมักจะไปไหนมาไหนด้วยกันตลอดทั้งเรื่อง แต่ทั้งคู่ก็มักแสดงให้เห็นอุปนิสัยที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน

กล่าวคือ แชนตี เป็นพี่สาวที่ฉลาด ช่างสังเกต และมีไหวพริบ ส่วนโอลีฟ เป็นน้องสาวที่ไร้เดียงสา คอยทำตามคำสั่งของพี่สาวทุกอย่างโดยไม่ได้คิดไตร่ตรอง และมักจะไม่เคยสนใจสิ่งรอบตัวใดๆ เห็นได้จากตอนต้นเรื่อง ในฉากที่ทั้งคู่เดินอยู่ที่ศูนย์การค้าในเมืองเฟรล แชนตีถามโอลีฟว่า “เธอเคยสังเกตความผิดปกติของแอลล่าบ้างมั๊ย?” (Olive, have you noticed anything strange about Ella?) แต่ฝ่ายโอลีฟกลับตอบด้วยท่าทางสบายๆว่า “ไม่มี ไม่มีอะไรเลยจริงๆ” (No, not really.) เมื่อแชนตีได้ยินดังนั้นจึงถามกลับไปที่ว่า “เธอเคยสังเกตบ้างมั๊ยว่าท้องฟ้าจะมีมืดในเวลากลางคืน แล้วมันจะสว่างกว่า เมื่อพระอาทิตย์ขึ้นในเวลากลางวัน” (Have you noticed it gets darker at night, then lighter when the sun comes up?) ซึ่งคำตอบที่แชนตีได้จากโอลีฟก็คือ “นั่นเป็นเพราะแอลล่าหรอ!” (That's because of Ella?) เมื่อแชนตีได้ยินดังนั้นเธอก็ได้เบือนหน้าหนีน้องสาวไปด้วยความเอือมระอา พร้อมกับบอกอย่างเห็น้อยๆว่า “ไม่เป็นไร” (Never mind.) และนอกจากนี้ แชนตียังใช้วิธีการสร้างตัวละครโดยปรากฏตัวให้เห็นลักษณะภายนอกด้วย โดยจะสังเกตได้ว่า ตลอดทั้งเรื่อง แชนตีมักจะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีส้ม ส่วนโอลีฟน้องสาวของเธอ มักแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีม่วง

3. ตัวละครอื่นๆ

ภาพที่ 118 ตัวละครเจ้าชายชาร์ม็อง / เอ็ดการ์ / สแลนเน็น / แนนตี / ลูซินด์ / อารีดา / เคม โอลัก้า และโอลีฟ ตามลำดับ

3.1 เจ้าชายชาร์ม็อง (Prince Charmont) ชายหนุ่มผู้สูงศักดิ์ มีตำแหน่งเป็นเจ้าชายแห่งเมืองเฟรล ผู้ที่กำลังจะได้ขึ้นครองราชย์เป็นกษัตริย์ในไม่ช้า เจ้าชายชาร์ม็องมีหน้าตาคมหล่อเหลา ผสมหยกศก มีรอยยิ้มเป็นเสน่ห์ดึงดูดหญิงสาว เขาเป็นคนกล้าจริง รักสนุก ชอบผจญภัย ชอบความแปลกใหม่ มีจิตใจโอบอ้อมอารีย์ แต่ถูกปิดหูปิดตาด้วยเอ็ดการ์ สูงของเขา ทำให้เขาไม่เคยรู้เบื้องลึกประวัติความเป็นมาชีวิตของตัวเอง ว่าแท้จริงแล้วเอ็ดการ์คือคนที่ฆ่าพ่อของเขา เพื่อหวังจะครองบัลลังก์แต่เพียงผู้เดียว ดังนั้นชาร์ม็องจึงยกย่องเทิดทูนเอ็ดการ์ให้เป็นผู้พระคุณมาโดยตลอด เพราะเขาโดนเอ็ดการ์หลอกมาตลอดว่า คนที่มาพ่อของเขาคือพวกยักษ์ที่อาศัยอยู่

ในอีกเมืองหนึ่ง และเราคงจะต้องกำจัดหรือกำจัดเหล่าอมนุษย์ทั้งหลายเหล่านั้นให้อยู่ในอำนาจของเรา ด้วยเหตุนี้ ชาร์ม็องจึงดูเผลอลืมมองว่าเป็นพวกหนึ่งในอำนาจ ไร้ความเมตตา แบ่งแยกเชื้อชาติและเผ่าพันธุ์ เพียงเพราะชาร์ม็องเป็นหลานของเอ็ดการ์ แต่ในความเป็นจริงแล้ว ชาร์ม็องไม่เคยรู้เลยว่า ตนมีความเข้าใจผิดๆเกี่ยวกับพวกอมนุษย์มาตลอด จนเมื่อเขาได้รู้จักกับแอลล่า จึงทำให้เขาตาสว่าง และได้เรียนรู้สิ่งใหม่ในสังคมนอกเมืองเฟรล โดยมีแอลล่าเป็นแรงบันดาลใจให้เขาอยากจะพบเจอกับประสพการณ์ใหม่ๆในชีวิต

3.2 เอ็ดการ์ (Edgar) ลูกของเจ้าชายชาร์ม็อง มีตำแหน่งเป็นผู้สำเร็จราชการแทนกษัตริย์องค์ก่อนของเมืองเทรลที่สิ้นพระชนม์ไป เอ็ดการ์เป็นชายวัยกลางคน เจ้าเล่ห์เพทุบายหลงในอำนาจและการล่าอาณานิคม เอ็ดการ์รักการเดินแดนของพวกอมนุษย์ เช่น ยักษ์ เอลฟ์ และออร์ค เขาจับยักษ์มาเป็นทาส ให้ทำงานในไร่ และมองพวกเอลฟ์เป็นเพียงสิ่งมีชีวิตที่ให้ความบันเทิงในยามเขาต้องการ ทั้งยังโยนบาปให้กับอมนุษย์เหล่านี้ว่าเป็นคนที่ฆ่าพ่อของชาร์ม็อง และพูดเอาความดีเข้าตัวเองว่าเป็นคนที่เลี้ยงดูฟูมฟักชาร์ม็องมาตั้งแต่เด็ก เพื่อหวังจะให้ชาร์ม็องเชื่อฟังคำพูดของตนทุกอย่าง แต่สุดท้ายเอ็ดการ์ก็ยังคงคิดจะกำจัดชาร์ม็องออกไปจากชีวิต เพราะสิ่งเดียวที่เขาต้องการก็คือ การได้ครองอำนาจเป็นกษัตริย์เมืองเฟรลแต่เพียงผู้เดียว

3.3 สแลนเนน (Slannen) เอลฟ์หนุ่มผู้มีความใฝ่ฝันอยากจะเป็นนักกฎหมาย แต่ด้วยข้อจำกัดที่เขาไม่ใช่มนุษย์ เขาจึงหมดสิทธิ์ที่จะประกอบอาชีพอย่างที่เขาคงต้องการ สแลนเนนเป็นเอลฟ์ที่ฉลาด เป็นนักคิด มีน้ำใจ รักสงบ โดยในตอนต้นเรื่อง เขาได้พบกับแอลล่าระหว่างทาง ขณะที่เขากำลังถูกมนุษย์สองคนรุมกลั่นแกล้ง แอลล่าได้ช่วยสแลนเนนเอาไว้ และหลังจากนั้นแอลลากับสแลนเนนก็ได้พูดคุยจนรู้จักคุ้นเคยกันมากขึ้น สแลนเนนพาแอลล่าไปเมืองเอลฟ์ นั่นจึงทำให้แอลล่าได้รู้ถึงวิถีชีวิตของพวกเอลฟ์มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ในตอนท้ายเรื่อง ขณะที่แอลล่าถูกเอ็ดการ์ส่งจับไปขังคุกข้อหาพยายามปลงพระชนม์เจ้าชายชาร์ม็องนั้น สแลนเนนก็ได้พาพรรคพวก ทั้งยักษ์ เอลฟ์ และออร์ค ตามมาช่วยแอลล่าออกจากคุกได้สำเร็จ

3.4 แมนดี้ (Mandy) นางทำประจำบ้านของแอลล่า เธอใจดี มีเมตตา เธอเปรียบเหมือนแม่คนที่สองของแอลล่า คอยช่วยเหลือและเลี้ยงดูแอลล่ามาตั้งแต่วัยแบเบาะ แมนดี้เป็นแฟนกับเบนนี่ ที่สืบทอดหน้าอยู่ในหน้าปกหนังสือเวทมนตร์ของเธอ สาเหตุมาจากความผิดพลาดขณะที่เธอต้องการจะขายมนตร์ตกแต่ตรงผมให้เบนนี่ แต่กลับทำให้เบนนี่ต้องไปอยู่ในหน้าปกหนังสือแทน เมื่อแอลล่าตัดสินใจจะเดินทางออกตามหาลูซินด์ เพื่อบอกคืนพรแห่งการซื้อฟังให้กับเธอ แมนดี้จึงได้มอบหนังสือเวทมนตร์พร้อมกับเบนนี่ให้แอลล่าไป สำหรับคอยช่วยเหลือเธอรหว่างเดินทาง จนในตอนจบเรื่อง แมนดี้ก็สามารถรวบรวมสมาธิขายมนตร์ให้เบนนี่กลับมาเป็นมนุษย์ตามเดิมได้

3.5 ลูซินด้า (Lucinda) นางฟ้าแม่ทูนหัวของแอลล่า เธออารมณ์ดี ชอบท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่างๆ ไม่เป็นหลักแหล่ง แต่ค่อนข้างเอาแต่ใจตัวเอง เธอมีความปรารถนาดี แต่มักกลายเป็นความระสงครายแก่ผู้อื่นโดยไม่รู้ตัว เพราะเธอไม่ค่อยฟังเหตุผลใคร .อาแต่ความคิดตนเองเป็นใหญ่ เช่นเดียวกับภรรยาของแอลล่าเมื่อแรกเกิด ลูซินด้าเดินทางมาเยี่ยมแอลล่า เพราะอยากจะทำอุปการะเป็นของขวัญให้แอลล่าตามหน้าที่ของนางฟ้าแม่ทูนหัว แต่เนื่องจากแอลล่าร้องไห้ไม่ยอมหยุด แม้เธอจะพยายามบอกให้แอลล่าหยุดร้องไห้ให้หยุดหลายครั้งแล้วก็ตาม เธอจึงตัดสินใจมอบ “ของขวัญการเชื่อฟัง” (the gift of obedience) ให้แก่แอลล่า ทำให้แอลล่าต้องเชื่อฟังคำสั่งของทุกคนที่พูดกับเธอตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา นอกจากนี้ในตอนท้ายเรื่อง หลังจากที่แอลล่าได้รับคำสั่งจากเอ็ดการ์ให้เข้าเฝ้าชายชาร์มือง เธอจึงตัดสินใจพาตัวเองออกมาให้ห่างจากพระราชวัง โดยขอให้สแลนเนนผูกเธอไว้กับต้นไม้ต้นหนึ่ง แต่เมื่อลูซินด้าปรากฏตัวขึ้น นอกจากเธอจะไม่นับพรคืนจากแอลล่าแล้ว เธอยังใช้เวทมนตร์ส่งแอลล่ากลับไปยังงานเต้นรำ โดยที่ไม่ฟังเหตุผลของแอลล่าแม้แต่น้อย

3.6 อารีดา (Ariada) หญิงสาวชาวอะยอเธียน (Aythian) เธอเป็นเพื่อนสนิทของแอลล่า อารีดาเป็นคนฉลาด เข้ากันกับแอลล่าได้ดี มีความกล้าหาญ กล้าคิดกล้าทำ ดังจะเห็นได้จาก ในตอนต้นเรื่อง ขณะที่เจ้าชายชาร์มืองและเอ็ดการ์กำลังกล่าวเปิดศุภณุญาต์อยู่ ณ นั้น อารีดาและแอลล่าได้ร่วมมือกันยกป้ายประท้วง พร้อมกับตะโกนต่อต้านการเหยียดเผ่าพันธุ์ของเอ็ดการ์และชาร์มือง โดยไม่สนใจสายตาผู้คนและหญิงสาวคนอื่นที่ต่างส่งเสียงเชียร์ เจ้าชายชาร์มืองอย่างหลงใหลคลั่งไคล้ และด้วยความที่เธอเป็นชาวอะยอเธียนซึ่งเป็นเชื้อชาติที่แตกต่างไปจากคนอื่นในเมือง เธอจึงถูกแหย่ตีสั่งให้แอลล่าเลิกคบกับเธอ โดยที่แอลล่าไม่สามารถอธิบายกับอารีดาได้ว่า เธอถูกแหย่ตีสั่งให้พูดและแหย่ตีสั่งได้โดยความผิดเรื่องขโมยของที่ศุภณุญาต์ทั้งหมดว่าเป็นแมนของอารีดา นั่นเพราะเป็นผลมาจากพรของลูซินด้านั่นเอง

3.7 เดม โอลีก้า (Dame Olga) แม่เลี้ยงของแอลล่า หญิงหม้ายวัยกลางคน ผู้สูงศักดิ์และร่ำรวย เธอแต่งงานกับพ่อของแอลล่าเพราะคิดว่าเขาเป็นขุนนางชั้นสูงอยู่ในปราสาทที่ใหญ่โต มีเกียรติ แต่แท้จริงแล้ว เธอไม่เคยรู้เลยว่าพ่อของแอลล่ากำลังตกอับ ต้องการเงินมาจับจ่ายใช้สอย ส่วนบ้านที่อยู่ก็เป็นเพียงบ้านไม้ธรรมดาเหมือนชาวบ้านทั่วไป และเหตุผลที่พ่อของแอลล่าแต่งงานกับเธอก็เพื่อเงินเพียงอย่างเดียว โอลีก้ามีลูกสาว 2 คน คือเฮทตี้และโอลีฟ หลังจากเธอเข้ามาอยู่ในบ้านได้ไม่นาน เธอก็สั่งให้แอลล่าเลิกคบกับอารีดา เพราะความขโมยของเธอที่เชื่อเรื่องที่เฮทตี้ใส่ร้ายอารีดา ว่าเป็นคนวางแผนให้แอลล่าขโมยของในศุภณุญาต์ในเมือง

3.8 โอลีฟ (Olive) ลูกสาวคนเล็กของโอลีก้า เธอคู่อ่อนต่อโอลีก บกพร่องทางความคิดคล้ายคนไม่ค่อยเติบโต ไม่ค่อยสนใจสิ่งรอบข้าง และมักทำอะไรตามแหย่ตีสั่งไปหมดทุกอย่าง โดยที่ไม่เคยคิดไตร่ตรองด้วยตัวเองว่าควรหรือไม่ควร ทั้งยังเป็นคนขโมยอีกด้วย เห็นได้จากในตอน

ต้นเรื่อง ที่โอสซี่ได้แอบหยิบสร้อยลูกปัดของแอลล่าใส่ลงในกระเป๋าโดยไม่ขออนุญาต และต่อมา ตอนท้ายเรื่อง เธอยังได้แอบขโมยผลไม้จากงานเลี้ยงในพระราชวังใส่กระเป๋าด้วยอีกเช่นกัน

3.9 เบนนี่ (Benny) เดิมทีเขามีร่างกายแบบมนุษย์ทั่วไป แต่เนื่องจากความผิดพลาดจากการร้ายเวทมนตร์ของแมนดี้ แฟนของเขา เบนนี่จึงต้องติดอยู่ในหนังสือเวทมนตร์ โดยเขาสามารถปรากฏใบหน้าขึ้นมาพูดคุยโต้ตอบกับผู้ใช้หนังสือได้ และสามารถช่วยบอกได้ว่าบุคคลที่ผู้อ่านถามถึงกำลังทำอะไรอยู่ ด้วยการใช้การเปิดหนังสือขึ้นมาหนึ่งหน้าหลังจากถามคำถามเสร็จ ซึ่งตั้งแต่ตอนต้นเรื่อง เบนนี่ที่อยู่ในหนังสือเวทมนตร์ ได้ออกเดินทางไปกับแอลล่าทุกหนทุกแห่งคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำต่างๆตลอดการเดินทาง จนถึงตอนท้ายเรื่อง เมื่อแมนดี้รวบรวมสมาธิและสามารถร้ายเวทมนตร์ได้ถูกต้อง เบนนี่จึงสามารถกลับร่างมาเป็นมนุษย์ได้อีกครั้ง และได้ใช้ชีวิตอยู่กับแมนดี้ด้วยความสุข

ภาพที่ 119 ตัวละครเบนนี่

ภาพที่ 120 ตัวละครพ่อของแอลล่า / แม่ของแอลล่า / ภูเขาตัน และพวกอมนุษย์ ตามลำดับ

3.10 ภูเขาตัน (Heston) ภูริบใช้ของเอดิการ์ มันมักจะพันตัวอยู่บนไม้เท้าของเอดิการ์ และคอยให้คำปรึกษาเรื่องแผนการต่างๆแก่เอดิการ์ เสดตันค่อนข้างฉลาด เจ้าเล่ห์ และมีความจงรักภักดีต่อเอดิการ์อย่างมาก ตอนกลางเรื่องได้เกิดอุบัติเหตุที่ทำให้เสดตันต้องติดตามแอลล่าไปตามหาลูซินดาทุกหนทุกแห่ง เสดตันได้เห็นความเคลื่อนไหวของเจ้าชายซาร์วี่มองทุกข้างก้าว จนเมื่อได้กลับไปยังพระราชวัง มันจึงไปรายงานเรื่องราวต่างๆแก่เอดิการ์

3.11 พวกอมนุษย์ (Non-human) ได้แก่ ยักษ์ เอลฟ์ และออร์ค ซึ่งเดิมทีพวกเขาเป็นพวกที่รักสงบ แต่ถูกเอดิการ์รุกรานดินแดนที่อาศัย ทั้งยังจับยักษ์มาเป็นทาสให้ทำงานในไร่ โดยมีทหารของเอดิการ์คอยเฝ้าเืนตี ส่วนพวกเอลฟ์ ก็ถูกมองเป็นเพียงสิ่งให้ความบันเทิง ยามที่มึนงานเลี้ยง เอดิการ์ก็จะส่งรถมาขนพวกเอลฟ์ไปร้องเพลง เมื่อใช้งานเสร็จก็จะส่งกลับ ส่วนพวกออร์คยังคงมองว่ามนุษย์เป็นผู้ที่ยึดครองทุกสิ่งทุกอย่างของเขาไป ทำให้พวก

เขาเคียดแค้นและคงจะจ้องแต่จะจับมนุษย์กิน และนอกจากนี้ พวกอมนุษย์ยังถูกกฎหมายปิดกั้นไม่ให้ประกอบอาชีพใดๆเท่าเทียมกับมนุษย์อีกด้วย

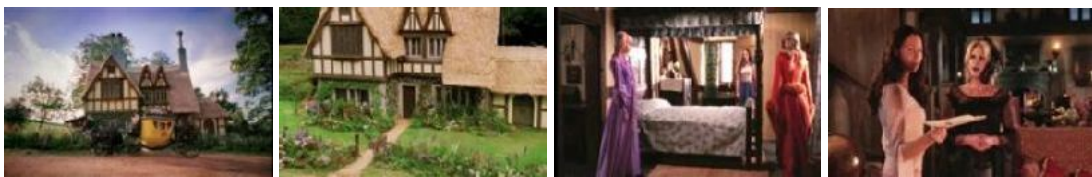
ฉาก (Setting)

1. เมืองเฟรล (Frell) เป็นเมืองแบบในเทพนิยายอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ มีทุ่งภูเขา แม่น้ำ ลำธาร ป่า หมู่บ้าน และพระราชวัง แต่ที่ต่างออกไปคือ เมืองนี้มีมหาวิทยาลัย และศูนย์การค้าครบวงจร คล้ายกับในชีวิตจริง โดยสามารถแบ่งเป็นฉากย่อยๆได้ดังนี้

ภาพที่ 121 ฉากเมืองเฟรล

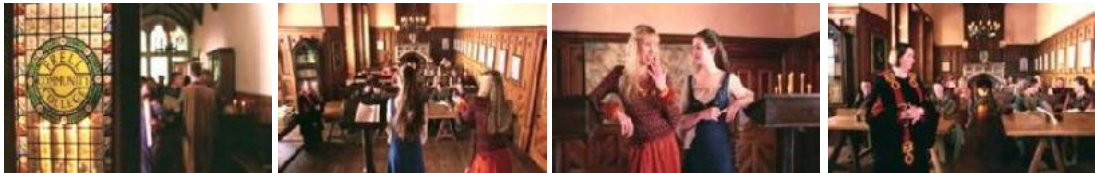
1.1 บ้านของแอลล่า เป็นบ้าน 2 ชั้น สร้างจากวัสดุธรรมชาติเหมือนบ้านของคนอื่นๆ ในเมือง เช่น ขอนไม้ ไผ่ และฟาง ฉะนั้นจึงเป็นบ้านที่ค่อนข้างร่มรื่น ในวัยแรกเกิดของแอลล่า ลูซินด้าได้มาเยี่ยมเธอที่บ้าน และมอบ “พรแห่งการเชื่อฟังให้กับเธอ” และหลังจากนั้น เทียงไม่ก็ไป แม่ของแอลล่าก็โวยและตาะจาไป พ่อของเธอก็จ้างช่างงานใหม่กับเดม โคลก้า นั่นจึงทำให้แอลล่าถูกแฮทตี ลูกสาวคนโตของโกลก้ายัดเอาพิษที่ดูเลือดดำของเธอไปครึ่งหนึ่ง และสร้อยคอที่แม่ของแอลล่าให้ไว้ก่อนเสียชีวิตไปด้วย หลังจากนั้น แอลล่าก็ถูกโกลก้าและแฮทตีสั่งให้เธอเลิกคบกับอาริตา โดยที่เธอขัดขืนไม่ได้ แอลล่าจึงได้ตัดสินใจออกจากบ้านไปตามหาลูซินด้าเพื่อคืนพรให้กับเธอ โดยแมนดี้ คัมภีร์หนังสือเกมนี้นี้ไว้ให้คศยช่วยเหลือแอลล่าด้วย

ภาพที่ 122 ฉากบ้านของแอลล่า

1.2 มหาวิทยาลัยแห่งเมืองเฟรล (Frell Community College) เป็นสถานศึกษาเพียงแห่งเดียวในเมืองที่ผู้คนในเมืองต่างก็ส่งลูกหลานวัยหนุ่มสาวเข้ามาเรียน รวมทั้งอลฟิงหนุ่มอย่างสแลนเน็นเองก็ฝันที่จะได้เข้าศึกษาทางด้านกฎหมายด้วยเช่นกัน... โดยในตอนต้นเรื่องเราจะได้เห็นมุมมองของแอลล่าที่แรกต่างไปจากคนทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องการล่าอาณานิคม ซึ่งเป็นฉากที่แอลล่ากำลังยืนพูดหน้าห้องสลับกับแฮทตี โดยแอลล่าได้ให้ความเห็นคัดค้านนโยบายการปกครองของเอ็ดการ์เกี่ยวกับการรุกรานดินแดนของอมนุษย์และจับพวกเขามาเป็นทาส ซึ่งสำหรับ

แอลล่าแล้ว เอ็ดการ์เหมือนเป็นเพียงสัตว์ประหลาดตัวหนึ่ง (Edgar is a monster) ส่วนทางด้าน แสทตีกลับให้การสนับสนุนเอ็ดการ์ เพราะเธอและผู้หญิงส่วนใหญ่ต่างหลงใหลคลั่งใคล้เจ้าชายชาร์มิ่ง และอีกไม่นานเจ้าชายชาร์มิ่งก็จะได้ขึ้นครองราชย์ หากเธอสนับสนุนการทำงานของพวกเขา เธอก็ย่อมได้รับผลประโยชน์ด้วย

ภาพที่ 123 แอลล่ากำลังพูด ราชินีตกได้กับ แสทตีหน้าชั้นเรียน

1.3 ศูนย์การค้าเมืองเฟรล (Frell Galleria) ลักษณะเป็นศูนย์การค้าครบวงจร โดยมีเอ็ดการ์และเจ้าชายชาร์มิ่งเป็นเจ้าของ โดยด้านหน้าศูนย์จะมีรูปปั้นของเจ้าชายชาร์มิ่งยืนอยู่ โดยมีเอ็ดการ์ยืนชันหลัง ที่มีทั้งร้านขายของทุกชนิด ร้านอาหาร ร้านกินดื่ม และร้านขายสัตว์เลี้ยง โดยในตอนต้นเรื่อง ขณะที่ชาร์มิ่งกำลังขึ้นกล่าวทักทายประชาชน แอลล่าและอาริตาก็ได้ช่วยปายประท้วงการรุกรานดินแดนของมนุษย์ แสทตีจึงไล่แอลล่ากลับบ้านไป จากนั้นแสทตีก็ไปพบแอลล่ากำลังคุยกับเจ้าชายชาร์มิ่งระหว่างทาง เธอจึงไล่แอลล่าและไอลีฟกลับมาที่ศูนย์ฯ อีกครั้ง และเวลานั้น แสทตีก็เกิดจับผิดได้ว่าแอลล่ามีพฤติกรรมผิดปกติ เธอจึงลองออกคำสั่งให้แอลล่าขโมยของจากร้านขายของ รวมทั้งให้ขโมยของรองเท้าแก้วจากหน้าร้านรองเท้า แล้วสั่งให้วิ่งหนีทหารไป แต่สุดท้ายแอลล่าก็โดนยังคงโดนจับ

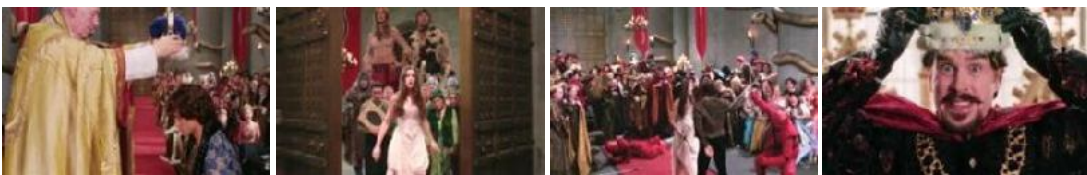
ภาพที่ 124 จากศูนย์การค้าแห่งเมืองเฟรล

1.4 พระราชวัง เป็นที่อยู่ของเอ็ดการ์และเจ้าชายชาร์มิ่ง โดยมีจูเฮสตันคอยรับใช้เอ็ดการ์อย่างใกล้ชิด ซึ่งสามารถแบ่งเป็นฉากย่อยๆ ได้ดังนี้

ภาพที่ 125 จากพระราชวัง

ก. **ห้องพระโรง** เป็นที่ซึ่งใช้จัดพิธีบรมราชาภิเษกและงานเลี้ยงฉลองไปด้วยพร้อมๆกัน โดยเรื่องราวเริ่มขึ้น เมื่อเจ้าชายต้องผิดหวังจากการที่เกือบจะถูกแอลล่าลอบฆ่าด้วยกริช เขาจึงขอมานั่งอย่างเปื้อนหน้าในงานเลี้ยงที่ห้องพระโรง ส่วนแอลล่าก็ถูกเอ็ดการ์สั่งจับไปขังคุก แต่ก็ไม่ได้ พวกยักษ์ เอลฟ์ และออร์คตามมาช่วยไว้ และขณะที่เอ็ดการ์กำลังประกาศแต่งตั้งเจ้าชายชาร์มีองเป็นพระราชอา แอลล่าและพรรคพวกอมนุษย์ก็บุกเข้ามาในงาน พร้อมทั้งเปิดโปงแผนการของเอ็ดการ์ที่วางแผนฆ่าเจ้าชาย โดยการทำมกฏอาบยาพิษแล้วนำไปสลบกับมกฏจริงที่จะสวมให้เจ้าชาย และด้วยความโมโห เอ็ดการ์ได้พูดระบายความในใจออกมา และเผยเหยียบมกฏขึ้นมาสวมเสียเอง ทำให้เอ็ดการ์หมดสติไปและฟื้นขึ้นมากลายเป็นคนเลอะเลือน

ภาพที่ 126 จากงานเฉลิมฉลองในห้องพระโรง

ส่วนแอลล่าก็ได้ปรับความเข้าใจกับชาร์มีองในระหว่างที่ต่อสู้กับทหารของเอ็ดการ์ไปด้วย ทางด้านแฮทตี้เองก็ยังไม่วายออกคำสั่ง โดยเธอห้ามไม่ให้แอลล่ามีโอกาสได้จูบกับเจ้าชายชาร์มีองอีกต่อไป แต่เธอก็รู้ว่าแอลล่าสามารถขออนุญาตไปได้แล้ว ทั้งยังตั้งสร้อยคอของแม่คืนมาจากคอกแสทตี๋อีกด้วย และท้ายสุด แอลล่ากับเจ้าชายชาร์มีองก็ได้แต่งงานกัน โดยมีคาร์ดา อักกะ เอลฟ์ ออร์ค และประชาชนผู้มาร่วมงาน รวมทั้งพ่อของแอลล่าและครอบครัวร่วมเป็นสักขีพยาน ก่อนที่จะจบลงด้วยการที่ตัวละครทุกตัวร่วมกันร้องรำทำเพลงอย่างสนุกสนาน

ภาพที่ 127 จากห้องพระโรง ตอนจบเรื่อง

ข. ห้องหนังสือ เป็นห้องสูงโปร่ง ผนังรอบด้านเต็มไปด้วยชั้นหนังสือสูงเท่ากับ ความสูงของห้องและมีหนังสือเรียงอยู่เต็มแทบทุกชั้น กลางห้องมีโต๊ะและเก้าอี้ตั้งอยู่ชุดหนึ่ง ในเวลากลางวันจะมีแสงส่องลงมาจากหลังคาห้องด้านบน... ตอนท้ายเรื่อง เจ้าชายชาร์มืองพา แอลล่ามาที่นี่ เพื่อให้เธอเข้ามาลองค้นสำมะโนประชากรที่ทางวังจะต้องสำรวจทุกปี เพราะจะได้ รู้ที่อยู่ทีแท้จริงของลูซินด้า แต่ขณะที่เธอกำลังจะกลั้อออกไป เอ็ดการ์ก็เข้ามาพร้อมกับบอกว่า เขารู้ความลับของเธอหมดแล้ว เขาจึงมอบกริชให้เธอและสั่งเธอให้ฆ่าชาร์มืองตอนเวลาที่เขยงคืน ในขณะที่ชาร์มืองขอเธอแต่งงาน ส่วนหนังสือบนนี้ก็ถูกเอ็ดการ์โยนทิ้งลงถังขยะแล้วถูกแม่บ้าน นำไปทิ้งไว้ที่ถังขยะนอกวัง

ภาพที่ 128 ฉากห้องสมุดในพระราชวัง

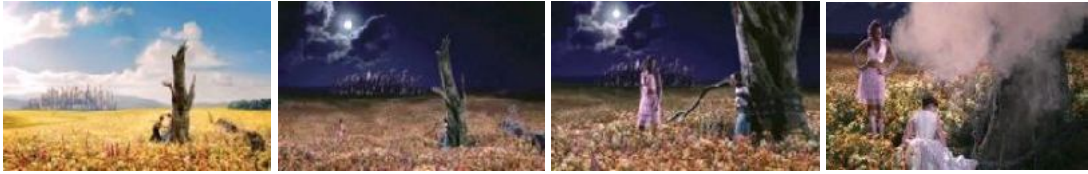
ค. ห้องเรือนกระจก เป็นสถานที่ที่เจ้าชายชาร์มืองเลือก เพื่อขอแอลล่าแต่งงาน เพราะเป็นที่เดียวกันกับที่พ่อของเขาขอแม่ของเขาแต่งงานเช่นเดียวกัน ที่นี้มีลักษณะเป็นห้อง สูงโปร่ง มีแสงส่องเข้ามาจากด้านบน มีไม้เลื้อยขึ้นรอบๆห้อง และมีกระจกหลายบานติดอยู่ โดยรอบ กลางห้องจะมีแท่นปูนที่คนสามารถขึ้นไปยืนได้ และคนที่อยู่นอกห้องก็สามารถมอง ผ่านกระจกใสเข้ามาได้ โดยขณะที่เจ้าชายชาร์มืองคุยกับแอลล่าแต่งงาน แอลล่าก็ได้แต่ ร้องไห้และพยายามปฏิเสธเขา จนกระทั่งเวลาที่เขยงคืน แอลล่าก็หยิบกริชขึ้นมาทำท่าจะแทงที่ หลังชาร์มือง แต่ด้วยคำพูดของแม่ที่ช่วยเตือนสติเธอไว้ เธอจึงสามารถตี้น้ำสั่งไว้ได้จนทันเวลา เขยงคืน ฝ่ายเอ็ดการ์ที่มองเหตุการณ์อยู่ด้านนอกจึงรีบสั่งให้ทหารบุกเข้ามาจับตัวแอลล่าไปขัง

ภาพที่ 129 ฉากเรือนกระจก

ง. ทุ่งดอกไม้ด้านนอกพระราชวัง เป็นฉากที่ทำให้แอลล่าได้พบกับลูซินด้า โดย แอลล่า ขอให้สแลนเนินพาเธอออกมาให้ไกลจากพระราชวังมากที่สุด เพื่อที่เธอจะได้ไม่ต้องมา ชาร์มืองตามคำสั่งของเอ็ดการ์ เมื่อเธอเดินทางมาถึงทุ่งดอกไม้และพบต้นไม้ใหญ่แห่งหนึ่ง เธอจึงขอให้สแลนเนินมัดธอไว้กับต้นไม้ และทิ้งเธอไว้ที่นี่จนกว่าจะเลยเวลาเขยงคืน แต่แล้ว

ด้วยความบังเอิญ ลูซินด้าก็ปรากฏตัวขึ้นบริเวณนั้น แอลล่าจึงรีบบอกจะขอคืนพรให้กับเธอ แต่เธอไม่รับคืน ทั้งยังแสดงความหวังดีโดยส่งแอลล่ากลับมาในงานเต้นรำอีกด้วย

ภาพที่ 130 จากทุ่งดอกไม้ด้านนอกพระราชวัง

จ. คุณ เป็นฉากที่แอลล่าถูกเด้งการจับไปซึ่งโทษฐานพยายามลอบฆ่าเจ้าชายชาร์มีอง แต่ต่อมา สแลนเนินและเหล่าอมมุษย์ก็ตามมาช่วยแอลล่าออกไปได้

ภาพที่ 131 จากคุณ

2. เมืองเอลฟ์ เป็นเมืองเล็กๆในหุบเขาที่ผู้คนในเมืองต่างแต่งกายด้วยชุดสีเขียวเข้ากับธรรมชาติ ซึ่งเอลฟ์โดยส่วนใหญ่มีอาชีพร้องรำทำเพลง และรักความสนุกสนาน เว้นเสียก็แต่ สแลนเนิน โดยในตอนกลางเรื่อง สแลนเนินพาแอลล่าไปแวะพักผ่อนที่เมืองของเขา หลังจากที่แอลล่าได้ช่วยเขาจากการถูกอมมุษย์รุมรังแก เมื่อทั้งสองได้พูดคุยกันมากขึ้น แอลล่าจึงได้รู้จักตัวตนของสแลนเนินว่าเขาไม่ชอบร้องเพลงเหมือนเอลฟ์คนอื่น และไม่ชอบให้มนุษย์มองว่าเขาเป็นเพียงสิ่งมีชีวิตที่ทำได้เพียงร้องและเต้น เพราะแท้จริงแล้ว เขาใฝ่ฝันอยากเป็นนักกฎหมายอยากจะมีโอกาสได้รับการศรัทธาเท่าเทียมกับพวกมนุษย์ ดังนั้น ทุกครั้งที่มิเหล่าเอลฟ์แวะเข้ามาร้องเพลงทักทายก็โต๊ะ สแลนเนินจึงมักไล่ตะเพิดเอลฟ์พวกนั้นอย่างหัวเสีย

ภาพที่ 132 จากเมืองเอลฟ์

3. **ในป่า** ป่าในภาพยนตร์เรื่องนี้ ลักษณะเป็นป่าโปร่ง มีต้นไม้สูงใหญ่ขึ้นอยู่เป็นระยะๆ สลับกับลานกว้างซึ่งมีต้นหญ้าหลากชนิดขึ้นอยู่โดยรอบ... หลังจากที่แอลล่าออกเดินทางเพื่อตามหาลูซินด้าได้ไม่นาน ระหว่างทางเธอก็ได้มาเจอกับสแลนเนินที่ถูกล่าโดย 3 คนมัมริงแก เธอจึงช่วยสแลนเนินไว้และร่วมออกเดินทางไปด้วยกัน โดยสแลนเนินได้พาแอลล่าไปแวะพักที่เมืองเอลท์

ภาพที่ 133 ฉากในป่าตอนที่แอลล่าไปเจอกับสแลนเนิน

และต่อมา เมื่อพวกเขาเริ่มเดินทางต่อก็กลับถูกพวกออร์คดักทำร้ายและเตรียมจะจับกิน แต่แอลล่าและสแลนเนินก็ได้รับความช่วยเหลือจากเจ้าชายซาร์ม็องและเหล่าองครักษ์ ที่บังเอิญขี่ม้าผ่านมาพอดี แล้วทั้งแอลล่า สแลนเนิน และขบวนของเจ้าชายซาร์ม็องก็ได้ร่วมเดินทางไปเมืองยักษ์ด้วยกัน โดยระหว่างทางพวกเขาได้เดินทางผ่านไร่ของเมืองเทรล แอลล่าจึงพาเจ้าชายซาร์ม็องแวะไปดูสภาพที่แท้จริงระหว่างมนุษย์กับยักษ์ ซาร์ม็องจึงได้เห็นภาพของทหารของเอ็ดคาร์ที่กำลังเปลี่ยนดียักษ์เพื่อเร่งให้ทำงานในไร่ให้เสร็จ นั่นจึงทำให้ซาร์ม็องเริ่มมีมุมมองใหม่เกี่ยวกับพวกอมมนุษย์มากขึ้นนอกจากสิ่งที่เขาเคยได้รู้จากลุงเอ็ดคาร์

ภาพที่ 134 ฉากในป่าตอนกลางเรื่อง

4. **งานแต่งงานในเมืองยักษ์** เป็นฉากที่ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างแอลล่าและเจ้าชายซาร์ม็องมีความลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้เรายังจะได้เห็นอีกมุมหนึ่งของแอลล่าที่ทั้งร้องรำทำเพลง และช่วยสร้างความสุขให้กับเหล่ายักษ์ได้เป็นอย่างมาก กล่าวคือ หลังจากที่แอลล่าเปิดหนังสือบนไม้แล้วพบว่า ลูซินด้าอยู่ที่งานแต่งงานในเมืองยักษ์ เธอจึงตัดสินใจเดินทางไปเมืองยักษ์ โดยมีสแลนเนินและเจ้าชายซาร์ม็อง ที่บังเอิญพบกันระหว่างทางร่วมเดินทางไปด้วย แต่เมื่อไปถึง เธอก็กลับคลาดกับลูซินด้าเพียงเด็วเดียว ส่วนเจ้าชายซาร์ม็องก็มีโอกาสได้พูดคุยกับ

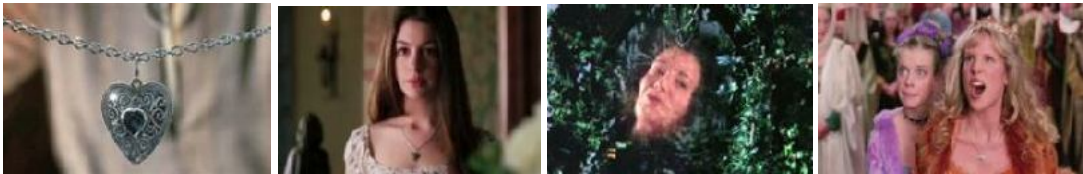
ยักษ์ตนหนึ่งที่ถูกภูรณที่ดินทำกิน เจ้าชายจึงสัญญาว่าเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์แล้ว เขาจะช่ยนำฟาร์มของยักษ์ตนนี้กลับคืนมาให้ได้... ครู่ต่อมา สแลนเน็นก็ถูกพวกยักษ์ขอให้ร้องเพลงให้พวกเขาฟัง แต่สแลนเน็นไม่ชอบการร้องเพลงและไม่คิดที่จะร้อง ยักษ์จึงพูดในเชิงออกคำสั่งให้แอลล่าร้องเพลงแทนสแลนเน็น ซึ่งก็ช่วยสร้างสีสันให้กับงานเป็นอย่างมาก

ภาพที่ 135 งานแต่งงานในเสียงยักษ์

สัญลักษณ์ (Symbol)

1. สร้อยคอที่มีลึอกเกตุรูปหัวใจ

ภาพที่ 136 สัญลักษณ์ของสร้อยคอ

สื่อความหมายถึง *พลังความรักของแม่ที่ยังอยู่กับลูกตลอดเวลา* โดยในตอนต้นเรื่องแม่ของแอลล่าได้มอบให้แอลล่าไว้ก่อนที่เธอจะเสียชีวิต และยังได้สั่งเสียเธอไว้ว่า ไม่ว่าใครจะสั่งให้เธอทำอะไร ขอให้เธอลองมองดูตัวเอง เพราะสิ่งที่อยู่ในตัวเธอนั้นแข็งแกร่งกว่าเวทมนตร์ใดๆ ทั้งปวง โดยคำสั่งเสียนี้เปรียบเหมือนเป็นหัวใจสำคัญของเรื่อง เพราะมันช่วยเตือนสติแอลล่าในฉากที่เจ้าชายชาร์มืองขอเธอแต่งงาน และเธอจะต้องมาเขาตามคำสั่งของเอ็ดดาร์ แต่เมื่อเธอนึกถึงคำพูดประโยคนี้ของแม่ เธอก็สามารถเป็นคำสั่งไว้ได้จนพ้นเวลาที่ยังคืน ทั้งๆที่ ณ เวลานั้นเธอถูกแฮทตียึดสร้อยคอไปได้ แต่ด้วยความรักของแม่และความรักที่แอลลามีต่อชาร์มือง เธอจึงสามารถครองสติให้หลุดพ้นจากพรทึเหมือนเป็นคำสั่งนี้ได้ และในท้ายเรื่อง เธอก็สามารถนำสร้อยกลับคืนมาจากแฮทตีได้ โดยที่ไม่ต้องทำตามคำสั่งของแฮทตีอีกต่อไป

2. หนังสือเวทมนตร์ (เบนนี่)

ภาพที่ 137 แอลล่ากับหนังสือเวทมนตร์ (เบนนี่)

สื่อความหมายถึง ตำราเรียน/การศึกษาเล่าเรียน/การค้นคว้าหาความรู้ จะเห็นว่า แม้ภาพยนตร์เรื่องนี้ จะเป็นภาพยนตร์แนวแฟนตาซี เป็นเรื่องราวเหนือจินตนาการ แต่สิ่งที่ต่างไปจากภาพยนตร์เรื่องอื่นก็คือ การที่ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้สอดแทรกประเด็นเรื่องการศึกษาเอาไว้ โดยการสร้างให้ตัวละครต้องเข้าไปเรียนในมหาวิทยาลัยของเมือง และให้ตัวละครได้แสดงทัศนคติเกี่ยวกับการบ้านการเมือง การเหยียดเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ซึ่งก็คล้ายกันกับสังคมตะวันตกในปัจจุบัน ที่ยังคงมีการเหยียดสีผิวกันเกิดขึ้นอยู่ ซึ่งตลอดทั้งเรื่องเราจะได้เห็นภาพความสัมพันธ์บนความขัดแย้งระหว่างมนุษย์และคนมนุษย์ผู้ถูกลด รวมทั้งทัศนคติที่คัดค้านผู้ปกครองเมื่องของแอลล่าด้วย

ภาพที่ 138 สแลนเนนกับหนังสือเวทมนตร์ (เบนนี่)

นอกจากนี้ การที่ตัวละครเอกอย่างแอลล่าต้องมีผู้ช่วยเป็นหนังสือที่สามารถตอบคำถามเธอได้ แสดงให้เห็นว่า หนังสือคือขุมทรัพย์นำทางเราไปสู่ความสำเร็จ ซึ่งก็เปรียบได้กับการหาความรู้จากตำรานั้นเอง โดยตลอดทั้งเรื่อง เราจะเห็นภาพของแอลล่าเดินพกหนังสือไปทุกหนทุกแห่ง และเมื่อเกิดข้อสงสัย เธอก็จะถามเบนนี่ที่ขุดพบหนังสือก่อนที่จะเปิดหาคำตอบจากในหนังสือ ส่วนเบนนี่เองก็จะคอยอธิบายสิ่งต่างๆเพิ่มเติมให้แอลล่าได้เข้าใจมากยิ่งขึ้น และที่สำคัญคือ หลายๆครั้งก็พบกับอุปสรรคหรือผู้ไม่หวังดี เช่น ชาย 3 คนที่รุมกลั่นแกล้งสแลนเนน หรือพวกออร์คที่พยายามจะจับเธอกิน เธอก็มักจะกล่าวถึงวิชาที่เธอได้ร่ำเรียนมาเพื่อหวังจะใช้เป็นเครื่องมือป้องกันตัว... ส่วนสแลนเนนเอง ด้วยความมุ่งมั่นที่แตกต่างจากเอลล่าคนอื่น เพราะเขาอยากจะเป็นนักกฎหมาย เราจึงได้เห็นภาพสแลนเนนใช้หนังสือเบนนี่เพื่อถามความเคลื่อนไหวของแอลล่า ทั้งยังได้พูดถึงนักกฎหมายมาตราต่างๆ เพื่อกล่าวถึงสอนพวกออร์คอีกด้วย

3. งู (เฮสตัน)

ภาพที่ 139 สัญลักษณ์ของงู (เฮสตัน)

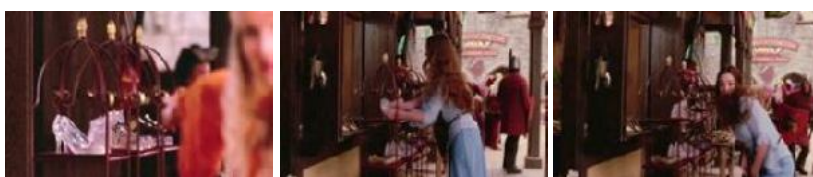
สื่อความหมายถึง อสรพิษ/การลอบกัด เห็นได้จากบุคลิกของตัวละครเฮสตัน ซึ่งเป็นงู รั้วให้ขงเค็ดการวีทีค่นข้างเจ้าล่ห้ ก่อกเ็น และดูมีเลศนัยตลอดเวลา โดยในตอนกลางเรื่อง เฮสตันได้แอบเข้ามาอยู่ในกระเป๋านหลังม้าขององครักษ์ของเจ้าชายชาร์มือง มันจึงได้ติดตาม เจ้าชายกับแอลล่าไปยังเมืองยักษ์ด้วย และได้คอยสอดส่องดูความเคลื่อนไหวของทั้งสองอยู่ตลอด จนเมื่อทั้งสองเดินทางกลับไปยังพระราชวัง เฮสตันก็นำเรื่องที่ได้พบเห็นไปรายงานเ็ดการวี ทั้งยัง แนะนำให้คตยระวังแคลล่าด้วย และโดเเฉพาะค่างกึ่งในตคนท่ายเรื่ง เมื่คแผนการทุกค่าง ของเ็ดการวีถูกแอลล่าเปิดโปง เฮสตันก็แอบล่ยอมมาอยู่ข้างๆท่ายของเจ้าชายชาร์มือง และทำท่าย จะดกเจ้าชาย แต่ก็ถูกแอลล่าเห็นเข้าเสียก่อน มันจึงถูกแอลล่ากระทืบแล้วเตะจนกระเด็นไปตก ตรงหน้าเหล่าแฟนคลับของเจ้าชายชาร์มือง แล้วมันก็ถูาหญิงสาวมากมายรุมกระทืบในข้อหา พยายามฆ่าเจ้าชายชาร์มือง

ภาพที่ 140 เ็ดการวีกับเฮสตัน และภาพารชกเ่งพระราชวังด้วยรูปปั้นงู

ซึ่งความหมายอีกนัยหนึ่งก็คือ เฮสตันเปรียบเหมือนเป็นตัวแทนของเ็ดการวีที่จ้องแต่จะ แวงกัด/หักหลัง คนรอบข้างโดยไม่สนใจถึงสายสัมพันธ์ความเป็นครอบครัว นอกจากนี้ยังสามารถ สังเกตได้จากสิ่งก่อสร้างภายในพระราชวังส่วนใหญ่มักตกแต่งด้วยงูตามรสนิยมของเ็ดการวีนั่นเอง

4. รองเท้าแก้ว

ภาพที่ 141 สัญลักษณ์ของรองเท้าแก้ว ในภาพยนตร์เรื่อง Ella Enchanted ปี ค.ศ. 2004

สื่อความหมายถึง *ความเป็นซินเดอเรลลา* ดังจะเห็นได้จากโครงเรื่องโดยรวมของ ภาพยนตร์ที่ต้องการจะเล่าถึงเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลาในแบบที่แตกต่างออกไปจากขนบเดิม จากที่ซินเดอเรลลาเคยเป็นหญิงสาวที่เชื่อฟังคำสั่งของแม่เลี้ยงทุกอย่าง ทั้งๆที่เธอสามารถเลือกที่จะไม่ฟังก็ได้ แต่พอมาในเรื่องนี้ การเชื่อฟังคำสั่งกลับกลายเป็นอุปสรรค เป็นยาพิษ และเป็นคำสาปที่มาทำลายชีวิตของเธอ โดยที่เธอไม่สามารถขัดขืนหรือฝ่าฝืนคำสั่งได้ แม้ว่าเธอจะเคยลองพยายามมาหลายครั้งแล้วก็ตาม ฉะนั้น ภาพยนตร์จึงได้ปรากฏร่องเท้าแก้วให้เราเห็น เพื่อเป็นนัยยะบอกว่า แอลล่า ก็คือซินเดอเรลลาในแบบหักมุมออกไป และสุดท้ายแล้ว สิ่งที่จะช่วยให้เธอหลุดพ้นจากคำสาปของการเชื่อฟังคำสั่งก็คือ จิตใจที่เข้มแข็งและพลังแห่งความรักนั่นเอง

5. การที่เอลฟ์ไม่ชอบร้องเพลงเหมือนเอลฟ์ทั่วไป แต่อยากเป็นนักกฎหมาย

ภาพที่ 142 ฉากบนเนินไม้พอกเอลฟ์ที่มาร้องเพลง / ภาพแสดงเนินไม้สาวร้องเสรีภาพตามกฎหมาย ให้ทหารฟัง

สื่อความหมายถึง *คนตัวน้อยก็สามารถทำสิ่งที่มีค่าและขึ้นมาทัดเทียมกับคนชั้นสูงได้* เห็นได้จากฉากบนเนิน เอลฟ์หนุ่มใบหูแหลม เมื่อเขามีโอกาสได้คุยกับแอลล่าอย่างตรงไปตรงมา เขาก็ระบายความอัดอั้นตันใจออกมาจนหมด ว่าเอลฟ์อย่างพวกเขาถูกมองเป็นเพียงคู่แข่งเพลงเคลือบที่ทำได้เพียง 2 อย่างคือ ร้องเพลงและเดินรำ ทั้งๆที่เอลฟ์บางคนก็ไม่ได้ชอบร้องเพลง เพราะเอลฟ์ก็มีชีวิตจิตใจ มีความรู้สึกนึกคิดแตกต่างกันออกไป อย่างเช่นตัวเขาที่ก็อยากมีโอกาสได้เรียนในมหาวิทยาลัยเหมือนมนุษย์ เพราะเขาฝันอยากจะเป็นนักกฎหมาย แต่ด้วยการรุกรานดินแดนของเอ็ดการ์ และการออกกฎหมายแบ่งแยกเผ่าพันธุ์ระหว่างมนุษย์กับอมมนุษย์ ทำให้เขาหมดสิทธิ์ที่จะได้รับโอกาสเท่าเทียมกันกับมนุษย์

6. ยักษ์รักกับเอลฟ์

ภาพที่ 143 ยักษ์รักกับเอลฟ์

สื่อความหมายถึง *การจัดเรื่องชนชั้นในสังคม* จากในภาพยนตร์เรื่องนี้ หรือจากใน ภาพยนตร์แนวแฟนตาซีหลายๆเรื่อง เราจะสังเกตเห็นภายนอกของทั้งยักษ์และเอลฟ์ ว่ามีความ

แตกต่างกันมากด้านขนาดของร่างกาย ยักษ์ก็คือสิ่งมีชีวิตรูปร่างสูงใหญ่พอกับตึกหลายชั้น ส่วนเอลฟ์ก็คือสิ่งมีชีวิตที่มีรูปร่างเล็ก ตัวสั้น ขาและแขนสั้นกว่ามนุษย์ทั่วไป แต่จากในภาพยนตร์เรื่องนี้ กลับทำให้เราเห็นภาพของสเลนเน้นิ่งเกี่ยวพาราตียักษ์สาวคนหนึ่งในฉากงานแต่งงานในเมืองยักษ์ จนมาถึงตอนจบเรื่อง เมื่อเรื่องราวทุกอย่างจบลงอย่างสวยงาม สเลนเน้นิ่งและยักษ์สาวคนนั้นก็ออกมาเต้นรำด้วยกันอย่างสนุกสนาน โดยยักษ์สาวได้อุ้มสเลนเน้นิ่งไว้บนแขนและโยกตัวไปตามจังหวะเพลงอย่างมีความสุข นั่นจึงอาจตีความได้ว่า ยักษ์หรือคนตัวใหญ่ก็คือชนชั้นสูงหรือผู้อำนาจ ส่วนเอลฟ์หรือคนที่ตัวเล็กกว่า ก็คือคนอยู่ชนชั้นต่ำกว่าหรือมีอำนาจน้อยกว่า แต่ทั้งสองชนชั้นได้หันหน้ามาปรองดองกันดังเช่นยักษ์และเอลฟ์ เหมือนเป็นการเติมเต็ม/ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ก็สามารถสร้างความสุขให้กับพวกเขาได้

มุมมองการเล่าเรื่อง (Point of view)

ภาพยนตร์เรื่อง *Ella Enchanted* ปี ค.ศ.2004 ใช้มุมมองการเล่าเรื่อง 3 แบบคือแบบแรก การเล่าเรื่องจากมุมมองที่เป็นกลาง (*The Objective*) ส่วนแบบที่สอง ซึ่งสามารถสังเกตเห็นได้ตลอดทั้งเรื่องก็คือ การเล่าเรื่องจากมุมมองบุคคลที่สาม (*The Third-Person Narrator*) คือการเล่าเรื่องที่ผู้เล่ากล่าวถึงตัวละครตัวหนึ่ง หรือเหตุการณ์หนึ่งที่กำลังดำเนินไป ซึ่งสิ่งที่เล่าก็มีความเกี่ยวข้องกับตัวผู้เล่าด้วย โดยเราจะเห็นว่า ตั้งแต่ต้นเรื่องจะมีชายคนหนึ่ง แต่งตัวแบบชาวเมืองเฟรด ซึ่งสวมบทบาทเป็นบุรุษไปรษณีย์ ได้เริ่มเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับเทพนิยายที่จะได้เห็นในภาพยนตร์เรื่องนี้และสิ่งที่ต่างออกไปจากเทพนิยายแบบดั้งเดิม จากนั้นจึงเริ่มเล่าถึงแอลล่ากับชีวิตในวัยเด็กของเธอ จนกระทั่งพ่อของเธอแต่งงานใหม่กับโอลก้า หลังจากนั้นเรื่องก็เริ่มดำเนินไปตามปกติ จนถึงตอนกลางเรื่อง ผู้เล่าเรื่องก็ปรากฏตัวอีกครั้ง โดยสวมบทบาทเป็นจิตกรที่มาวาดภาพครอบครัวให้กับโอลก้าและดูทั้งสอง ซึ่งขณะนั้น พวกเขา กำลังค้นหาคะเอย เพราะถูกแอลล่าเกล้งเก็บดอกไม้ที่มีพิษมาให้ใช้ถือประกอบเพื่อเป็นแบบจาดรูป ทั้งๆที่โอลก้าสั่งให้เก็บดอกไม้เก๋มา และมีคถึงตอนจบเรื่อง ผู้เล่าเรื่องก็ปรากฏตัวอีกครั้งในเทพาพของคนเสิร์ฟอาหารพร้อมกับสรุปเรื่องราวชีวิตของแอลล่าในภาพยนตร์

ภาพที่ 144 การเล่าเรื่องจากมุมมองบุคคลที่สาม ตอนต้นเรื่อง กลางเรื่อง และจบเรื่อง

ส่วนการเล่าเรื่องแบบสุดท้ายก็คือ การเล่าเรื่องแบบพหุสูตร หรือการเล่าเรื่องแบบ ครอบด้าน (The Omniscient) คือการเล่าเรื่องแบบไม่คำนึงถึงเหตุผล สามารถข้ามข้อจำกัดเรื่อง เวลาได้ และสามารถสำรวจความคิดของตัวละครได้ โดยจากภาพตัวอย่างด้านล่าง เป็นฉากที่ สแตนลีนได้พาเหล่าสหายมนุษย์แอบซ่อนไว้ในรถม้า เพื่อเข้าไปช่วยเอลล่าออกมาจากคุกในวัง ซึ่งภาพยนตร์ได้ใช้เทคนิคด้านกราฟิกเผยให้เราเห็นภาพภายในตู้รถม้าที่อัดแน่นไปด้วยออร์ค เอลฟ์ และยักษ์ โดยมีสแตนลีนเป็นคนขับรถม้า (สังเกตจากรองเท้า)

ภาพที่ 145 การเล่าเรื่องแบบครอบด้าน

7. ภาพยนตร์เรื่อง A Cinderella Story (2004)

เนื้อเรื่อง

Samantha Montgomery หรือ Sam (แซม มอนโกเมอรี) อาศัยอยู่กับพ่ออย่างมีความสุขในวัยเด็ก แซมมักจะชอบไปเล่นเบสบอล ขอบปิ้ง ไปพักผ่อนที่จุดชมวิวนบนเขา กับพ่อของเธอเสมอ และเธอก็มักจะหลับไปกับนิทานก่อนนอนที่พ่อของเธอเล่าให้ฟัง ซึ่งมันทำให้เธอรู้สึกว้า เธอคือเด็กผู้หญิงที่โชคดีที่สุดในโลก แม้เธอจะไม่มีแม่อยู่ด้วยก็ตาม พ่อของแซมมีร้านอาหารชื่อ Hal's Diner ที่ซึ่งแซมรู้สึกผูกพันเหมือนทุกคนในร้านคือครอบครัวของเธอ จนกระทั่งพ่อของเธอ แต่งงานใหม่ กับ Fiona (ฟีโอน่า) ซึ่งมีลูกสาว 2 คน ชื่อ Brianna (บริคซ์น่า) และ Gabriella (กาเบรียลล่า) ชีวิตของแซมก็เปลี่ยนไป เมื่อวันหนึ่งพ่อของเธอเสียชีวิตในวันที่เกิดแผ่นดินไหวอย่างกะทันหัน ทุกสิ่งทุกอย่างในบ้านตกเป็นของฟีโอน่า รวมทั้งร้านอาหารของพ่อแซมซึ่งถูก เปลี่ยนชื่อร้านเป็น Fiona's แซมโดนไล่ให้ไปนอนในห้องใต้หลังคา และทุกๆวัน เธอจะต้องทำงานบ้านทุกอย่าง และต้องไปทำงานเป็นเด็กเสิร์ฟที่ร้าน Fiona's เพื่อแลกกับเงินค่าเล่าเรียน เพราะความใฝ่ฝันสูงสุดของแซมคือการได้เรียนต่อที่มหาวิทยาลัย Princeton (พรินซ์ตัน) ตามที่ พ่อของเธอหวังไว้ เธอจึงต้องอดทนใช้ชีวิตอยู่กับแม่เลี้ยงและพี่สาวทั้งสอง

แซมมีเพื่อนสนิทชื่อ Carter (คาร์เตอร์) ซึ่งมักจะไปเรียนพร้อมกัน และอีกด้านหนึ่ง เธอก็ได้รู้จักกับเพื่อนคนหนึ่งในโลกออนไลน์ที่ใช้ นามแฝงว่า Nomad (โนแมด) ส่วนเธอใช้นามแฝง ว่า Princeton Girl (พรินซ์ตัน เวิร์ล) ซึ่งตัวจริงของโนแมดก็คือ Austin Ames (ออสติน เอ็ม) นักอเมริกันฟุตบอลสุดฮอตของโรงเรียน และที่สำคัญ เขาเป็นแฟนกับ Srolby (เชลบี) เซียร์ลีดเดอร์ สาวฮอตของโรงเรียน ผู้ซึ่งตั้งฉายาให้แซมว่า Diner Girl (ไดเนอร์ เวิร์ล) ซึ่งหมายถึง สาวเสิร์ฟ

แต่ก่อนหน้านั้นไม่นาน ออสตินก็ได้ขอเลิกกับเซลบี แต่เซลบีก็ยังทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น... จนวันหนึ่ง โนแรม ตอຍากจะรู้จักตัวจริงของแซม จึงได้ชวนเธอไปงาน Halloween Dance (ฮัลโลวีน แดนซ์) โดยเขาจะรออยู่ที่กลางพลอร์เดินราวต่อน 5 ทุ่มตรง แต่เมื่อแซมไปขออนุญาตพี่ไอน่า เธอกลับถูกปฏิเสธและยังถูกบังคับให้อยู่ทำงานที่ร้านอีกด้วย แต่เมื่อ Rhonda (รอนด้า) พนักงานเก่าแก่ในร้านได้รู้เหตุผลที่แซมอยากไปงาน เพราะอยากไปเจอโนแรม เธอก็ช่วยพูดเรียกความกล้าให้แซมและยังให้เธอขืมชุดราตรีสีฟ้าไปงานด้วย ส่วนคาร์เตอร์ในชุดหน้ากากชอโรจึงได้พาแซมไปงานด้วยรถเบนซ์คันหรูของพ่อ โดยที่เธอจะต้องกลับก่อนเวลาเที่ยงคืน เพื่อให้ทันเวลาที่พี่ไอน่ากลับมา แซมไปงานฮัลโลวีน แดนซ์ในชุดซินเดอเรลลา สวมหน้ากากสีขาว และได้รู้ความจริงว่า โนแรมคือ ออสติน เอม เธอก็ไม่กล้าเปิดเผยตัว แต่ทั้งคู่ก็ได้เต้นรำด้วยกัน จนเวลาก่อนเที่ยงคืนมือถือของแซมที่ตั้งปลุกไว้ดังขึ้น เธอก็รีบขอตัวกลับ ขณะที่เธอไปตามคาร์เตอร์ในห้องจัดงาน ก็เป็นเวลาเดียวกับที่บนเวทีประกาศรางวัลชุดแฟนซียอดเยี่ยมได้แก่ เจ้าชายชาร์มมิ่ง และซินเดอเรลลา ซึ่งก็หมายถึงออสตินและแซมนั่นเอง แต่ด้วยความที่รีบร้อน ขณะที่แซมวิ่งขึ้นบันไดกำลังจะออกจากงาน จึงได้ทำโทรศัพท์มือถือตกเอาไว้ ออสตินจึงตามไปเก็บไว้ แต่ก็เปิดเครื่องไม่ได้ เพราะเครื่องลို့ค วันต่อมาเขาจึงได้แปะประกาศทั่วโรงเรียน เพื่อตามหาซินเดอเรลลา ทำให้แซมรู้สึกลำบากมาก เพราะไม่กล้าที่จะเปิดเผยตัวเอง... วันหนึ่ง บริอันนำบังเอิญไปเห็นหน้าจอกอมฯ ที่แซมคุยกับออสตินในอีเมล จึงได้รู้ความจริงว่าแซมคือ ซินเดอเรลลา บริอันนำและกาเบรียลล่า จึงได้นำเรื่องไปบอกเซลบี ทั้งหมดจึงวางแผนเปิดโปงตัวจริงของแซม ในระหว่างพิธีเปิดการแข่งขันอเมริกันฟุตบอลของโรงเรียน แซมย้ายมาจึงกลับมานอนร้องไห้ ระหว่างนั้น พี่ไอน่าก็ไปเจอจดหมายตอบรับเข้าเรียนจากมหาวิทยาลัยพรินซ์ตันที่ส่งมาถึงแซม เธอก็หึ่งลงวังงวยแล้วทำจดหมายปฏิเสธรับเข้าเรียนนำไปให้แซมแทน แซมรู้สึกท้อแท้ในชีวิตอย่างมาก ส่วนโนแรมก็ไม่ติดต่อกลับมาอีกเลย จนวันหนึ่ง แซมทะเลาะกับพี่ไอน่าจึงได้ตัดสินใจลาออกจากร้านและไปบอกความจริงกับออสตินก่อนการแข่งขันอเมริกันฟุตบอลว่า เธอคือซินเดอเรลลา และจะไม่รอเขาอีกต่อไป เพราะมันทำให้เธอทุกข์ใจ จากนั้น แซมก็เดินไปรอดูการแข่งขันอย่างสบายใจ แต่ในขณะที่เกมกำลังเข้มข้น แซมก็ถูกเดินออกจากอัฒจันทร์ ออสตินจึงตัดสินใจวิ่งออกจากการแข่งขันแล้วบอกพ่อว่า ตนขอลาออกจากทีม เขามาปรับความเข้าใจกับแซมทันที... วันหนึ่งขณะที่แซมกำลังเก็บของย้ายออกจากบ้าน เธอได้ไปเจอพินัยกรรมของพ่ออยู่ในหนังสือนิทาน เธอจึงได้ทุกอย่างกลับคืนมาอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ทั้งบ้านและร้านอาหาร รวมทั้งจดหมายตอบรับเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยพรินซ์ตันด้วย โดยมีบริอันนำและกาเบรียลล่าไปช่วยกันคุยขะหาจนเจอ พี่ไอน่าและลูกๆ กลายเป็นพนักงานคนหนึ่งในร้านซึ่งเปลี่ยนชื่อกลับมาเป็น Hal's Diner ส่วนแซมกับออสตินก็ได้ไปเรียนที่มหาวิทยาลัยพรินซ์ตันด้วยกัน

โครงเรื่อง (Plot)

1. การเริ่มเรื่อง (Exposition)

Samantha Montgomery หรือ Sam (แซม มอนโกเมอรี่) อาศัยอยู่กับพ่ออย่างมีความสุขในวัยเด็ก แซมมักจะชอบไปเล่นเบสบอล ซัปดาห์ไปพักผ่อนที่จุดชมวิวยามเช้ากับพ่อของเธอเสมอ จนกระทั่งพ่อของเธอแต่งงานใหม่ กับ Fiona (ฟิโอน่า) ซึ่งมีลูกสาว 2 คน ชื่อ Brianna (บริอันน่า) และ Gabriella (กาเบรียลล่า) ชีวิตของแซมก็เปลี่ยนไป

2. การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action)

แซม ต้องอยู่กับแม่เลี้ยงและน้องสาวทั้งสอง ทั้งยังต้องคอยทำงานบ้านและไปทำงานที่ร้านอาหารของพ่อเพื่อแลกกับเงินค่าเล่าเรียน แซมรู้จักกับเพื่อนทางอีเมลซึ่งก็คือ ออสติน เอม พระเอกของเรื่อง ทั้งคู่นัดพบกันที่งานฮัลโลวีน แดนซ์ แต่แซมไม่กล้าเปิดเผยตัวเอง เพราะกลัวว่า ออสตินจะรังเกียจที่ตนเป็นแค่สาวเสิร์ฟในร้านอาหาร

3. ขั้นภาวะวิกฤต (Climax)

บริอันน่าและกาเบรียลล่าไปฟ้องเชลลี ว่าแซมพยายามจะแย่งออสตินไปจากเธอ ทั้งสามจึงวางแผนเปิดโปงตัวจริงของแซมในวันเปิดงานโฮม คัมมิงเกมส์... หลังจากนั้น ออสติน และแซมก็ขาดการติดต่อกัน แซมถูกเพื่อนๆ ในโรงเรียนล้อเลียนว่าเป็นเด็กเสิร์ฟ และมองเธอเหมือนเป็นตัวตลก

4. ขั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action)

แซมตัดสินใจไปหาออสตินในวันแข่งโฮม คัมมิงเกมส์ ที่สนามอเมริกันฟุตบอล ก่อนที่เกมจะเริ่ม แซมไปพูดความใจในกับออสตินและเดินจากไป... ในขณะที่เกมกำลังเข้มข้น แซมลุกจากจากอัฒจันทร์ ออสตินจึงตัดสินใจออกจากเกมกะทันหัน และวิ่งมาจูบแซม ทั้งสองจึงเข้าใจกันที่สุดในที่สุด

5. การยุติของเรื่องราว (Ending)

แซม เจอพินัยกรรมของพ่อในหนังสือนิทาน เธอได้ทรัพย์สินทุกอย่างอย่างลับคืนมา ส่วนฟิโอน่าและลูกทั้งสองต้องกลายเป็นสาวเสิร์ฟในร้านอาหารของแซมแทน และแซมกับออสตินก็ได้ไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยพรินซ์ตันด้วยกัน

แก่นเรื่อง (Theme)

ภาพยนตร์เรื่อง A Cinderella Story ปี ค.ศ. 2004 เป็นภาพยนตร์แนวโรแมนติก คอมเมดี้ (Romantic Comedy) เล่าเรื่องความรักระหว่างหญิงชาย ที่ต้องฟันฝ่าอุปสรรค ก่อนจะได้ลงเอยกัน (Love Theme) ิดยได้ให้ข้อคิดไว้ในตอนต้นเรื่อง คือ จงเอาชนะความกลัว และทำตามความฝัน สังเกตได้จากบทสนทนาระหว่างแซมกับพ่อ หลังจากที่พ่อเล่านิทานจบ

แซมถามพ่อว่า “เทพนิยายจะกลายเป็นเรื่องจริงได้มั๊ย?” พ่อตอบแซมว่า “ไม่ได้... แต่ความฝันจะเป็นจริงได้” ซึ่งพ่อได้สอนเธอว่า

“เทพนิยายไม่ใช่แค่เรื่องการตามหาเจ้าชายรูปงาม แต่มันเป็นการเติมเต็มความฝัน และลงมือทำในสิ่งที่ใช่”

(But Sam, you know, fairy tales aren't just about finding handsome princes. They're about fulfilling your dreams... and standing up for what you believe in.)

นอกจากนี้ ในตอนท้ายเรื่อง สิ่งที่ช่วยทำให้แซมกล้าเผชิญหน้ากับแม่เลี้ยง (พิโอน่า) ก็คือคำพูดของพ่อที่แปะอยู่บนผนังร้านอาหาร ที่ว่า “Never let the fear of striking out keep you from playing the game.” ซึ่งใจความสำคัญก็คือ ให้เอาชนะความกลัวนั่นเอง นอกจากนี้ยังมีตัวละครอีกหนึ่งตัวที่แสดงให้เห็นการเอาชนะความกลัว ก็คือ ออสติน เอ็ม พระเอกของเรื่อง

ความขัดแย้ง (Conflict)

ก. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ด้วยกัน

1. ความขัดแย้งระหว่าง แซม กับ พิโอน่า (แม่เลี้ยง)

หลังจากพ่อของแซมเสียชีวิตจากเหตุการณ์แผ่นดินไหว พิโอน่าก็ได้แซมให้ไปนอนห้องใต้หลังคา ทั้งยังใช้งานแซมทุกอย่าง ทั้งทำความสะอาดบ้าน ทำอาหาร ช่วยบริอันน่าและกาเบรียลล่าทำรายงานส่งอาจารย์ ล้างสระว่ายน้ำ รวมทั้งยังให้แซมไปทำงานที่ร้านอาหารของพ่อ เพื่อแลกกับเงินค่าเล่าเรียน ทั้งที่แซมควรจะมีสิทธิเท่าเทียมกับพิโอน่าในการดูแลร้าน นอกจากนี้ พิโอน่ายังแก่งัดทั้งจดหมายตอบรับเข้าเรียนมหาวิทยาลัยที่ส่งมาถึงแซม แล้วปลอมจดหมายปฏิเสธเข้าเรียนไปให้แซมแทน

2. ความขัดแย้งระหว่าง แซม กับ บริอันน่า กาเบรียลล่า และ เซลบี

เซลบีตั้งฉายาให้แซมว่า ไตเนอร์ เกิร์ล ซึ่งเหมือนเป็นการเยาะเย้ยอาชีพสาวเลิร์ฟของแซม ส่วนบริอันน่าและกาเบรียลล่า เมื่อรู้ว่าแซมคุยกับออสติน เอ็ม ทางอีเมล จึงได้นำเรื่องนี้ไปฟ้องเซลบีว่าแซมต้องการจะแย่งออสตินไปจากเซลบี ทั้งยังใส่ร้ายแซมไปต่างๆ นานา ทั้งสามคนจึงวางแผนเปิดโปงตัวจริงของแซมในวันงานเปิดการแข่งขันกีฬาของโรงเรียน

ข. ความขัดแย้งภายในจิตใจ

1. แซม ในวัยเด็ก หลังจากทีพ่อของเธอแต่งงานใหม่ได้ไม่นาน เธอก็ต้องสูญเสียพ่อ คร่างกะทันหันจากเหตุการณ์แผ่นดินไหว หลังจากนั้น แซมก็ถูกไล่ให้ไปนอนห้องใต้หลังคา และมีสภาพไม่ต่างจากคนรับใช้ในบ้าน กระทั่งเธอโตเป็นสาว เธอก็ยังต้องทำงานในร้านอาหารของพ่อเธอที่ถูกพิโอน่าครอบครองไปเพื่อแลกกับเงินค่าเล่าเรียน ทำให้เธอไม่กล้าเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงต่อผู้ชายที่เธอรัก เพราะกลัวว่าเขาจะรังเกียจที่เธอเป็นเพียงเด็กเลิร์ฟในร้านอาหาร

2. พิโอนา เธอต้องการเพียงความสุขสบายในชีวิต ทรัพย์สินเงินทอง และการให้ตัวเธอและลูกทั้งสองได้โดดเด่นเป็นทีหนึ่งเหนือคนอื่น ๆ โดยเฉพาะแซม ดังนั้นเธอจึงมองแซมไม่ต่างจากคนรับใช้ ทั้งยังไม่ยอมให้แซมมีโอกาสได้เรียนมหาวิทยาลัย หรือได้มีชีวิตแบบวัยรุ่นคนอื่น ๆ นอกเสียจากการมีชีวิตเพื่อทำงานเพียงอย่างเดียว

ค. ความขัดแย้งกับปัจจัยภายนอก

ความขัดแย้งระหว่าง แซม กับ สังคมในโรงเรียน

ภาพที่ 146 ความขัดแย้งระหว่าง แซม กับ สังคมในโรงเรียน

จากภาพยนตร์เรื่องนี้ จะเห็นว่าในตอนท้ายเรื่อง หลังจากที่ทุกคนในโรงเรียนรวมทั้งออสติน เอม ได้รู้ความจริงว่า ตัวจริงของซินเดอเรลลาก็คือ แซม มอนโกเมอรี สาวเลิร์ฟในร้านอาหาร ทุกคนก็ต่างหัวเราะเยาะแซม และพากันเรียกชื่อเธอว่า 'เดเนอร์ เกิร์ล' ซ้ำแล้วซ้ำอีก ทำให้หลังจากวันนั้น เมื่อแซมมาโรงเรียน ทุกคนจึงต่างมองแซมเหมือนเป็นตัวตลก เวลาแซมเดินผ่านก็จะถูกคนรอบข้างถอยห่างออกไป และแซมเองก็ต้องคอยเดินก้มหน้าหลบตาผู้คนด้วยความอายเช่นกัน

ตัวละคร (Character)

1. ตัวละครเอก ซาแมนธา มอนโกเมอรี หรือ แซม (Samantha Montgomery/Sam)

ภาพที่ 147 ตัวละครเอก แซม มอนโกเมอรี

ตัวละครเอก แซม มอนโกเมอรี เป็นตัวละครหลายมิติ หรือแบบรอบด้าน (Well-rounded character) ดังจะเห็นได้จาก ตั้งแต่ต้นเรื่อง เธอมักเป็นตัวละครผู้ถูกกระทำ (Passive character) อยู่เสมอ ทั้งจากแม่เลี้ยง น้องสาวทั้งสอง และแฟนเก่าของพระเอก จนเมื่อถึงตอนท้ายเรื่องที่ต้องพบกับมรสุมต่างในชีวิตมารุมเร้า เธอจึงรู้สึกท้อแท้และจำใจยอมรับสถานภาพของตัวเอง แต่แล้วเมื่อพิโอนาพูดจาตู่ถูกตีสอนใจของพ่อเธอที่แปะอยู่บนผนังร้านอาหาร เธอจึงเกิดแรงฮึดสู้ และตัดสินใจพาตัวเองออกมาจากสภาพชีวิตที่ย่ำแย่ขณะนั้น หลังจากนั้น เธอจึง

กลับมาเป็นตัวละครผู้กระทำ (Active character) และสามารถนำสมบัติทุกอย่างของเธอและพ่อกลับมาได้อย่างถูกต้องตามกฎหมายหลังจากที่เธอเจอพินัยกรรมซ่อนไว้ในหนังสือนิทาน

แซมเป็นตัวละครเอกที่มีจิตใจดี ขยันทั้งเรื่องงานและเรื่องเรียน มีความอดทน เข้มแข็ง หน้าตาผิวพรรณดี ซึ่งโดยส่วนตัว เธอมีความเป็นตัวของตัวเอง กล้าพูดกล้าทำ แต่ในตอนต้นเรื่องเรามักจะเห็นว่าเธอไม่มีความมั่นใจในตัวเอง นั่นเพราะสภาพที่เธอเป็นอยู่ในขณะนั้น ทำให้เธอต้องยอมอยู่ใต้อำนาจของแม่เลี้ยง ยอมทำตามคำสั่งทุกอย่าง ซึ่งมันทำให้เธอขาดอิสระในการใช้ชีวิต เนื่องจากแซมต้องการทั้งงาน เงิน ที่อยู่อาศัย ความรัก และการยอมรับจากคนรอบข้าง ในฐานะมนุษย์คนหนึ่งที่มีสถานะเท่าเทียมกับคนอื่น ๆ ไม่ใช่แค่สาวเสิร์ฟในร้านอาหารอย่างที่เธอโดนกลุ่มเพื่อนของตัวละครร้ายหัวเราะเยาะ แต่ด้วยความมุ่งมั่นและความเข้มแข็งของแซมในตอนท้ายเรื่อง ปาฏิหาริย์จึงเกิดขึ้น เมื่อเธอได้เห็นประโยชน์หนึ่งบนผนังร้านอาหารที่พ่อมักสอนเธอตั้งแต่วัยเด็ก ทำให้เธอกล้าที่จะก้าวออกจากกรอบชีวิตเดิมๆ และในที่สุดเธอก็ได้ทุกอย่างทุกอย่างที่ควรจะเป็นของเธอตั้งแต่ต้นกลับคืนมา

การสร้างตัวละคร ตัวละครเอก แซม มอนโกเมอรี ใช้วิธีการสร้างตัวละครผ่านผู้เล่าเรื่อง (Characterization through narrator) เห็นได้จากตอนต้นเรื่อง จะมีเสียงตัวละครเอกเริ่มเล่านิทาน โดยขึ้นต้นด้วยประโยค “กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว... (Once upon a time, in a faraway kingdom, lived a beautiful little girl... and her widowed father)” เมื่อเล่ามาถึงตอนนี้ น้ำเสียงของเธอก็เริ่มแข็งขึ้นเหมือนกลับมาสู่ชีวิตจริงที่ไม่มีในเทพนิยาย แล้วเล่าต่อว่า โอเค มันก็ไม่ได้ยาวนานขนาดนั้น และไม่ใช่เรื่องราวในดินแดนอันไกลโพ้นที่ไหน (Okay, It wasn't that long ago. And it wasn't really a faraway kingdom.) แล้วหลังจากนั้น เธอก็เริ่มเล่าถึงชีวิตวัยเด็กของตัวเองที่โตมาในหุบเขาซาน เฟอร์นันโด (San Fernando Valley) ที่ซึ่งเธอเล่าว่าเป็นอาณาจักรของเธอ เธอรู้สึกมีความสุขกับชีวิตวัยเด็กมาก เพราะเธอมีพ่อ ซึ่งเหมือนเป็นทั้งพ่อ แม่ และเพื่อนสนิท ที่มักจะไปเล่นกันด้วยกันตลอด อีกทั้งพนักงานทุกคนในร้านอาหารของพ่อก็รักและเอ็นดูเธอเหมือนเป็นลูกหลาน โดยเฉพาะรอนด้า (Rhonda) พนักงานในร้านที่เธอสนิทที่สุดและเหมือนเป็นแม่คนที่ 2 ของเธอ จึงทำให้เธอรู้สึกว่าชีวิตของเธอมีความสุข ไม่ได้รู้สึกขาดอะไร จนกระทั่งพ่อของเธอแต่งงานใหม่กับพิโอน่า และเสียชีวิตด้วยเหตุแผ่นดินไหว

ภาพที่ 148 การสร้างตัวละครเอก แซม มอนโกเมอรี ผ่านการกระทำภายใน

นอกจากนี้ เชม มอนโกเมอรี่ ยังใช้วิธีการสร้างตัวละครอีกแบบหนึ่ง คือ *การสร้างตัวละครผ่านการทำภายใน (Characterization through Internal action)* กล่าวคือ ในวัยเด็ก พ่อของเชมมักจะชอบเล่นนิทานให้ฟังก่อนนอน ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับเจ้าชายเจ้าหญิง และเรื่องราวก็มักจะจบลงอย่างมีความสุข ซึ่งทำให้เชมเกิดคำถามขึ้นว่า “เทพนิยายจะเป็นเรื่องจริงได้มั้ย” และเธอก็ได้คำตอบจากพ่อว่า “...เป็นไปได้ แต่ความฝันจะเป็นจริงได้” แล้วเชมก็ถามต่อว่า “แล้วพ่อดีความฝันมั้ย แล้วเจ้าหญิงไปเรียนที่ไหน” พ่อของเธอจึงตอบว่าเจ้าหญิงก็ไปเรียนที่เดียวกับเจ้าชายคือ มหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน และความฝันของพ่อก็คือการได้เห็นแชมโตขึ้นและเข้าไปเรียนที่มหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน ด้วยเหตุนี้ เชมจึงมุ่งมั่นที่จะทำความฝันและความปรารถนาของพ่อให้เป็นจริง ด้วยการเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยพรินซ์ตันให้ได้ ส่วนตัวของเชมเองนั้น เมื่อเธอโตเป็นสาวและเริ่มมีความรักกับชายคนหนึ่งที่เคยพบพร้อมทุกอย่างในสายตาของเธอ เธอจึงเกิดความฝันและความปรารถนาอีกอย่างหนึ่งขึ้นมาก็คือ การได้รักกับเจ้าชายเหมือนอย่างเจ้าหญิงในนิทานที่เธออ่านตอนเด็ก ซึ่งในตอนนี้ เชมก็สามารถทำความฝันและความปรารถนาของพ่อให้เป็นจริงได้ รวมทั้งยังได้ครองรักกับเจ้าชาย (อย่างที่เธอบอกไว้ในตอนจบของเรื่อง)

2. ตัวละครร้าย ฟิโอน่า (Fiona)

ภาพที่ 1/0 ตัวละครร้าย ฟิโอน่า

ฟิโอน่า เป็นตัวละครหลายมิติ (Well-rounded character) คือเป็นทั้ง ตัวละครผู้กระทำ (Active character) และกลับมาเป็นผู้ถูกกระทำ (Passive character) ในตอนจบเรื่อง กล่าวคือ ฟิโอน่าเป็นหญิงหม้าย มีลูกสาว 2 คนคือ บริอันน่าและอาเบรียลล่า ฟิโอน่าเป็นหญิงวัยกลางคน รูปร่างอวบอ้วน ผอมบางสีบลอนด์ทอง รักสวยรักงาม ชอบดื่มชงมู ชอบความร่ำรวยหรูหรา ชลบทที่จะโดดเด่นและเป็นที่หนึ่ง มีความมั่นใจในตัวเองสูง และถึงแม้ว่าจะแก่แล้วก็ตาม แต่เธอก็มักจะดูแลความงามด้วยวิธีการต่างๆอยู่เสมอ ทั้งพอกหน้า ทาครีมอาหารลดความอ้วน เสริมจมูก เสริมหน้าอก และฉีดโบท็อกซ์เพื่อให้หน้าตึงกระชับ ซึ่งหลังจากที่พ่อของแชมเสียชีวิตไป ฟิโอน่าก็เลี้ยงดูแชมเหมือนเป็นคนรับใช้ ทั้งให้ทำงานบ้าน ทำอาหารให้ทุกมื้อให้นอนในห้องใต้หลังคา และยังให้ไปทำงานที่ร้านอาหารของเธอ (เดิมเคยเป็นของพ่อแชม) เพื่อแลกกับค่าเล่าเรียนด้วย แต่เมื่อถึงตอนจบของเรื่อง เมื่อแชมไปเจเจป็นัยกรรมที่พ่อยกสมบัติ

ทุกอย่างให้กับเธอ พิโอนาก็ยอมรับชะตากรรมแต่โดยดี และมาทำงานที่ร้านอาหาร ซึ่งได้กลายมาเป็นของแถมอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

การสร้างตัวละคร ตัวละครร้าย พิโอน่า ใช้วิธีการสร้างตัวละครโดยปรากฏตัวให้เห็นลักษณะภายนอก (*Characterization by appearance*) คือ ในตอนต้นเรื่อง เมื่อเปิดฉากแรก เราจะสังเกตเห็นบุคลิกลักษณะของตัวละครตัวนี้ ว่าเป็นหญิงวัยกลางคน ใส่รองเท้าส้นสูง ใส่ชุดรัดรูปหลายลูกไม้ สีชมพูอ่อน รูปร่างอวบอ้วน umpyaw สิบลอนด์ทอง ใส่แว่นกันแดด นอนอ่านหนังสือที่ริมสระว่ายนํ้า เพื่อดูการเรียนระบำได้นํ้าของลูกสาวทั้งสอง ซึ่งหนังสือที่เธ้อ่านก็คือ *The Salmon Diet* (เดอะ แซลมอน ไดเอท) และในฉากอื่นๆ พิโอน่าก็มักจะใส่เสื้อผ้าสีล้วนดูฉลาดแบบสาวเปรี้ยว จนกระทั่งตอนจบเรื่อง พิโอน่าจึงต้องกลายสภาพมาเป็นพนักงานในร้านอาหาร เธอจึงต้องแต่งกายด้วยชุดฟอรั่มของร้านขณะกำลังนั่งขัดพื้นด้วยความยากลำบาก

ภาพที่ 150 การสร้างตัวละครร้ายพิโอน่า

นอกจากนี้ พิโอน่า ยังใช้วิธีการสร้างตัวละครผ่านบทพูด/บทสนทนา (*Characterization through dialoguc*) ซึ่งเห็นได้ชัดตั้งแต่ต้นเรื่อง คือ การที่พิโอน่าชอบใช้คำพูดที่ร้ายจิตใจ แคมโดยไม่แคร์ความรู้สึก เช่น เมื่อแชนบอกกวางนี่ไปทำงานที่ร้านไม่ได้ เพราะมีสอบที่โรงเรียน พิโอน่ากลับตอบว่า “การที่เราเรียนหนังสือก็เพื่อให้อฉลาด เพื่อจะได้จบออกไปมีงานทำ แต่ในเมื่อแชนมีงานทำแล้วก็ข้ามขั้นตอนเรียนไปได้เลย” ส่วนอีกฉากหนึ่งคือ แชนขอพิโอน่าเพื่อไปงานฮัลโลวีน แชนซ์ ที่โรงเรียน พิโอน่ากลับไม่อนุญาตโดยให้เหตุผลว่า งานที่ร้านมีรอให้แชนทำอยู่ ยะยะ เธอควรจะต้องทำงานเก็บเงินเอาไว้เรียน แชนจึงตอบว่า ในชีวิตเธอไม่เคยทำอะไร พิโอน่าเลย เธอเรียนได้เกรด A ทุกวิชา ทำงาน 7 วันไม่เคยหยุด และยังต้องเรียนพิเศษเพื่อเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยด้วย พิโอน่าจึงตอบว่า ตอนนี้แชนก็โตมากพอแล้ว และมีบางอย่างที่เธออยากจะบอกแชนมาตลอด ก็คือ “แชนไม่ได้สวยมาก และแชนก็ไม่ได้ฉลาดมาก” (*You're not very pretty and you're not very bright.*) และในบางฉาก คำพูดของพิโอน่าในหลายๆฉาก ยังแสดงให้เห็นถึงความมั่นใจในตัวเองแบบสุดๆ โดยที่เธอไม่แคร์สายตาใคร เช่น เมื่อพิโอน่าเห็นว่า รอนด้าไม่ยอมใส่รองเท้าส้น เธอจึงพูดว่าจะใส่รอนด้าออก รอนด้าจึงตอบกลับว่าจะล้อออกก็ได้ แต่ดูให้ดีว่าพิโอน่ากำลังทิ้งลูกค้าไปกี่คน (เนื่องจาก ลูกค้าในร้านส่วนมากมักจะแวะเข้ามาทักทายรอนด้าอยู่เสมอ) พิโอน่าจึงไป แล้วเธ้อตอบไปว่า “ฉันเป็นคนที่น่าสนใจมาก” (*I'm very appealing person*) หรือ ในตอนต้นเรื่องที่พิโอน่าต้องการเบ็ดสปริงเกอร์รดนํ้าต้นไม้

แต่แซมเห็นว่ารอดน้ำคันไ้ในฤดูแล้งแล้งนั้นไม่มีประโยชน์ และสิ้นเปลืองโดยใช่เหตุ แต่ฟิโอน่ากลับตอบว่า “ความแห้งแล้งมันสำหรับคนจน คนที่ใช้น้ำในช่วงเวลาพิเศษ เขาก็คือคนที่พิเศษ” (Drought are for poor people... People who use extra water have extra class.) นี่จึงแสดงให้เห็นว่า ฟิโอน่าเป็นผู้หญิงที่มีความมั่นใจในตัวเองสูงมาก ทั้งเรื่องฐานะและรูปร่างหน้าตา หรืออย่างทีในภาษาสมัยใหม่มาพูดว่า “ฉันทวยและรวยมาา”

3. ตัวละครอื่นๆ

ภาพที่ 151 ตัวละครฮอสติน เอม / บริอันน่าและกาเบรียลล่า / รอนด้า / คาร์เตอร์ / เซลบี และพ่อของฮอสติน ตามลำดับ

3.1 ฮอสติน เอม (Austin Ames) หนุ่ม นักกีฬาอเมริกันฟุตบอลสุดสุดของโรงเรียนตัวสูง หุ่นดี ผสมสีน้ำตาลอ่อน แต่มีแววตาเศร้า ฮอสตินถูกพ่อ คาดหวังให้สืบทอดกิจการคาร์แคร์ และเป็นนักกีฬาอเมริกันฟุตบอลของทีม USC เมื่อฮอสตินทำอะไรสักอย่างก็จะเป็นที่สนใจของคนรอบข้างเสมอ นอกจากนี้ เขายังเป็นแฟนกับเซลบี เซียร์วัลด์ เดอร์สวอธของโรงเรียนด้วยเช่นกัน แต่อีกด้านหนึ่ง ฮอสตินมีความฝันและมีตัวตนอีกด้านหนึ่งที่ไม่ได้ใครเคยรู้ คือ ฮอสตินอยากจะเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน และฝันอยากจะเป็นนักเขียน ซึ่งเขาไม่เคยบอกเรื่องนี้กับใครนอกจากเพื่อนคนหนึ่งที่เขาคุยด้วยทางอีเมล เพราะในส่วนของฮอสตินรู้ดีกว่ารอบๆตัวเขามีแต่คนเสแสร้ง ใสหน้ากาก เข้าหากันตลอดเวลา ทำให้เขาไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง ต้องคอยทำตามเสียงเชียร์ของคนอื่น โดยเฉพาพ่อของเขาเอง

3.2 บริอันน่าและกาเบรียลล่า (Brianna and Gabriela) ลูกสาว 2 คนของฟิโอน่า ถูกเลี้ยงดูมาแบบลูกคุณหนู ทั้งสองมีลักษณะนิสัยเหมือนฟิโอน่า คือ เอาแต่ใจตัวเอง ชอบชิงดีชิงเด่นกันอยู่เสมอ และมักแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสุดขาด เช่น ถ้าคนหนึ่งใส่เสื้อชมพู อีกคนจะใส่สีเขียว และที่สำคัญคือ ทั้งสองคลั่งไคล้ออสตินเหมือนกัน ซึ่งเมื่อทั้งสองรู้ว่าแซมคือ ซินเคอเรลลาในงานฮัลโลวีน เคนท์ จึงต่างคนต่างก็ไปสวมรอยเป็นซินเคอเรลลา แต่เมื่อออสตินพิสูจน์แล้วว่าไม่ใช่ ทำให้ทั้งคู่เกิดหึงงันได้แซมแล้วนำเรื่องไปฟ้องเซลบี แฟนเก่าของออสติน โดยใส่ร้ายแซมว่าตั้งใจจะแย่งออสตินไปจากเซลบี จากนั้นทั้งบริอันน่า กาเบรียลล่า และเซลบี จึงได้วางแผนเปิดโปงตัวจริงของแซม

3.3 รอนด้า (Rhonda) หญิงผิวดำ ใจดี มีเมตตา กล่าวหาญ เด็ดเดี่ยว ตัวละครตัวนี้เปรียบเสมือนเป็นนางฟ้าแม่ทูนหัวของซินเคอเรลลา เมื่อเทียบกับตัวละครในภาพยนตร์การ์ตูนของวอลท์ ดิสนีย์ เนื่องจากรอนด้าทำงานในร้านอาหาร ตั้งแต่สมัยที่พ่อของแซมยังมีชีวิตอยู่ ดังนั้นเธอกับแซม รวมทั้งทุกคนในร้าน จึงมีความผูกพันที่เหมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน และรอนด้าเองก็รักแซมเหมือนเป็นลูกหลาน แม้กระทั่งตอนท้ายเรื่องที่แซมตัดสินใจลาออกจากร้านอาหาร และจะย้ายออกจากบ้าน พิโณนาก็หัวเราะเยาะแซมว่าแล้วจะไปอยู่ที่ไหนได้ รอนด้าจึงช่วยบอกกับว่าแซมจะไปอยู่กับเธอ และตัวรอนด้าเองก็ขอลาออกจากรานด้วยเช่นกัน เพราะเหตุผลเดียวที่รอนด้ายังทำงานอยู่ร้านแห่งนี้ก็เพราะเด็กผู้หญิงที่ชื่อแซม

3.4 คาร์เตอร์ (Carter) ชายหนุ่มตัวเล็ก ใส่แว่น ครอบครัวยังมีฐานะ แต่ไม่ค่อยมีความมั่นใจในตัวเอง เห็นได้จากที่เขาพยายามจะแต่งตัวสไตล์ต่างๆ เช่น คาบอยหรือแรปเปอร์ แต่สุดท้ายแซมก็ต้องคอยเตือนให้เขาเป็นอย่างที่เคยมองจะดีที่สุด คาร์เตอร์เป็นเพื่อนสนิทของแซมซึ่งคอยช่วยเหลือแซมทุกอย่าง รวมทั้งพาไปแซมไปงานฮัลโลวีน แดนซ์ และพากลับมาได้ทันเวลาแบบเฉียดฉิว คาร์เตอร์แอบชอบเซลบี เชียร์ลีดเดอร์สาวสวยของโรงเรียนอยู่ ส่วนเซลบีกลับมองเขาเป็นแค่หนุ่มที่มึนๆคนหนึ่ง แต่ในวันงานฮัลโลวีน แดนซ์ เซลบีกลับตกหลุมรักคาร์เตอร์ในชุดหน้ากากกอลโร เพราะคาร์เตอร์ช่วยปกป้อง เซลบีจากการถูกเพื่อนชายคนหนึ่งลวนลาม ในขณะที่เซลบีเองไม่รู้ว่าเป็นตัวจริงของหน้ากากกอลโรก็คือคาร์เตอร์ จนในวันถัดมา เมื่อคาร์เตอร์ตัดสินใจ ไปบอกความจริงกับเซลบีว่าตนคือหน้ากากกอลโร เขากลับถูกปฏิเสธอย่างไม่มีเยื่อใยแล้วรีบเดินหนีไป

3.5 เซลบี (Shelby) เชียร์ลีดเดอร์สาวสวยประจำโรงเรียน เป็นแฟนกับออสติน เอมซึ่งเธอถูกออสตินบอกเลิกในตอนต้นเรื่อง แต่เธอทำเป็นไม่สนใจ เซลบีเป็นสาวสวยไฮโซ มั่นใจในตัวเองสูง ขอบริดเค้นกว่าผู้อื่น มักดูถูกและพูดจาถากถางคนที่ฐานะด้อยกว่าตนในตอนต้นเรื่อง เซลบีแสดงออกว่าไม่ชอบคบหากับคนฐานะอย่างแซมและคาร์เตอร์ โดยเฉพาะคาร์เตอร์ ที่เธอมองว่าเป็นผู้ชายที่มึน ไม่มีน้ำยา ไม่มีอะไรโดดเด่น แต่เมื่อถึงตอนจบเรื่องคาร์เตอร์กลับได้ไปเป็นที่เซ็นเตอร์ผลิตภัณฑ์รักษาสิวี่หัวหนึ่ง ทำให้เซลบีเกิดคลั่งไคล้คาร์เตอร์และไปคอยตามดูคาร์เตอร์ถ่ายโฆษณา แต่เธอก็กลับถูกคาร์เตอร์ปฏิเสธ เพราะคาร์เตอร์ได้ชอบพออยู่กับดีเจสาวทั้งที่ประจำโรงเรียนไปเรียบร้อยแล้ว

3.6 พ่อของออสติน (Austin's father) ชายวัยกลางคน เจ้าของกิจการคาร์แคร์ ผู้ซึ่งฝันอยากจะเป็นนักกีฬาอเมริกันฟุตบอลทีม UsC เขาจึงผลักดันให้ลูกชาย ได้เป็นนักกีฬาอเมริกันฟุตบอลและต้องการให้สืบทอดกิจการคาร์แคร์ต่อไป โดยที่ไม่เคยถามออสตินว่าแท้จริงแล้ว ลูกอยากจะทำอะไรหรืออยากจะเป็นอะไรในอนาคต

ฉาก (Setting)

1. **บ้านของแซม** ตั้งอยู่ที่เมืองในหุบเขาซาน เฟอร์นันโด (San Fernando Valley) ซึ่งตอนต้นเรื่อง แซมเล่าว่าเป็นอาณาจักรที่ปกคลุมไปด้วยหมอก และเธอก็เติบโตมาที่นี่ ดังนั้นที่นี่จึงเป็นอาณาจักรของแซม ส่วนบ้านของแซมนั้น เป็นบ้านเดี่ยวขนาดค่อนข้างใหญ่ มีสนามหญ้า และมีสระว่ายน้ำ ก่อนที่พ่อของแซมจะเสียชีวิต เธอนอนในห้องนอนที่หรูหรา ตกแต่งอย่างน่ารัก สวมกับวัยเด็กของแซม แต่หลังจากพ่อของแซมเสียชีวิต แม่เลี้ยงก็ได้เธอให้ขึ้นไปนอนบนห้องใต้หลังคาตั้งแต่นั้นมา ซึ่งตามหลักความเป็นจริงแล้ว แซมควรจะมีสิทธิเป็นเจ้าของบ้านอย่างถูกต้องตามกฎหมาย แต่เรื่องราวก็ไม่ได้เป็นเช่นนั้น โดยสามารถแบ่งเป็นฉากย่อยๆ ได้ดังนี้

ภาพที่ 52 ฉากบ้านของแซม

1.1 **ห้องนอนของแซม** เป็นห้องใต้หลังคา ซึ่งเธอนอนในนี้ตั้งแต่เล็กจนโต เพราะเธอโดนแม่เลี้ยง (ฟิโอน่า) ยึดอำนาจทุกอย่างในบ้านและไล่เธอมาจากห้องนอนเดิมในบ้าน โดยบริเวณหน้าต่างใต้คอมพิวเตอร์นั้น จะมีลำโพงตัวหนึ่งวางอยู่ สำหรับรับคำสั่งเมื่อฟิโอน่าเรียกใช้งาน ส่วนในเวลากลางวัน แซมมักจะคุยกับเนแมค (ออสติน เอม) ทางอีเมล จนในบ่ายวันหนึ่งบริอันนำมามาหาแซมที่ห้อง เพื่อขอให้ช่วยพิมพ์รายงานให้ ระหว่างนั้นฟิโอน่าก็เรียกใช้งานแซม เมื่อแซมออกไปจากห้อง บริอันนำจึงแอบไปอ่านอีเมลที่แซมคุยกับออสติน และได้รู้ความจริงว่าแซมคือซินเดอเรลลา

ภาพที่ 153 ฉากห้องนอนของแซม

1.2 **สระว่ายน้ำ** เป็นฉากเปิดเรื่อง ซึ่งทำให้เราได้เห็นบทบาทของตัวละครหลัก แต่ละตัว เช่น แซม (ตัวละครเอก) ทำอาหารมาให้ฟิโอน่า (ตัวละครร้าย) ส่วนบริอันนำและ กาเบรียลล่า (ลูกสาวทั้งสองของฟิโอน่า) มีครูฝึกคอยสอนว่ายน้ำได้น้ำ แต่ครูหนึ่ง ทั้งคู่ก็ทะเลาะกัน เพราะบริอันนำเกิดผายลมได้น้ำ ทำให้กาเบรียลล่าไม่พอใจ

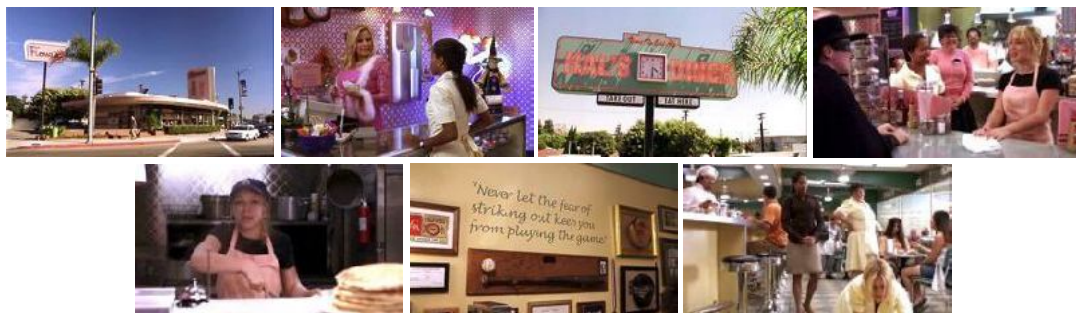
ภาพที่ 151 ฉากสระว่ายน้ำในบริเวณบ้านของแซม

1.3 ช้างบ้าน เป็นบริเวณที่ฟิโอน่าตั้งตู้อบผิวเอาไว้ และในตอนต้นเรื่อง ฟิโอน่าก็เรียกแซมมาพบระหว่างที่กำลังอบผิว เพื่อบอกให้แซมทำงานที่ร้านอาหารตอนกลางคืน แม้แซมจะขออนุญาตลางานไปงานฮัลโลวีน แดนซ์ แต่ฟิโอน่าก็ไม่อนุญาต ทั้งยังพูดซ้ำเดิมแซมว่า ไม่สวยและไม่ฉลาดอีกด้วย

ภาพที่ 155 ฉากบริเวณช้างบ้าน

2. ร้านอาหาร (Diner) เดิมเป็นร้านของพ่อแซม ชื่อว่า Hal's Diner ซึ่งตกแต่งร้านแบบเรียบง่าย ผนังร้านประดับด้วยอุปกรณ์กีฬาเบสบอล รวมทั้งรางวัลต่างๆที่พ่อแซมเคยได้รับ รวมทั้งมีคติประจำใจของพ่อแซมติดผนังอยู่ว่า "Never let the fear of striking out keep you from playing the game" ซึ่งในตอนต้นเรื่อง จะเห็นว่า แซมกับพ่อมักชอบไปเล่นเบสบอลด้วยกัน และก่อนนอนพ่อของแซมก็ได้ย้ำคำพูดนี้กับเธอก่อนที่จะเกิดแผ่นดินไหว หลังจากนั้น แม่เลี้ยงจึงยึดครองกิจการร้านอาหารมาเป็นของเธอ และเปลี่ยนชื่อร้านมาเป็น Fiona's ทั้งยังเปลี่ยนวอลเปเปอร์ร้านเป็นสีชมพู ตกแต่งร้านใหม่ให้เป็นอีกสไตล์หนึ่งและบังคับให้พนักงานทุกคนใส่รองเท้าส้นเก๋เสิร์ฟอาหาร ซึ่งมักทำให้พนักงานบางคนที่ย่างมากสั่นล้มเป็นประจำ ส่วนในคืนวันงานฮัลโลวีน แดนซ์ รอนด้าและทุกคนในร้าน ยังช่วยแซมให้ได้ไปงาน และช่วยถ่วงเวลาให้แซมกลับเข้ามาในร้านก่อนที่ฟิโอน่าจะเดินตามหาแซม ส่วนตอนจบเรื่อง ฟิโอน่าและลูกสาวก็กลับมาลายมาเป็นพนักงานเสิร์ฟแทนแซม หลังจากที่แซมไปเจอพินัยกรรมของพ่อในหนังสือนิทาน

ภาพที่ 156 ฉากร้านอาหารของพ่อของแซม

3. โรงเรียนนอร์ท วาลีย์ ไฮสคูล (North Valley High School) เป็นสถานที่ซึ่งเกิดเรื่องราวมากมายในภาพยนตร์ และทำให้เห็นบทบาทระหว่างตัวละครกับสังคม รวมทั้งความรู้สึกนึกคิดที่ตัวละครมีต่อสังคม และที่สังคมมีต่อตัวละครในภาพยนตร์ด้วยเช่นกัน ซึ่งสามารถแบ่งเป็นฉากย่อยๆ ได้ดังนี้

ภาพที่ 157 ฉากโรงเรียนนอร์ท วาลีย์ ไฮสคูล

3.1 ลานจอดรถ เป็นฉากเปิดของฉากโรงเรียน ซึ่งแซมขับรถมาโรงเรียนกับคาร์เตอร์ แต่ถูกรถของเชลบีขับมาตัดหน้า และยังถูกรถอีกคันแย่งที่จอดรถ ซึ่งก็คือรถของออสตินนั่นเอง ในฉากนี้ เราจะได้เห็นมุมมองของตัวละคร เช่น เชลบีเรียกคาร์เตอร์ว่า Geek ซึ่งหมายถึงผู้ชายที่มึนๆ เข้าสังคมไม่เก่ง ส่วนเพื่อนคนหนึ่งของออสตินก็แกล้งแซวแซมด้วยการสั่งอาหารเข้าทางด้านแซมเองก็คุยกับคาร์เตอร์ว่า คนอย่างพวาชเอลบีคงจะมีพันธุกรรมบางตัวที่สามารถค้นหาคนประเภทเดียวกันได้

ภาพที่ 158 ฉากลานจอดรถในโรงเรียน

3.2 ห้องคอมพิวเตอร์ เป็นที่ที่แซมกับออสตินคุยกันผ่านโปรแกรมแชททางอีเมล ต่างคนต่างก็นั่งตรงข้ามกัน แต่ต่างก็ไม่รู้ตัวจริงของกันและกัน

ภาพที่ 159 ฉากห้องคอมพิวเตอร์

3.3 พิธีเปิดงานโฮม คัมมิ่ง เกม (Home coming game) เป็นการแข่งขันอเมริกันฟุตบอลประจำปีของโรงเรียน ซึ่งเป็นฉากที่แซมถูกบิดโมโงว่าเกดคือคีน เดคเรลลา หรือพี่นซ์ตัน เกิร์ล ด้วยการที่เชลบี บริอันน่า และกาเบรียลล่า ร่วมมือกันนำเรื่องราวระหว่างแซมกับออสติน

มาแสดงเป็นละครล้อเลียน จนท้ายสุด เอลปีเธอก็ประกาศต่อหน้าทุกคนในงานว่า แท้จริงแล้ว ซินเดอเรลลาก็คือ สาวเสิร์ฟที่ชื่อว่า แซม มอนโกเมอร์นั่นเอง

ภาพที่ 160 ฉากพิธีเปิดงานโอม คัมมิง .กม

3.4 สนามแข่งอเมริกันฟุตบอล ก่อนการแข่งขัน แซมได้ไปหาออสตินที่ห้องพักนักกีฬา เพื่อบอกกับเขาว่า ตลอดเวลาที่คุยกันในอีเมล เธอเป็นอย่างที่เธอเป็นมาตลอด และก็คือ เธอที่ถูกทำร้ายต่อหน้าทุกคน แต่ออสตินกลับทำให้เธอรู้สึกว่าเขาไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง พยายามจะสร้างเป็นคนที่คนอื่นบ้าง ดังนั้น แซมจึงตัดสินใจจะยุติความสัมพันธ์ทุกอย่างของออสติน เพราะเธอเสียความรู้สึกกับการต้องรอคอยเขา ต่อมา ขณะที่เกมกำลังเข้มข้น แซมก็กลับทนนั่งดูต่อไม่ได้ เพราะทุกคนต่างส่งเสียงเชียร์ออสติน เธอจึงลุกขึ้นเดินลงจากอัฒจันทร์ ครู่หนึ่ง ออสตินก็ตัดสินใจวิ่งออกจากสนาม และส่งหมวกไปเพื่อนรุ่นน้องลงไปแทน พร้อมกับบอกพี่ว่าขอลาออกจากทีม แล้วเขาก็วิ่งไปที่อัฒจันทร์เพื่อปรับความเข้าใจกับแซม

ภาพที่ 161 ฉากสนามแข่งอเมริกันฟุตบอล

4. งานฮัลโลวีน แดนซ์ จัดขึ้นที่โรงแรมวัลเลย์ รอยัล โฮเทล (Valley Royal Hotel) ซึ่งมีบันไดปฐมสีแดงให้ผู้ร่วมงานเดินลงมา ทุกคนในงานแต่งตัวแบบแฟนซีเป็นตัวละครต่างๆ ในภาพยนตร์ เช่น หน้ากากซอโร อัศวินโต๊ะกลม เทพกรีก เจ้าชายชาร์มมิ่ง และซินเดอเรลลา ซึ่งในงานนี้ทำให้แซมได้รู้ว่าตัวจริงของโนแมด (เพื่อนทางอีเมล) ก็คือ ออสติน เอม กัปตันทีมอเมริกันฟุตบอลสุดฮอตของโรงเรียน แล้วทั้งคู่ก็หลบออกไปในสวนซึ่งประดับไฟได้อย่างสวยงาม ทั้งคู่เต้นรำด้วยกันโดยมีวงดนตรีเล่นเพลงให้ แต่เมื่อโทรศัพท์มือถือของแซมปลุกเตือน เธอจึงต้องรีบขอตัวกลับก่อน โดยที่ออสตินก็ยังคงไม่รู้จักรักตัวจริงของซินเดอเรลลา และขณะที่แซมวิ่งกลับออกไปจากงาน ก็เผลอทำมือติดอกอยู่ที่บันได ออสตินจึงตามมาเก็บเอาไว้

ภาพที่ 162 ฉากงานอัลโลวีน แคนซี่

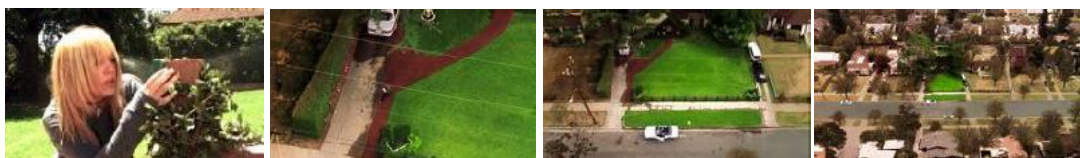
5. จุดชมวิวนหุบเขาซาน เฟอนันโด เป็นฉากที่ปรากฏในตอนเปิดเรื่องและตอนจบเรื่อง ในตอนเปิดเรื่อง เราจะเห็นว่า แซมกับพ่อกำลังนั่งเล่นบนฝากระโปรงรถด้วยกันอย่างมีความสุข โดยพ่อได้มอบลูกแก้วน้ำที่ด้านในมีเรซินรูปปราสาทในเทพนิยายให้กับแซม ส่วนในตอนจบเรื่อง แซม ก็ออกสตินด์ไปนั่งเล่นที่จุดชมวิวนหุบเขาเช่นกัน ทั้งสองคนคุยหยอกกันอย่างมีความสุข แล้วออกสตินด์ก็ล้มลงเหน็บโทรศัพท์ไว้ที่รองเท้าของแซม

ภาพที่ 163 ฉากจุดชมวิวนหุบเขา ซาน เฟอนันโด

สัญลักษณ์ (Symbol)

1. การรดน้ำต้นไม้ในฤดูแล้ง

ภาพที่ 164 การรดน้ำต้นไม้ในฤดูแล้ง

สื่อความหมายว่า *เจ้าของบ้านเป็นคนรวย* เห็นได้จากในตอนต้นเรื่องที่ไม่ยอมขอให้ฟิโอน่าหยุดรดน้ำต้นไม้ชั่วคราวสักคน เพราะเห็นว่าคฤหาสน์อยู่ในช่วงฤดูแล้ง แต่ฟิโอน่ากลับเกลี้ยให้เปิดสปริงเกอร์ เพราะหญ้าในสนามเริ่มเหี่ยวแล้ว และเธอยังมองว่าความแห้งแล้งนั้นมีไว้สำหรับคนจน คนที่ใช้เงินในช่วงเวลาพิเศษ เขาก็คือคนพิเศษ ดังจะเห็นได้จากบทสนทนาระหว่างแซมกับฟิโอน่า ดังนี้

Sam : Fiona, we're supposed to be conserving water. We're in the middle of a drought.

Fiona : Droughts are for poor people. Do you think J.Lo has a brown lawn? People who use extra water have extra class.

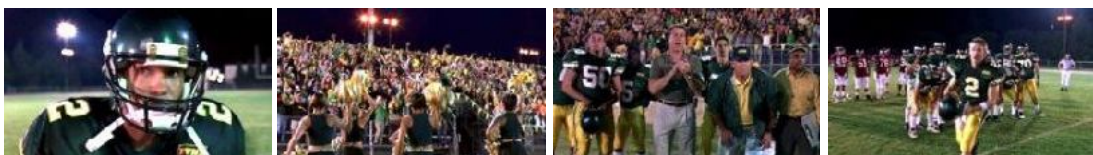
ซึ่งหลังจากนั้น ภาพก็ตัดมาให้เห็นแซมกำลังวิ่งออกจากบ้านเพื่อไปเรียน โดยสนามหญ้าในบ้านแซมนั้นเขียวชอุ่ม แล้วภาพก็ค่อยๆซูมออกเทียบให้เห็นว่า สนามหญ้าของบ้านอื่นๆ เป็นสีน้ำตาล และแห้งแล้ง

2. หน้ากาก

ภาพที่ 165 หน้ากาก

สื่อความหมายถึง *ความลับ / สิ่งที่ต้องปิดบังไว้ / การเสแสร้ง* กล่าวคือ เมื่อรอนด้าและคาร์เธอร์ พาแซมไปหาชุดใส่ไปงานฮัลโลวีนที่ร้านเช่าชุด พวกเขากลับไม่ได้ชุดที่ต้องการ แต่เมื่อรอนด้าเห็นหน้ากากสีขาว เธอจึงเกิดความคิดขึ้น แล้วรอนด้าก็พาแซมไปที่บ้าน เพื่อให้ยืมชุดราตรีสีขาวของเธอใส่ไปงานฮัลโลวีนคู่กับหน้ากากสีขาว ซึ่งเมื่อแซมไปถึงงาน เธอก็ได้รู้ว่าตัวจริงของโนแมด คือ ออสติน เอม (เดิมออสตินต้องแต่งตัวเป็นสามทหารเสือให้เข้ากับเพื่อนอีกสองคน แต่เนื่องจากเพื่อนของเขาทำชุดของออสตินหายไป เขาจึงต้องแต่งตัวเป็นเจ้าชายชาร์มมิ่งแทน) ซึ่งเมื่อแซมรู้ดังนั้น เธอก็พยายาม จะเดินหนี เพราะเห็นว่าออสตินเป็นแฟนกับเชลบี และที่สำคัญคือเธอกำลังว่า ถ้าออสตินรู้ความจริงว่าเธอคือ แซม สาวเสิร์ฟในร้านอาหาร ออสตินก็จะรับไม่ได้ จนในวันแข่งขันกีฬา เธอจึงตัดสินใจไปบอกความจริงกับออสติน ว่าเธอคือ ซินเดอเรลลา และเธอก็ยอมรับได้ในสิ่งที่เธอเป็น แล้วเธอก็พูดเตือนสติออสตินให้กล้าทำในสิ่งที่อยากทำ

ภาพที่ 166 ออสตินตัดสินใจวิ่งออกจากการแข่งขันและขอลาออกจากทีม

ส่วนในมุมของออสตินนั้น หลังจากที่เขายกเลิกกับเซลบี ผู้หญิงคนเดียวที่เขารอจะเจอ ก็คือพรินซ์ตัน เกิร์ด เพราะเขารู้สึกว่าการตัดสินใจกับเธอ ทำให้เขาได้เป็นตัวของตัวเอง ได้ระบายความในใจที่เขาไม่เคยบอกใคร เนื่องจากตัวละครตัวนี้มีความรู้สึกลึกๆว่า แท้จริงแล้วทุกคนรอบตัวเขาดูต่างใส่หน้ากากเข้าหากัน ทุกคนต่างเสแสร้ง ตัวเขาเองจึงต้องเสแสร้งเป็นในสิ่งตัวเองไม่ได้อยากเป็น แต่ต้องจำใจทำตามเสียงเรียกร้องของผู้อื่น เช่น พ่อ หรือเพื่อนๆในโรงเรียนที่ต่างก็ยกย่องเขาในฐานะนักปัดน้ำมืออเมริกันฟุตบอล ซึ่งแท้จริงแล้ว มันคือความฝันที่พ่อยึดเยียดมาให้เขารับช่วงต่อ จึงส่งผลให้ในตอนท้ายเรื่อง ขณะที่ออสตินอยู่ระหว่างเกมการแข่งขัน เขาได้ยินเสียงเชียร์จากทุกคนที่เรียกชื่อเขาเพื่อให้ออกมาทำแต้มสุดท้ายให้กับโรงเรียน แต่ในที่สุด เขากลับเลือกที่จะออกจากการแข่งขันและลาออกจากทีม แล้วไปหาผู้หญิงที่เขารัก ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ท้ายสุดแล้ว เขาก็สามารถถอดหน้ากากที่ไม่ใช่ตัวเขาทิ้งไปได้ แล้วก็เลือกที่จะเป็นตัวของตัวเองในที่สุด

3. ฝนในฤดูแล้ง (rain in drought)

ภาพที่ 16 / สัญลักษณ์ของฝนในฤดูแล้ง

สื่อความหมายถึง การรอคอยที่ไม่มีความหวัง / รอานจนอาจสายเกินไป ซึ่งในภาพยนตร์เรื่องนี้ใช้สื่อความหมายถึง ความรักของออสตินที่มีให้แซม เนื่องจากเรื่องราวในภาพยนตร์เกิดขึ้นในช่วงฤดูแล้ง (เห็นได้จากตอนต้นเรื่องในฉากที่แซมกับฟิโอน่าคุยกันเรื่องการรดน้ำต้นไม้ในฤดูแล้ง) ซึ่งเมื่อมาถึงตอนท้ายเรื่อง ขณะที่แซมตัดสินใจไปบอกความจริงกับออสติน เธอได้พูดประโยคหนึ่งกับออสตินก่อนจะเดินจากไปว่า

ภาพที่ 168 / แซมมาคุยกับออสตินก่อนการแข่งขัน / ออสตินอยากมาไว้ความเข้าใจกับแซมในช่วงฝนจากการแข่งขัน

“ฉันรู้ว่าผู้ชายคนที่ส่งอีเมลหาฉันคงจะเป็นใครสักคนที่อยู่ในส่วนลึกของจิตใจของเธอ แต่ฉันไม่สามารถรอเขาได้อีกต่อไป เพราะการรอคอยเธอก็เหมือนการรอคอยฝนให้ฤดูแล้ง เพราะมันเปล่าประโยชน์และน่าผิดหวัง” (I know that guy that sent those e-mails is somewhere down inside of you. But I can't wait for him... because waiting for you is like waiting for rain in this drought. Useless and disappointing.)

แต่หลังจากนั้น เมื่อออสตินเห็นแซมกำลังเดินออกจากอิมจันทร์ บวกกับเสียงเชียร์รอบๆ สนามที่ต่างเรียกชื่อเขา ทำให้ความลับลับในจิตใจของเขามากขึ้นเรื่อยๆ จนในที่สุดเขาก็ตัดสินใจวิ่งออกจากสนามเพื่อมาหาแซม เมื่อทั้งคู่ได้ปรับความเข้าใจกัน ระหว่างนั้นก็ฝนตกลงมา ออสตินจึงพูดกับแซมขึ้นประโยคหนึ่งว่า “ขอโทษที่ฉันรอให้ฝนตก” (Sorry I waited for the rain.) แซมก็ตอบว่า “ไม่เป็นไร” (It's okay.) ซึ่งในความหมายของออสตินก็คือ ขอโทษที่ทำให้เธอต้องรอนานจนเกือบจะสายเกินไป

4. รองเท้าสเก็ต

ภาพที่ 139 สัญลักษณ์ของรองเท้าสเก็ต

สื่อความหมายถึง พนักงานเสิร์ฟในร้านอาหารของพีโอน่า / การอยู่ใต้อำนาจของพีโอน่า (แม่เลี้ยงของแซม) ซึ่งหลังจากที่พีโอน่ายึดร้านของพ่อแซมมาเป็นของเธอเอง เธอก็จัดการเปลี่ยนแปลงบรรยากาศในร้าน รวมทั้งบังคับให้พนักงานเสิร์ฟทุกคนได้รองเท้าสเก็ตเสิร์ฟอาหาร ซึ่งทำให้พนักงานบางคนที่อายุมากแล้วมักลื่นล้มเป็นประจำ ส่วนรอนด้า ซึ่งเป็นคนเก่าแก่ในร้าน ก็เลือกที่จะไม่ใส่รองเท้าสเก็ต จนเมื่อพีโอน่ามาเจอจึงถามว่า ทำไมถึงไม่ใส่รองเท้าสเก็ต ซึ่งเป็นเครื่องแบบพนักงานอย่างหนึ่งของร้าน (Where are your skates? That's part of the uniform) รอนด้าจึงตอบว่า มันทำให้เธอรู้สึกเหมือนอยู่ในคณะละครสัตว์ พีโอน่าจึงขู่ว่า จะไล่เธอเธอออก แต่รอนด้าก็ไม่สนใจ แล้วขูกลับไปที่ให้ลองใส่เธอดู แล้วพีโอน่าจะรู้ว่าตัวเองทิ้งลูกค้าไปกี่คน

ส่วนแซมนั้น ตั้งแต่ต้นเรื่องจนใกล้จบเรื่อง เธอขอมทำตามคำสั่งของพีโอน่ามาตลอด จนวันหนึ่ง หลังจากที่เธอต้องเจอกับเรื่องเลวร้ายมากมายในชีวิต เช่น ถูกเซสปีเปิดโปงต่อหน้าเพื่อน โรงเรียนว่าเธอคือซินเดอเรลลา ทั้งยังได้จดหมายปฏิเสธรับเข้าเรียนจากมหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน (จดหมายปลอมที่พีโอน่าทำขึ้นเอง) จึงทำให้เธอต้องพบกับจุดที่แย่ที่สุดในชีวิต ซึ่งขณะที่เธอใส่รองเท้าสเก็ตนั่งขัดพื้นอยู่ เมื่อเธอกำลังจะลุกขึ้น เธอก็ลื่นล้มไปนั่งกองกับพื้น เธอจึงถอดรองเท้าออกแล้วนั่งขัดพื้นต่อไป เมื่อรอนด้าเห็นจึงถามแซมว่า กำลังทำอะไร แซมจึงตอบว่า ฉันกำลังพยายามขัดพื้นให้สะอาด รอนด้าจึงถามต่อว่า ฉันหมายถึงเธอกำลังทำอะไรกับชีวิตของเธอ แซมตอบว่าฉันเป็นพนักงานเสิร์ฟ ฉันก็ต้องทำอะไรแบบที่พนักงานเสิร์ฟเขาทำกัน เมื่อรอนด้าได้ยินดังนั้นจึงพูดเตือนสติแซมให้ศรัทธาในตัวเอง ซึ่งเหตุการณ์ต่อมาก็คือ แซมได้ไปเห็นคดีสอนใจที่พ่อมักพูดกับแซม ดังจะกล่าวในสัญลักษณ์ข้อต่อไป

5. “Never let the fear of striking out keep you from playing the game”

(คติสอนใจของพ่อแซมที่แปะอยู่บนผนังร้านอาหาร)

ภาพที่ 1/0 คติสอนใจของพ่อแซมบนผนังร้านอาหาร

สื่อความหมายถึง สิ่ง¹ที่ช่วยเรียกความกล้าให้กับแซม หลังจากที่แซมต้องพบกับความผิดหวังในชีวิตมามาก วันหนึ่ง เมื่อลูกสาวทั้งสองของฟิโอน่าเดินเข้ามาในบ้าน แต่บริษัทนำปิดประตูแรงมากจนกีตาร์ที่ติดผนังอยู่หล่นลงมา วอลเปเปอร์ของร้านจึงขาด เผยให้เห็นผนังบ้านเดิมซึ่งเป็นประโยคที่พ่อแซมมักยกกับเธอ เป็นคติสอนใจที่เธอได้ยินตั้งแต่เด็ก ซึ่งเมื่อฟิโอน่าเดินเข้าร้านมาเก็บเงินในเคาเตอร์ไป วาเบรียลส์จึงพูดโยนความผิดไปให้แซม ฟิโอน่าจึงบอกว่า จะหักเงินแซมและยังสั่งให้เธอ “ปิดคำโง่ๆนี้ด้วย” (And cover up those stupid words) และก่อนที่ฟิโอน่าจะเดินออกไป เธอยังสั่งแซมว่าอยากให้แซมทำความสะอาดสระว่ายน้ำคีนี่ ซึ่งเมื่อแซมได้ยินดังนั้นจึงตอบไปว่า “ไม่” และเธอก็ขอลาออกจากร้านอาหาร และกลายเป็นทาสรับใช้ฟิโอน่าและลูกทั้งสองด้วยเช่นกัน อีกทั้งแซมยังพูดทิ้งท้ายไว้ว่า...

“คุณสามารถทำอะไรสกปรก เลอะเทอะกับผมของคุณ จมูกของคุณ หรือหน้าของคุณ หรือแม้กระทั่งร้านอาหารของพ่อฉันก็ได้ แต่อย่ามาซำชีวิตนี้กับฉัน...”

(...You can mess up your hair, your nose and your face... and you can even mess with my dad's diner. But you're through messing with me.)

และหลังจากนั้นแซมและพนักงานในร้านทุกคน รวมทั้งลูกค้ำก็ทยอยเดินออกจากร้าน ส่วนแซมก็ย้ายไปอยู่กับรอนด้าเป็นการชั่วคราว

มุมมองการเล่าเรื่อง (Point of view)

ภาพยนตร์เรื่อง A Cinderella Story ปี ค.ศ.2004 ใช้มุมมองการเล่าเรื่อง 2 แบบคือแบบแรก การเล่าเรื่องจากมุมมองที่เป็นกลาง (The Objective) ส่วนการเล่าเรื่องอีกแบบหนึ่ง² ที่เห็นได้ชัดก็คือ การเล่าเรื่องจากมุมมองบุคคลที่หนึ่ง (The First-Person Narrator) เห็นได้จากในตอนเปิดเรื่องและตอนจบเรื่อง ซึ่งจะมีเสียงของแซมเล่าถึงชีวิตของเธอว่า เธออยู่กับพ่อเหมือนเป็นสนิท รู้สึกอบอุ่นและมีความสุข ทุกคนในร้านอาหารของพ่อเปรียบเหมือนครอบครัวของเธอ

แต่ต่อมาชีวิตของเธอก็เปลี่ยนไปเมื่อพ่อแต่งงานกับพิโอน่า และหลังจากที่พ่อของเธอก็เสียชีวิต พิโอน่าก็ยึดครองทุกอย่างในบ้าน และได้ไล่ให้เธอไปนอนในห้องใต้หลังคาตั้งแต่บัดนั้นมา

ภาพที่ 171 การเล่าเรื่องจากมุมมองบุคคลที่หนึ่งขณะเปิดเรื่อง ในภาพยนตร์เรื่อง A Cinderella Story ปี ค.ศ. 2004

และในตอนจบเรื่อง ตัวละครเอกก็ได้สรุปเรื่องราวชีวิตของเธอ ว่าหลังจากที่เธอไปเจอ พิณยกรรรมในหนังสือนิทาน เธอก็ได้ทุกอย่างกลับคืนมา และมีความสุขกับ เคสตัน เจ้าชายของเธอส่วนบรยากาศในร้านอาหารก็กลับมาเป็นเหมือนเดิม แต่ต่างไปตรงที่แม่เลี้ยงและน้องสาว ทั้งสองของเธอต้องมาเรียนรู้การเป็นพนักงานเสิร์ฟในร้านอาหาร และสุดท้ายเรื่องราวก็จบลงอย่างมีความสุข

ภาพที่ 172 การเล่าเรื่องจากมุมมองบุคคลที่หนึ่ง ตอนจบเรื่อง

8. ภาพยนตร์เรื่อง Enchanted (2007)

เนื้อเรื่อง

จิสเซล (Giselle) กษัตริย์ในแคว้นแคว้นดาลเซีย (Andalasia) ซึ่งเป็นโลกเทพนิยายในนาร์ตูนที่เรื่องราวทุกอย่างต่างลงอย่างมีความสุข และเธอก็ได้พบกับเจ้าชาย แต่ในขณะที่เธอกำลังร้องเพลงเล่นอยู่กับฝูงสัตว์พูดได้นั้น เธอก็ได้พบกับเจ้าชายเอ็ดเวิร์ด (Edward) ลูกเลี้ยงของราชินีนาริสซ่า (Narssa) ที่วิ่งตามจับไพร่พลมาจนถึงบ้านต้นไม้ของจิสเซล ทั้งสองคนหลงรักกัน จึงได้ตกลงจะแต่งงานกันโดยเร็วที่สุด แต่ราชินีนาริสซ่ากลับแกล้งว่าจิสเซลจะมาแย่งบัลลังก์อำนาจไปจากตน จึงใช้เวทมนตร์ส่งจิสเซลมายังโลกมนุษย์ที่เป็นโลกชีวิตจริง โดยการปลอมตัวเป็นหญิงชราหน้าตาน่าเกลียด แล้วพาจิสเซลมายังน้ำตกพิเศษบนสวนของพระราชวัง นาริสซ่าหลอกให้จิสเซลอธิษฐานขอพร แต่ทันใดนั้นเธอก็ผลักจิสเซลตกลงไปในหลุมลึกของน้ำตก เพื่อส่งเธอมายัง

อีกโลกหนึ่ง จิเซลโผล่ขึ้นมาจากฟาฟอน้ำบริเวณไทมส์แควร์ ในกรุงนิวยอร์ก (New York City's Times Square) ซึ่งเป็นโลกมนุษย์อย่างแท้จริง เธอขึ้นมาจากฟาฟอน้ำด้วยชุดแต่งงานสีขาว ด้วยความมั่นใจ เธอวิ่งตามหาเจ้าชายเอ็ดเวิร์ดไปทั่วเมือง แต่ทุกคนกลับมองเธอเป็นตัวตลก... ต่อมาจิเซลได้พบกับโรเบิร์ต (Robert) กับ มอร์แกน (Morgan) ลูกสาววัย 6 ขวบของเขา เธอขอให้พ่อช่วยเหลือจิเซล โรเบิร์ตจึงพาจิเซลกลับมาพักที่บ้าน และเมื่อตื่นขึ้นมาในตอนเช้า โรเบิร์ตก็พบว่า มีสัตว์สาปกรรนาชชนิดอยู่เต็มบ้าน ทั้งหนู แมลงสาบ และแมลงวัน รวมทั้งนกพิราบฝูงใหญ่ เพราะจิเซลเป็นคนร้องเพลง เรียกสัตว์เหล่านี้มาช่วยกันทำงานบ้านตามความเคยชินของเธอ และเมื่อโรเบิร์ตเปิดประตูห้องน้ำเข้าไป ก็พบว่าจิเซลเพิ่งอาบน้ำเสร็จ โดยมีนกพิราบบินคาบผ้าเช็ดตัวมาห่มให้ แต่จิเซลกลับเสียหลักล้ม โรเบิร์ตจึงเข้าไปรับไว้ ทั้งคู่นอนล้มทับกันบนพื้น ทำให้แนนซี (Nancy) แฟนของโรเบิร์ตที่เพิ่งเข้ามาเห็นเกิดความเข้าใจผิด จิเซลจึงให้นกพิราบส่งพวงดอกไม้รูปหัวใจไปห่แนนซี พร้อมแผนการตีเนียนงานเต้นรำ Kings & Queens Ball ไปด้วย ซึ่งก็เป็นวิธีการที่ได้ผล... จิเซลใช้ชีวิตอยู่กับโรเบิร์ตและมอร์แกนเหมือนเด็กสาวที่อ่อนต่อโลก เพราะเธอไม่คุ้นเคยกับชีวิตจริงในโลกมนุษย์ ระหว่างนั้นเจ้าชายเอ็ดเวิร์ดและปีป (Pip) ซึ่มั้งก็ตัวหนึ่งที่สนิทกับจิเซลมาก ได้กระโดดลงบ่อน้ำตกจากโลกเทพนิยายตามมาหาจิเซลในกรุงนิวยอร์ก ส่วนทางด้านราชินีนาวิสซาก็ได้ส่งนาธานีล (Nathaniel) คนสนิทของเธอมายังโลกชีวิตจริง เพื่อคอยหาวิธีลอบฆ่าจิเซล เมื่อเจ้าชายเอ็ดเวิร์ดตามหาจิเซลจนพบ เขาก็ตั้งใจจะพาจิเซลกลับไปเข้าพิธีแต่งงาน แต่เขากลับพบว่าจิเซลเปลี่ยนไป เธอไม่ร้องเพลงรักไปกับเขาเหมือนตอนอยู่ในโลกเทพนิยาย ทั้งยังชวนเขาไปออกเดทเป็นการเรื้อรังซึ่งกันและกันตามคำแนะนำของโรเบิร์ตอีกด้วย

เมื่อนาวิสซ่าเห็นว่าเอ็ดเวิร์ดพาจิเซลแล้ว จึงรีบตามมาในโลกชีวิตจริง โดยในวันงานเต้นรำ Kings & Queens Ball ทุกคนในงานจะต้องแต่งกายแนวแฟนซีเป็นเจ้าชายและเจ้าหญิง รวมทั้งโรเบิร์ตและแนนซีด้วยเช่นกัน แต่ในทางกลับกัน จิเซลกลับมาในชุดราตรีขาวธรรมดาทั่วไป โดยเธอได้รับความช่วยเหลือจากมอร์แกนที่พาไปเลือกซื้อเสื้อผ้าและเครื่องดับ ทางด้านนาวิสซ่าได้ปลอมตัวเป็นนายแก่นำแอปเปิ้ลอาบยาพิษมาให้จิเซลกัด ซึ่งเมื่อเธอกัดไปหนึ่งคำ เธอก็ล้มลงหมดลมหายใจ นาวิสซ่าเตรียมจะพาจิเซลกลับไปยังโลกเทพนิยาย แต่เอ็ดเวิร์ดมาขวางไว้ โดยหนทางเดียวที่จะแก้คำสาปได้ก็คือ จูบแห่งรักแท้ และก่อนเวลาเที่ยงคืน... ซึ่งในครั้งแรกเมื่อเจ้าชายเอ็ดเวิร์ดก้มลงจูบจิเซล เธอกลับไม่ฟื้น เจ้าชายเอ็ดเวิร์ดจึงขอให้โรเบิร์ตเป็นคนจูบ จิเซลจึงฟื้นขึ้นจากคำสาปทันเวลาเที่ยงคืนพอดี นาวิสซ่าโกรธมากจึงแปลงร่างเป็นมังกรพันไฟแล้วจับตัวโรเบิร์ตขึ้นไปบนยอดตึก จิเซลจึงคว้าดาบของเอ็ดเวิร์ดปีปตามขึ้นไปช่วยจนสำเร็จ นาวิสซ่าตกจากตึกร่างสลายไปในอากาศ ส่วนเจ้าชายเอ็ดเวิร์ดก็เกิดตกหลุมรักกับแนนซี ทั้งคู่จึงพากันกระโดดลงท้อกลับไปแต่งงานกันที่โลกเทพนิยายซึ่งเป็นภาพการ์ตูน ส่วนจิเซลกับโรเบิร์ต

และมอร์แกน ก็อยู่ร่วมกันในกรุงนิวยอร์กอย่างมีความสุข โดยจิสเซลได้รับช่วงต่อกิจการร้านเสื้อผ้าของแนนซี แต่เปลี่ยนชื่อร้านเป็น “Andalasia Fashions” และจำหน่ายเสื้อผ้าสไตล์เจ้าหญิงในเทปนิยายแบบที่เธอชอบใส่ โดยมีผู้ส่งสตั๊วคอยช่วยทำงานในร้านร่วมกับพนักงาน

โครงเรื่อง (Plot)

1. การเริ่มเรื่อง (Exposition)

จิสเซลพบกับเจ้าชายเอ็ดเวิร์ดในโลกนิทานซึ่งเป็นโลกการ์ตูน แต่ราชินีนาวิสซ่าแม่เลี้ยงของเอ็ดเวิร์ดกลับกลัวว่าตนจะถูกจิสเซลแย่งบัลลังก์อำนาจของตนไป จึงได้ส่งจิสเซลลงมายังโลกมนุษย์ที่แท้จริง

2. การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action)

จิสเซลไม่คุ้นเคยกับโลกมนุษย์จึงถูกมองเป็นตัวตลก แต่เธอก็ได้รับความช่วยเหลือจากโรเบิร์ต และพาไปอยู่ที่บ้าน... ต่อมาเจ้าชายเอ็ดเวิร์ด และบีป (ซีพี้มั้งก์) ได้ตามลงมายังโลกมนุษย์เพื่อตามหาจิสเซล และภายหลังนาธาเนียล (คนสนิทของราชินีนาวิสซ่า) รวมทั้งราชินีนาวิสซ่าเองก็ได้ตามลงมายังโลกมนุษย์เพื่อกำจัดจิสเซลด้วยเช่นกัน...

3. ชั้นภาวะวิกฤต (Climax)

จิสเซลกัดแอปเปิ้ลยาพิษที่นาวิสซ่าซึ่งปลอมตัวเป็นยายแก่นำมาให้กิน เธอหมดลมหายใจลงทันทีตามคำสาปของนาวิสซ่า หลังจากที่เจ้าชายเอ็ดเวิร์ดลงจูบจิสเซลแล้ว แต่เธอไม่ฟื้น เขาจึงขอให้โรเบิร์ตลงจูบจิสเซล แล้วปาฏิหาริย์ก็เกิดขึ้น จิสเซลฟื้นขึ้นมาทันเวลาเที่ยงคืน ทำให้ราชินีนาวิสซ่าโกรธมาก จึงแปลงร่างเป็นมังกรเหอจับโรเบิร์ตป็นขี้นยอดตักไป

4. ชั้นภาวะคลี่คลาย (Falling Action)

จิสเซลคว้าดาบของเอ็ดเวิร์ดตามขึ้นไปสู้กับนาวิสซ่า และช่วยโรเบิร์ตได้สำเร็จ นาวิสซ่าร่วงตกลงมาจากตึก ร่างสลายหายไปนอากาศ

5. การยุติของเรื่องราว (Ending)

จิสเซลกับโรเบิร์ตและมอร์แกน อยู่ร่วมกันบนโลกมนุษย์อย่างมีความสุข เป็นครอบครัวที่อบอุ่น ส่วนเอ็ดเวิร์ดได้ตกหลุมรักกับแนนซี ทั้งสองจึงพากันกลับไปยังโลกเทพนิยายในอาร์ตุน และแต่งงานอยู่กินกันอย่างมีความสุขเช่นกัน

แก่นเรื่อง (Theme)

ภาพยนตร์เรื่อง Enchanted ปี ค.ศ.2007 เป็นภาพยนตร์แนวโรแมนติก คอมเมดี้ (Romantic Comedy) .เล่าถึงเรื่องราวความรักระหว่างหญิง-ชาย ที่ต้องฝ่าฟันอุปสรรคไปด้วยกัน เพื่อให้ความรักสมหวัง (Love Theme) โดยแฝงข้อคิดไว้ คือ “พลังแห่งรักแท้สามารถเอาชนะทุกสิ่งได้”

ดังจะเห็นได้จากภารกิจของโรเบิร์ตสามารถช่วยให้จีเซลฟื้นจากความตายขึ้นมาได้ ซึ่งในฉากหนึ่งตอนต้นเรื่องจีเซลเคยให้ ความหมายของจูบแห่งรักแท้ (true love's kiss) ไว้ว่า คือ สิ่งที่มีพลังมากที่สุดในโลก (It's the most powerful things in the world.)

ส่วนข้อคิดอีกประเด็นหนึ่งที่แฝงอยู่ในภาพยนตร์ เพื่อสอนใจผู้ชมก็คือ “ชีวิตจริงที่เราต้องเผชิญอาจไม่ได้สวยงามและสงบสุขเหมือนอย่างในโลกของเทพนิยาย ดังนั้นมนุษย์จึงควรจะต้องปรับตัวและพร้อมที่จะเผชิญกับอุปสรรคต่างๆในชีวิต เพื่อที่จะก้าวเดินต่อไปพบกับสิ่งใหม่ๆที่จะเกิดขึ้นในชีวิตได้” ดังจะเห็นได้จากในฉากหนึ่งที่โรเบิร์ตคุยกับจีเซล เกี่ยวกับสิ่งที่เขาสอนมอร์แกน ก็คือ... เขาต้องการให้มอร์แกนเป็นเด็กเข้มแข็ง เด็ดโตขึ้นและพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับโลกความเป็นจริง ดังนั้นเขาจึงไม่ส่งเสริมให้มอร์แกนเชื่อเรื่องวาทะในเทพนิยายที่ว่า “ความฝันที่เป็นจริง” (I just want her to be strong you know. To be able to face the world for what it is. That's why I don't want to set her up to believe in this “dreams come true” nonsense.)

นอกจากนี้ ในมุมมองของราชินีนาวิสชาติตอนต้นเรื่องที่ตอบคำถามของนาธานีล คนสนิทก็ยังช่วยเสริมมุมมองเกี่ยวกับโลกชีวิตจริงได้อีกทางหนึ่ง ซึ่งนาธานีลถามว่า “พระองค์จะทรงส่งจีเซลไปที่ไหน?” ราชินีนาวิสชาติจึงตอบว่า “To a place where there are no ‘happily ever afters’.” (ที่ซึ่งไม่มีความสุขอันเป็นนิรันดร์)

ความขัดแย้ง (Conflict)

ก. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ด้วยกัน

1. ความขัดแย้งระหว่าง จีเซล กับ ราชินีนาวิสชาติ

จากเหตุการณ์ในโลลาเทพนิยาย เมื่อจีเซลเดินทางมาเข้าพิธีแต่งงานกับเจ้าชายเอ็ดเวิร์ดในวัง แต่เธอกลับถูกราชินีนาวิสชาติปลอมตัวเป็นหญิงชราพาเธอมายังบ่อน้ำตกในสวนข้างวังแล้วลักเธอตกลงมายังโลกมนุษย์ เพื่อไม่ให้เธอได้แต่งงานกับเจ้าชายเอ็ดเวิร์ด แต่แล้วเมื่อเจ้าชายตามลงมาช่วยจีเซลยังโลกมนุษย์ นาวิสชาติจึงต้องหาทางกำจัดจีเซลทุกวิถีทางด้วยการส่งนาธานีลมาลอบฆ่าจีเซล แต่เมื่อยังไม่สำเร็จ ราชินีนาวิสชาติจึงต้องลงมาจัดการจีเซลด้วยตัวเอง เนื่องจากเธอไม่ต้องการให้จีเซลมาครองบัลลังก์ราชินีแทนเธอ

2. ความขัดแย้งระหว่าง จีเซล กับ แนนซี

หลังจากที่จีเซลมาอยู่ในบ้านของโรเบิร์ต เช้าวันต่อมาจีเซลลื่นล้มในห้องน้ำ หลังจากอาบน้ำเสร็จ ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่แนนซีเข้ามาเห็นจีเซลห่มผ้าเช็ดตัวผืนเดียว ทั้งยังนอนคร่อมอยู่บนตัวโรเบิร์ต จึงทำให้แนนซีทั้งโกรธและหึงหวงโรเบิร์ตเป็นอย่างมากจนไม่ยอมฟังเหตุผลใดๆ และขึ้นแท็กซี่หนีกลับไปอย่างรวดเร็ว

ข. ความขัดแย้งภายในจิตใจ

1. **จิเซล** ตัวละครเอกตัวนี้ มีเหตุให้ต้องหลุดออกมาอยู่ในอีกโลกหนึ่งที่เขาไม่คุ้นเคย ทำให้เธอต้องปรับตัวใช้ชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ที่ทุกอย่างล้วนไม่น่าไว้วางใจ อีกทั้งยังได้เรียนรู้ธรรมชาติความเป็นมนุษย์ที่มีเลือดมีเนื้อมากขึ้น จึงทำให้เธอรู้สึกสับสนในความรู้สึกที่มีต่อโรเบิร์ต ในขณะที่อีกใจหนึ่ง เธอก็ยังรอจะพบกับเจ้าชายเอ็ดเวิร์ดเช่นกัน

2. **ราชินีนาริสซ่า** ตัวละครร้ายของภาพยนตร์เรื่องนี้ ซึ่งความขัดแย้งในจิตใจเพียงอย่างเดียวของเธอก็คือ นาริสซ่าต้องการที่จะราชา 'อานาจ' และบัลลังก์ราชินีของเธอเอาไว้เพื่อไม่ให้ตกไปอยู่กับเจ้าสาวของเอ็ดเวิร์ด จึงทำให้เธอต้องทำทุกวิถีทางที่จะกำจัดจิเซล

ค. ความขัดแย้งกับปัจจัยภายนอก

ความขัดแย้งระหว่าง จิเซล กับ สังคมในกรุงนิวยอร์ก

ภาพที่ 173 ความขัดแย้งระหว่างจิเซลกับสังคมในกรุงนิวยอร์ก

จากเหตุการณ์ที่จิเซลถูกราชินีนาริสซ่าผลักตกลงไปในบ่อน้ำตกในโลกเทพนิยาย จนต้องมาเกิดในโลกมนุษย์นั้น ทำให้จิเซลต้องพบกับชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก เพราะในโลกของเทพนิยายซึ่งเป็นภาพการ์ตูนนั้น ทุกอย่างรอบตัวเธอต่างมีสีสันสวยงาม และเรื่องราวในเทพนิยายก็มักจะต้องจบลงอย่างมีความสุขชั่วฉับนิรันดร์ตามขนบของเทพนิยาย แต่เมื่อเธอถูกส่งมายังโลกมนุษย์ เธอก็ต้องประหลาดใจกับร่างกายของตัวเองที่มีเนื้อหนังขึ้นมาแบบมนุษย์ และเมื่อเธอโผล่ขึ้นมาจากท่อกลางกรุงนิวยอร์กด้วยชุดแต่งงานแบบเจ้าหญิงในเทพนิยาย ผู้คนรอบตัวเธอต่างก็มองดูเธอด้วยสายตาที่เหมือนกับเห็นสิ่งแปลกปลอม ทำให้จิเซลรู้สึกหวาดกลัวเป็นอย่างมาก นอกจากนี้เธอยังเกือบถูกรถเฉี่ยวชน และยังถูกชายชราขอทานคนหนึ่งขโมยมงกุฎไป หลังจากที่เธอเข้าไปขอคำกล่าวทักทายและขอขโมยจากเขาอีกด้วย เนื่องมาจากในโลกที่เธอเคยอยู่นั้น ทุกอย่างที่เธอเห็นเป็นเพียงภาพการ์ตูนมีสีสัน แต่ไม่มีเนื้อหนังและไม่มีอารมณ์ความรู้สึกแบบมนุษย์ แต่เมื่อเธอมาอยู่บนโลกมนุษย์ เธอจึงได้เรียนรู้การมีชีวิตแบบมนุษย์ที่แท้จริง และได้รับรู้อารมณ์ความรู้สึกต่างๆของตัวเองแบบที่เธอไม่เคยเป็นเมื่อตอนอยู่ในโลกเทพนิยาย นอกจากนี้ยังรวมไปถึงตัวละครทุกตัวที่มาจากโลกเทพนิยายด้วย ทั้งเจ้าชายเอ็ดเวิร์ด ราชินีเอล บีบ และราชินีนาริสซ่า ด้วยเช่นกัน

ตัวละคร (Character)

1. ตัวละครเอก จีเซล (Giselle)

ภาพที่ 174 ตัวละครเอก จีเซล

จีเซล เป็นตัวละครหลายมิติ หรือแบบรอบด้าน (Well-rounded character) ดังจะเห็นได้จากตั้งแต่ตอนต้นเรื่องจนมาถึงท้ายเรื่อง ก่อนที่ปัญหาทุกอย่างจะคลี่คลายนั้น จีเซลมักจะเป็นตัวละครผู้ถูกระงับ (Passive character) จาการาชินีนาวิสซาอยู่เสมอ แต่ด้วยพลังแห่งความรักความผูกพันที่เธอมีต่อโรเบิร์ต ทำให้เธอมีแรงฮึดสู้กับราชินีนาวิสซาได้ในตอนท้ายเรื่อง และพลิกกลับมาเป็นตัวละครผู้กระทำ (Active character) ได้ในที่สุด

จีเซลเป็นหญิงสาวน่ารัก ใส่ชื่อบริสุทธิ์ ใจดี มีเมตตา และรักสัตว์ เธอมีผิวขาว ผอมยาวสีบลอนด์ รูปร่างสวย และเธอก็ใฝ่ฝันว่าสักวันจะได้เจอกับรักแท้ แล้วเธอก็จะได้สัมผัสกับรักแท้ผ่านการจูบ (true love's kiss) ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะเธอเป็นนางเอกในเทพนิยาย ซึ่งโดยปกติแล้วเด็กจะต้องมีชีวิตอยู่แค่ในเทพนิยาย ดังนั้นเมื่อจีเซลต้องหลุดออกมาจากโลกของเทพนิยาย ซึ่งเป็นโลกที่มีแต่ความสวยงามและเรื่องราวมักจบลงอย่างมีความสุขตามแบบฉบับของเทพนิยาย เธอจึงไม่คุ้นเคยกับสภาพความเป็นอยู่ในโลกมนุษย์ เพราะจีเซลเป็นหญิงสาวที่มองโลกในแง่ดีมาที่ที่สุด เธอจึงมองทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวสวยงามไปเสียหมด จนเมื่อเธอต้องหลุดมาอยู่บนโลกมนุษย์ก็อย่างกะทันหัน ชีวิตของเธอจึงเปลี่ยนจากหน้ามืกลงหลังมืด เพราะสิ่งแรกที่เธอรู้สึกประหลาดใจก็คือ ร่างกายของเธอที่มีเลือดเนื้อ เช่นเดียวกับมนุษย์ และสิ่งต่อมาก็คือ ทุกอย่างบนโลกมนุษย์ซึ่งเป็นเรื่องที่เธอไม่คุ้นเคย ทั้งผู้คนที่เป็นกันพลุกพล่านและมองดูเธอขยันทรีที่วิ่งสวนกันไปมาด้วยความเร็ว รวมทั้งตึกอาคารต่างๆ ป้ายโฆษณาและอื่นๆอีกมากมาย จนเมื่อจีเซลได้พบกับโรเบิร์ต เธอก็ได้เรียนรู้การใช้ชีวิตแบบมนุษย์ เช่น การทานน้ำด้วยฝักบัว การเตรียมอาหารเข้า การออกเดทระหว่างคู่รักเพื่อเรียนรู้กันและกัน รวมทั้งการได้ใกล้ชิดกับโรเบิร์ต ที่ทำให้เธอรู้สึกผูกพัน และได้เรียนรู้อารมณ์ความรู้สึกต่างๆของมนุษย์ เช่น อารมณ์โกรธ เศร้า น้ำตาจากการร้องไห้ และที่สำคัญคือ เธอสัมผัสได้ถึงความรู้สึกแปลกประหลาดจากการที่เธอได้อยู่ใกล้กับโรเบิร์ตและได้สัมผัสเนื้อตัวของเขา จนท้ายที่สุดเธอก็เข้าใจความรู้สึกของ "ความรัก" และความรู้สึกของการที่ได้อยู่ใกล้กับคนรัก ซึ่งในตอนท้ายเรื่อง จากที่เธอดูเหมือนจะเป็นเพียงหญิงสาวใส่ชื่อ อ่อนต่อโลกคนหนึ่ง แต่ด้วยความรักที่เธอมีต่อโรเบิร์ต ก็กลับเป็นแรงผลักดันให้เธอกล้าเผชิญหน้าต่อผู้กับราชินีนาวิสซา และช่วยโรเบิร์ตให้พ้นจากอันตรายได้สำเร็จ

การสร้างตัวละคร ตัวละครออกจิเซล ใช้วิธีการสร้างตัวละครโดยปรากฏให้เห็นลักษณะภายนอก (Characterization by appearance) และผ่านการกระทำภายนอก (Characterization through external action) คือ ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง เราจะสังเกตเห็นว่า จิเซลมีพัฒนาการทางความคิด และการใช้ชีวิตที่ถ่ายทอดให้ผู้ชมเห็นผ่านการแต่งกาย และลักษณะท่าทางภายนอกของเธอ กล่าวคือ ในตอนต้นเรื่อง เมื่อเธอหลุดมายังโลกมนุษย์และโผล่ขึ้นมาจากท่อน้ำ เธอมาด้วยชุดแต่งงานสีขาวฟูฟ่องแบบเจ้าหญิงในเทพนิยาย เดินอยู่ท่ามกลางฝูงชนย่านโทมัสเคอร์ในกรุงนิวยอร์ก อีกทั้งปฏิกิริยาของเธอแสดงออกว่าไม่คุ้นเคยกับโลกที่เห็นอยู่ตรงหน้า เช่น การเดินอย่างระมัดระวังแบบกุลสตรี สีน้้ำตระหนกตกใจกับความวุ่นวายต่างๆในเมืองคล้ายกับเด็กสาวที่เพิ่งเคยออกนอกบ้าน นอกจากนี้ เธอก็ยังเดินเข้าไปขอรอยยิ้มและคำทักทายจากชายชราขอทานคนหนึ่ง เนื่องจากเธอรู้สึกว่าตั้งแต่เธอมาถึงที่นี่ไม่มีใครยินดีต้อนรับเธอเลย แม้แต่พูดจาดีๆสักคำก็ไม่มี ซึ่งผลสุดท้าย เธอก็ถูกชายชราฉวยมงกุฎจากศีรษะของเธอไป และเมื่อเธอเดินไปเจอป้ายโฆษณาซึ่งเป็นรูปปราสาท เธอก็ปีนขึ้นไปเกาะป้ายเรียกให้คนช่วยเปิดประตูจนเมื่อโรเบิร์ตและมอร์แกนนั่งแท็กซี่ผ่านมาเจอ จึงช่วยพาเธอกลับมาพักที่บ้าน แต่เมื่อจิเซลได้ใช้ชีวิตอยู่กับโรเบิร์ตและมอร์แกนมาระยะหนึ่ง เธอก็เริ่มปรับตัวให้อยู่ในโลกชีวิตจริงได้มากขึ้น รู้จักทำอาหาร ตัดเสื้อผ้าใส่เอง (จากผ้ามา่าน) และยังรับฟังคำแนะนำของโรเบิร์ตที่บอกให้เธอรู้จักการออกเดท เพื่อที่จะได้ทำความรู้จักกับคนรักให้มากขึ้น นอกจากนี้ ขณะที่จิเซลคุยกับโรเบิร์ตในคืนหนึ่ง แต่โรเบิร์ตกลับทำให้เธอไม่พอใจ เธอก็รู้สึกโกรธและโมโห แต่แล้วเธอก็กลับแปลกใจและดีใจเมื่อเห็นว่าตัวเองมีอาการมึนงง เธอตื่นตื่นอย่างมากกับสิ่งนี้ และต่อมาเมื่อเจ้าชายเอ็ดเวิร์ดติดตามมาหาจิเซลที่บ้านของโรเบิร์ต ขณะที่เอ็ดเวิร์ดร้องเพลงแสดงความรักต่อจิเซลด้วยความดีใจ และวันไว้ที่หนึ่งเพื่อขอให้จิเซลร้องต่อ แต่เธอกลับไม่ร้องและไม่แสดงอาการดีใจจนเกินจริงเหมือนอย่างตอนที่อยู่ในโลกเทพนิยายด้วยเช่นกัน ซึ่งก็ทำให้เจ้าชายเอ็ดเวิร์ดแปลกใจอย่างมาก

ภาพที่ 175 ตัวละครจิเซลหลังจากที่อยู่ในโลกชีวิตจริงได้ระยะหนึ่ง

และนอกจากนี้ ตอนท้ายเรื่อง ในวันงานเต้นรำ Kings & Queens Ball ในขณะที่ผู้ร่วมงานคนอื่นๆ แต่งกายตามคอนเซ็ปของงาน คือเป็นพระราชาและพระราชินีจากประเทศต่างๆ แต่จิเซลกลับมาในชุดราตรียาวแบบคนธรรมดาที่เหมือนไปงานเลี้ยงทั่วไป และทรงผมที่ปล่อยลงมา ระบายแบบเรียบๆ ขณะที่คนอื่นๆ ในงานทำผมม้วนฟูเป็นพุ่มแบบเจ้าหญิงในราชวงศ์สมัยก่อน

ซึ่งนั่นแสดงให้เห็นว่า ตัวละครเอกตัวนี้มีพัฒนาการที่เปลี่ยนแปลงไปจากต้นเรื่อง โดยเธอมีความเป็นมนุษย์มากขึ้น และเรียนรู้ที่จะอยู่ในสังคมมากขึ้น โดยการใส่เสื้อผ้า (ชุดราตรี) แบบคนทั่วไป และสวม รองเท้าส้นสูงธรรมดาแบบคนทั่วไปด้วยเช่นกัน

ภาพที่ 176 การสร้างตัวละครเอก จีเซล

นอกจากวิธีการสร้างตัวละครทั้งสองแบบดังที่กล่าวไปข้างต้นแล้ว จีเซลยังถูกสร้างขึ้นด้วยวิธีการอีกแบบหนึ่งคือ การสร้างตัวละครโดยใช้ลักษณะตรงกันข้ามด้วยการสร้างตัวละครอื่นเทียบเคียง (*Characterization through contrast*) ซึ่งตัวละครอื่นที่พูดถึงก็คือ ราชินีนาริสซ่า เนื่องจาก หากเราดูเพียงผิวเผิน บุคลิกของจีเซลจะทำให้ผู้ชมนึกถึง “ซินเดอเรลลา” เป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากมาจากลักษณะภายนอกของจีเซล เช่น ชุดแต่งงานสีขาวฟูฟ่อง และผมสีบลอนด์ของเธอ แต่เมื่อถึงตอนกลางเรื่องและท้ายเรื่อง เราจะเห็นการกระทำของราชินีนาริสซ่า ที่สื่อความหมายว่า จีเซลเปรียบเหมือนเป็น “สโนว์ไวท์” และ “เจ้าหญิงนิทรา” ด้วยในเวลาเดียวกัน โดยจะอธิบายต่อไป ในการสร้างตัวละคร “นาริสซ่า”

2. ตัวละครร้าย ราชินีนาริสซ่า (Narissa) / หมิงชราหน้าตาน่าเกลียด (แม่ผด)

ภาพที่ 177 ตัวละครร้าย ราชินีนาริสซ่าในโลกเทพนิยาย / โลกชีวิตจริง / ราชินีนาริสซ่าปลอมตัวเป็นหญิงชรา

นาริสซ่า เป็นตัวละครแบบมิติเดียว (*Flat character*) คือกตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง เธอถูกสร้างให้เป็นตัวละครผู้กระทำ (*Passive character*) มาตลอด และไม่มีพัฒนาการที่เป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกับตอนต้นเรื่อง กล่าวคือ นาริสซ่า เป็นราชินีแห่งเมืองแอนดราเลเซียในโลกของเทพนิยาย เธอเป็นแม่เลี้ยงของเจ้าชายเอ็ดเวิร์ด ซึ่งหลังจากที่พระราชบิดาพระชนม์ค่านาจราชาลด์ลี้ก์ทุกค่างก็ตกเป็นของเธอกแต่เพียงผู้เดียว เธอก็จะทำทุกวิถีทางที่จะไม่ให้เจ้าชายเอ็ดเวิร์ดได้พบกับหญิงสาวคนใด เพราะเกรงว่าเมื่อเอ็ดเวิร์ดแต่งงานแล้ว เธอจะต้องสูญเสียอำนาจในทุกสิ่งทุกอย่างไป จนกระทั่งในตอนท้ายเรื่อง เมื่อจีเซลกล้ำที่จะลุกขึ้นสู้เพื่อช่วยชีวิตโรเบิร์ต ชายคนรักของเธอ ราชินีนาริสซ่าจึงกลายมาเป็นตัวละครผู้ถูกกระทำ (*Passive character*)

นาริสซ่า เป็นหญิงวัยกลางคน หน้าตาสวยดู มักแต่งกายด้วยชุดสีดำ มีผ้าคลุมยาวสีดำ เธอมีแก้มแดงหน้าสีเข้ม แสดงถึงความน่าเกรงขาม เธอเป็นแม่เม่ค มีลูกแก้ววิเศษไว้สำหรับคอยมองดูเหตุการณ์ต่างๆ เธอมีเวทมนตร์คาถาซึ่งสามารถมองเหตุการณ์ต่างๆผ่านทาง ‘น้ำ’ ได้ และสามารถสื่อสารกับผู้ที่อยู่อีกโลกหนึ่งโดยใช้น้ำเป็นสื่อกลางได้เช่นกัน เธอมีซาร์บใช้คนสนิทชื่อนาธาเนียล ที่คอยรับใช้อย่างใกล้ชิด และเธอก็ได้ส่งให้ไปติดตามเจ้าชายเอ็ดเวิร์ด เพื่อคอยขัดขวางไม่ให้เจ้าชายได้พบกับหญิงสาวคนโปรด แต่วันหนึ่งเมื่อเจ้าชายได้พบกับจิลเซล และทั้งคู่ตกลงใจจะแต่งงานกัน นั่นจึงเป็นเหตุให้นาริสซ่าต้องทำสิ่งร้ายๆ มากมาย เริ่มจากการที่นาริสซ่าปลอมตัวเป็นหญิงชราหลอกพาจิลเซลไปขอพรที่บ่อน้ำตกในสวนข้างพระราชวัง แล้วเธอก็ลักจิลเซลตกลงมายังโลกชีวิตจริง หลังจากนั้น เมื่อเธอเห็นว่าเอ็ดเวิร์ดและบีป (ซีฟมังก์) ตามลงมาช่วยเหลือจิลเซลที่โลกชีวิตจริง เธอก็รีบส่งนาธาเนียลลงมาและวางแผนฆ่าจิลเซลโดยให้นาธาเนียลเป็นคนลงมือ โดยเฉพาะในตอนท้ายเรื่อง ซึ่งหลังจากที่ทุกอย่างไม่เป็นไปตามแผนของนาริสซ่าด้วยความโมโห เธอจึงแปลงร่างเป็นมังกรพ่นไฟจับตัวโรเบิร์ต พระเอกของเรื่อง แล้วบินขึ้นไปบนยอดตึกเพื่อล่อให้จิลเซลตามขึ้นไป แต่ในที่สุด ด้วยความกล้าหาญของจิลเซล เธอก็สามารถช่วยชีวิตโรเบิร์ตไว้ได้สำเร็จ

การสร้างตัวละคร ตัวละครร้าย ราชินีนาริสซ่า ใช้วิธีการสร้างตัวละครผ่านการกระทำภายใน (Characterization through Internal action) ดังจะเห็นได้จากกรกระทำของตัวละครตัวนี้ตั้งแต่ต้นเรื่องจนจบเรื่อง แสดงให้เห็นว่า สิ่งเดียวที่ตัวละครนาริสซ่าต้องการก็คือ ‘อำนาจ’ ซึ่งเป็นเหตุให้เธอต้องทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะรักษาอำนาจของเธอเอาไว้

ภาพที่ 178 การสร้างตัวละครร้ายราชินีนาริสซ่า

นอกจากนี้ ตัวละครนาริสซ่ายังใช้วิธีการสร้างตัวละครอีกแบบหนึ่งคือ การสร้างตัวละครโดยใช้ลักษณะตรงกันข้ามโดยการสร้างตัวละครอื่นเทียบเคียง (Characterization through contrast) ซึ่งตัวละครที่ถูกสร้างมาเทียบเคียงก็คือ ตัวละครเอกคิราจิลเซล นี่คงจากตัวละครนาริสซ่านั่นเอง เป็นตัวละครร้ายที่เกิดจากการผสมผสานบุคลิกลักษณะของตัวละครร้ายในเทพนิยาย 3 เรื่อง คือ ซินเดอเรลลา สโนว์ไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ด และเจ้าหญิงนิทรา เห็นได้จาก บทบาทของตัวละครร้ายที่ถูกนำเสนอผ่านสัญลักษณ์ หรือสิ่งที่เป็นองค์ประกอบหลักของเทพนิยายแต่ละเรื่องดังที่กล่าวไป ซึ่งโดยหลักๆแล้ว นาริสซ่าเป็น “แม่เลี้ยง” ของเจ้าชายเอ็ดเวิร์ด คล้ายกันกับในเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลาที่ตัวละครเอกก็ถูกข่มเหงโดยแม่เลี้ยงเช่นเดียว

ส่วนบุคลิกลักษณะของราชินีนาวิสซ่า ที่แสดงให้เห็นความสอดคล้องกับตัวละครร้ายในเทพนิยายเรื่องซินิรไวท์ ก็คือ การที่นาวิสซ่ามอบ “แอปเปิ้ลอาบยาพิษ” ให้จิเซลกิน จนจิเซลหมดลมหายใจไปขณะหนึ่ง ก็เป็นสื่อให้ผู้ชมมองตัวละครเอกจิเซลเป็น “ซินิรไวท์” และท้ายสุดเมื่อจิเซลหลับไปเพราะพิษในแอปเปิ้ล เธอก็สามารถฟื้นขึ้นมาได้จากการ “จุมพิต” ของโรเบิร์ต และเมื่อนาวิสซ่าเห็นดังนั้นก็รู้สึกโกรธมาก จึงแปลงกายเป็นมังกรไฟคล้ายกันกับตัวละคร “เมดิพิเซนท์” ในเรื่อง “เจ้าหญิงนิทรา” ซึ่งหาolongมองภาพรวมจากของฉากดังกล่าวแล้ว ดังนั้นลักษณะการหลับไปของจิเซลและฟื้นขึ้นมาด้วยการจุมพิตของพระเอก จึงคล้ายกับการที่เจ้าหญิงขอโรว่าในเทพนิยายเรื่องเจ้าหญิงนิทราหลับไป แล้วตื่นขึ้นได้จากการจุมพิตของเจ้าชาย ซึ่งก็คือโรเบิร์ต พระเอกของเรื่องนั่นเอง

3. ตัวละครอื่นๆ

ภาพที่ 179 ตัวละครโรเบิร์ต / เจ้าชายแฮ็ดเวิร์ด / แนนซี / มอร์แกน / นาธาเนียล และบีบ ตาง ลัดดับ

3.1 โรเบิร์ต (Robert) พระเอกของเรื่อง เป็นพ่อหม้ายที่อาศัยอยู่กับลูกสาววัย 6 ขวบ ชื่อมอร์แกน (Morgan) โรเบิร์ตเป็นชายวัยผู้ใหญ่ สูง หล่อ หน้าตาดี เขาเป็นคนสุขุม ใจเย็น อ่อนน้อม มีความเป็นสุภาพบุรุษ และเป็นพ่อที่อบอุ่น เขามีอาชีพเป็นทนายความ และต้องการที่จะมีชีวิตครอบครัวที่อบอุ่นและสมบูรณ์แบบ เพื่อที่จะให้ลูกสาวของเขามีแม่เหมือนเด็กทั่วไป เขาจึงวางแผนจะแต่งงานกับแนนซี แฟนของเขา แต่ดูเหมือนมอร์แกน ลูกสาวของเขาจะไม่พอใจพ่ออยู่ลึกๆ โรเบิร์ตพยายามสอนลูกให้คิดแบบผู้ใหญ่ และมองโลกแบบวิทยาศาสตร์ เห็นได้จากการที่เขาซื้อหนังสือ “Important woman of our time” ให้กับลูกแทนที่จะซื้อหนังสือนิทานตามที่ลูกต้องการ เพราะเขาไม่เชื่อมั่นเรื่องความรักแบบเทพนิยายที่ทุกอย่างจะจบลงอย่างมีความสุข และเรื่อง ‘ฝันที่เป็นจริง’ เพราะเขาเคยผิดหวังกับความรัก แต่แล้วก็ต้องสูญเสียความรักไป บวกกับการที่เขาต้องการความให้กับคู่สามีภรรยาที่กำลังจะหย่ากันอยู่เป็นประจำ จึงทำให้เขาหมดความเชื่อในเรื่องราวแบบเทพนิยาย โดยในตอนต้นเรื่อง โรเบิร์ตถูกแนนซีเข้าใจผิดเรื่องจิเซล

ทำให้เขาต้องพยายามห้ามใจตัวเองไม่ให้รู้สึกหวั่นไหวเมื่ออยู่ในใกล้จีเซล เพราะต้องซื้อสัตย์กับแนนซี แต่ในที่สุด เขาก็เข้าใจความรู้สึกของตัวเองว่าเขารักจีเซล และไม่ต้องการจะสูญเสียเธอไป

3.2 เจ้าชายเอ็ดเวิร์ด (Prince Edward) เจ้าชายแห่งเมืองแวนดาเลียเซีย ซึ่งอยู่ในโลกเทพนิยาย เขาเป็นลูกเลี้ยงของราชินีนาวิสซ่า .เขามีบุคลิกลักษณะแบบเจ้าชายในเทพนิยายทุกประการ คือ เป็นชายชาติตรี หุ่นดี สง่าผ่าเผย มีความกล้าหาญ ตีคู่สู้เก่ง มั่นใจในตัวเองสูง และมีชีวิตอยู่เพื่อพบรักแท้และสืบทอดบัลลังก์กษัตริย์ เอ็ดเวิร์ดเป็นตัวละครแบบมิติเดียว เนื่องจากเขามีบุคลิกแบบเจ้าชายในเทพนิยายที่หลุดออกมาจากโลกของเทพนิยายอย่างแท้จริง คือ คุณเป็นคนห่อหุ้ม แสดงความกล้าหาญเกินจริง และกล้าแสดงความรักต่อจีเซลด้วยการเดินร้องเพลงในที่สาธารณะแบบในเทพนิยาย ซึ่งเป็นสิ่งที่ผิดปกติจากมนุษย์ทั่วไป

3.3 แนนซี (Nancy) แฟนของโรเบิร์ต เป็นหญิงสาววัยผู้ใหญ่ จมูกแหลม กรามใหญ่ หน้าตาแบบตัวละครร้าย (คล้ายแม่มด) เธอขึ้นแบบผู้หญิงทั่วไป แต่ก็มีจิตใจดีมีเมตตาในเวลาเดียวกัน เธอมีธุรกิจร้านเครื่องแต่งกาย และมีแผนจะแต่งงานกับโรเบิร์ตในตอนต้นเรื่อง เธอจึงพยายามทำความเข้าใจกับความสัมพันธ์กับมอร์แกน ลูกสาววัย 6 ขวบของโรเบิร์ต แต่ก็มีเหตุทำให้เธอเข้าใจผิดคิดว่าโรเบิร์ตนอกใจเธอ และไปมีความสัมพันธ์กับจีเซล แต่สุดท้าย หลังจากที่เธอยอมสละความรักที่มีต่อโรเบิร์ต โดยการขอร้องไห้ให้โรเบิร์ตหลงจูบจีเซลเป็นการรอนคำสาป เธอก็ได้พบรักครั้งใหม่กับเจ้าชายเอ็ดเวิร์ด ผู้ซึ่งหยิบบองเท้าส้นสูงของจีเซลมาสวมให้เธอ ทั้งยังคุกเข่าขอเธอแต่งงาน เธอจึงตกลงปลงใจกลับไปแต่งงานกับเอ็ดเวิร์ดในโลกของเทพนิยาย

3.4 มอร์แกน (Morgan) เด็กหญิงวัย 6 ขวบ ลูกสาวของโรเบิร์ต เธอน่ารัก สดใส ตามวัย แต่ก็ฉลาด มีจินตนาการ และรู้จักแก้ปัญหาเฉพาะหน้า เมื่อมอร์แกนรู้ว่าพ่อกำลังจะแต่งงานใหม่กับแนนซี เธอก็ออกอาการไม่พอใจ เพราะเธอกลัวว่าจะต้องมีแม่เลี้ยงใจร้าย แต่เมื่อจีเซลเข้ามาอยู่ในบ้าน เธอก็กลับปลื้มจีเซลมาก เหมือนกับเด็กหญิงที่หลงใหลชื่นชมเจ้าหญิงในเทพนิยาย และความผูกพันก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นทุกวัน เมื่อจีเซลเริ่มเรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตแบบมนุษย์ เช่น การเตรียมอาหารเช้า และหยอกเล่นกับมอร์แกน (เหมือนแม่ดูแลลูก) และในตอนท้ายเรื่อง มอร์แกนยังช่วยเหลือจีเซลให้ได้ไปงานแต่งงาน ด้วยการพาจีเซลไปซื้อเสื้อผ้าและเครื่องประดับ โดยใช้บัตรเครดิตที่โรเบิร์ตให้ไว้ใช้จ่ายค่าสิ่งของ

3.5 นาธาเนียล (Nathaniel) คนสนิทของราชินีนาวิสซ่า เป็นชายร่างท้วม ตัวเตี้ย มีฟันกระต่าย เขาถูกนาวิสซ่าส่งมาหัดติดตามเจ้าชายเอ็ดเวิร์ดตั้งแต่ ตอนต้นเรื่องในโลกเทพนิยาย เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของเอ็ดเวิร์ดไม่ให้มีโอกาสดำเนินไปตกหลุมรักกับหญิงสาวคนใด นาธาเนียลจึงขำขึงให้เจ้าชายออกกล้าโทษตลอดทั้งปี แต่สุดท้ายเจ้าชายก็ยังได้เจอกับจีเซล ซึ่งต่อมาเขาก็ถูกนาวิสซ่าส่งลงมายังโลกมนุษย์เพื่อให้อาสาสมัครจีเซลให้ได้ เช่น ให้ปลอมตัวไปเป็นพ่อค้า

ชายแอบเปิดหุบคาราเมล และต่อมาก็ปลอมตัวไปเป็นพนักงานเสิร์ฟในร้านอาหาร เพื่อแอบใส่ยาพิษให้จิเซลดื่ม แต่ก็ล้มเหลวไม่ประสบความสำเร็จแต่อย่างใด

3.6 ปิป (Pip) จีพมิ่งกัที่สนิทกับจิเซลมากในโลกของเทพนิยาย ซึ่งเมื่อเจ้าชายเอ็ดเวิร์ดตามลงมาหาจิเซลยังโลกชีวิตจริง ปิปก็กระโดดตามลงมาด้วย และได้ ติดสอยห้อยตามเจ้าชายไปทุกที่ ซึ่งก็ทำให้มันได้เจอกับจิเซลในที่สุด นอกจากนี้ ในตอนที่นาธานียลปลอมตัวไปเป็นพนักงานเสิร์ฟในร้านอาหารและแอบใส่ยาพิษลงในเครื่องดื่มที่จะให้จิเซลดื่ม ปิปก็ปรากฏตัวขึ้นและช่วยเหลือจิเซลให้รอดตายจากฝีมือของนาธานียล

ฉาก (Setting)

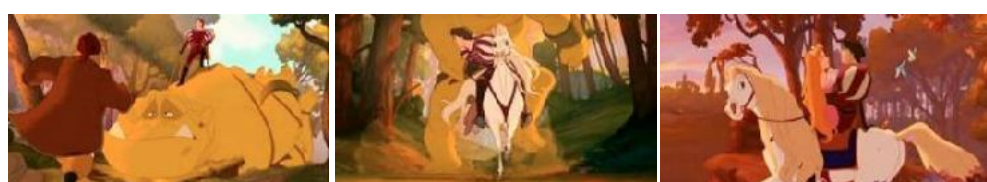
1. โลกเทพนิยาย เป็นฉากที่เกิดขึ้นตอนต้นเรื่องและทำเรื่อง ซึ่งเล่าเรื่องด้วยภาพการ์ตูน มีสีสันคล้ายกับการ์ตูนของวอลท์ ดิสนีย์ โดยสามารถสรุปฉากสำคัญในโลกเทพนิยายได้ ดังนี้

1.1 บ้านจิเซล เป็นฉากเปิดเรื่องที่ทำให้เราได้เห็นคาแร็กเตอร์ของจิเซลในโลกของเทพนิยาย ที่กำลังตกแต่งหุ้่นฟางให้เป็นเจ้าชาย ห้อมล้อมด้วยสัตว์น่ารักนานาชนิด เช่น กระต่าย กระรอก นก เต่า สกั้งค์ กวาง หนู และจีพมิ่งกั ส่วนจิเซลก็ร้องเพลงอย่างร่าเริงแจ่มใส ซึ่งหลังจากที่เธอแต่งกายให้หุ้่น ฟางเรียบร้อย มีตา หู และจมูกแล้ว เธอก็ก็ขึ้นได้ว่าเจ้าชายหุ้่นฟางของเธอยังไม่มีปาก จิเซลและฝูงสัตว์จึงช่วยกันนำวัสดุต่างๆมาลองหาเป็นปาก ขณะเดียวกันเธอก็ร้องเพลงแสดงถึงความสำคัญที่เธอต้องการมีปากของเจ้าชายว่านั่นคือการแสดงความรักผ่านการจูบ

ภาพที่ 180 ฉากบ้านบนต้นไม้ของจิเซล

1.2 ในป่า เป็นฉากเปิดตัวเจ้าชายเอ็ดเวิร์ด และนาธานียล ที่วิ่งไล่จับโทรลล์มาด้วยกัน เมื่อเอ็ดเวิร์ดจับโทรลล์ได้แล้วจึงมัดมันไว้อย่างแน่นหนา แต่เมื่อเขาได้ยินเสียงเพลงที่จิเซลร้อง เขาจึงรีบตามเสียงเพลงไป แต่นาธานียลกลับปล่อยโทรลล์ให้ตามเสียงจิเซลไป เพราะรู้ว่าโทรลล์จะต้องจับจิเซลกิน แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ เพราะเอ็ดเวิร์ดสามารถช่วยจิเซลไว้ได้

ภาพที่ 181 ฉากในป่า

1.3 พระราชวัง เป็นฉากเปิดตัวราชินีนาวิสซ่าในโลกเทพนิยายที่กำลังมองจิเซลกับเอ็ดเวิร์ดอยู่ในลูกแก้วเวทมนตร์ และหลังจากนั้น เมื่อจิเซลมาถึงพระราชวังเตรียมจะเข้าพิธีแต่งงานกับเอ็ดเวิร์ด ราชินีนาวิสซาก็ปลอมตัวเป็นหญิงชราหลอพาจิเซลไปยังสวนบริเวณข้างวัง ซึ่งมีน้ำตกไหลลงบ่อลึก จากนั้นนาวิสซาก็หลอให้จิเซลขอพร แล้วจึงผลักเธอตกลงไปในบ่อ ก่อนที่จะแปลงร่างกลับเป็นราชินี ส่วนตอนจบของเรื่อง เจ้าชายเอ็ดเวิร์ดก็ได้พาแอนน์เข้ามาเข้าพิธีแต่งงานในถ้ำพระราชวัง ซึ่งดำเนินเรื่องในโลกเทพนิยายนี้ด้วยเช่นกัน

ภาพที่ 82 จากในพระราชวัง

2. โลกมนุษย์ (โลกชีวิตจริง)

2.1 กรุงนิวยอร์ก (New York City)

ก. ไทม์สแควร์ (Times Square) เป็นจุดตัดสำคัญบนถนนแมนฮัตตัน (Manhattan) ในกรุงนิวยอร์ก ซึ่งความสำคัญของฉากนี้ก็คือ ท่อน้ำขนาดใหญ่ที่เป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างโลกเทพนิยายกับโลกชีวิตจริง ที่ตัวละครในโลกเทพนิยายที่หลุดออกมาจะต้องมาไต่ขึ้นจากท่อที่บริเวณนี้ โดยเริ่มจากจิเซลเป็นคนแรกในตอนต้นเรื่อง หลังจากนั้นจึงตามมาด้วยเจ้าชายเอ็ดเวิร์ด ป๊อป นาธาเนียล และราชินีนาวิสซ่า ส่วนในตอนจบของเรื่อง เจ้าชายเอ็ดเวิร์ดและแอนน์ก็พากันกระโดดลงท่อเพื่อกลับไปแต่งงานที่โลกเทพนิยายด้วยเช่นกัน

ภาพที่ 183 จากไทม์สแควร์

ข. **ริมถนนที่มีป้ายโฆษณาเป็นรูปปราสาท** เป็นฉากที่จิสเซลได้พบกับโรเบิร์ตและมอร์แกน ขณะที่จิสเซลเข้าใจผิดคิดว่าป้ายโฆษณาคือประตูวัง เธอจึงปีนขึ้นไปเคาะเรียกให้คนเปิด ทำให้มอร์แกนที่อยู่บนเพ็ทกซ์กับโรเบิร์ตจึงรีบวิ่งลงมา (เธอคิดว่าเป็นเจ้าหญิงในเทพนิยาย) ต่อมาโรเบิร์ตและมอร์แกนก็พาจิสเซลกลับบ้านไปด้วยกัน

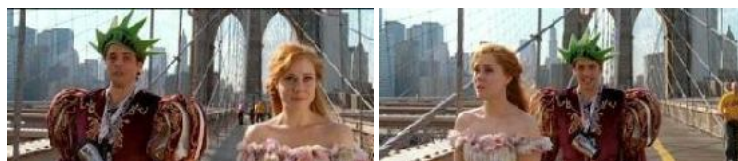
ภาพที่ 194 ฉากริมถนนที่มีป้ายโฆษณา

ค. **สวนสาธารณะ** เป็นฉากหลังจากที่โรเบิร์ตพาจิสเซลไปที่ทำงานด้วย แต่จิสเซลก็ทำเรื่องปวดหัวให้กับโรเบิร์ต ทั้งสองจึงมาเดินเล่นในสวนสาธารณะ ซึ่งฉากนี้เป็นฉากมิวสิคัลที่ช่วยสร้างสีสันให้กับภาพยนตร์ โดยจิสเซลร้องเพลงและเต้นรำไปรอบๆสวน ผู้คนในสวนต่างก็ร้องและเต้นไปกับเธอ ระหว่างที่จิสเซลทำเพลงอยู่นั้น ก็จะได้สังเกตเห็นโปสเตอร์โฆษณางานเต้นรำ Kings & Queens Ball อยู่ในฉากด้วย โดยฉากนี้จบลงด้วยการที่จิสเซลเรียกให้หนกพิราบนำ “ซองดอกไม้รูปหัวใจ” ไปส่งให้แนนซี่ เป็นการอำพรางคดีกับเธอ พร้อมกับแนบการ์ดเชิญไปงาน

ภาพที่ 185 ฉากสวนสาธารณะ

ง. **สะพานบรูคลิน (Brooklyn Bridge)** เป็นฉากที่จิสเซลและเจ้าชายเอ็ดเวิร์ดไปขอความเห็น ทั้งสองพยายามพูดคุยเรื่องของตัวเองเพื่อเป็นการทำความรู้จักกัน แต่จิสเซลเริ่มสับสนในความรู้สึกของตัวเองที่มีให้กับโรเบิร์ต เธอจึงอึ้ง เมื่อเอ็ดเวิร์ดถามถึงเรื่องกลับไปแต่งงานที่เมืองแอนดราเลเชียในโลกเทพนิยาย แต่สุดท้ายเอ็ดเวิร์ดก็ขอให้เธอกลับไปแต่งงานหลังจากที่ไปงานเต้นรำ Kings & Queens Ball เป็นการสิ้นสุดการออกเดท

ภาพที่ 186 ฉากสะพานบรูคลิน

2.2 บ้านโรเบิร์ต เป็นห้องชุดหรูกลางกรุงนิวยอร์ก ที่โรเบิร์ตอาศัยอยู่กับมอร์แกน ลูกสาววัย 6 ขวบของเขาเพียงสองคน โดยสามารถสรุปเหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นในฉากได้ดังนี้

ภาพที่ 187 ฉากบ้านโรเบิร์ต

ก. โรเบิร์ตและมอร์แกนพาจิเซลกลับมาที่บ้านเป็นการให้ที่พัชั่วคราว แต่ในตอนเช้าด้วยความเคยชินของจิเซล เธอก็กลับร้องเพลงเรียกฝูงสัตว์มาช่วยทำความสะอาดบ้าน ทั้งหนู นกพิราบ ซึ่งเมื่อโรเบิร์ตมาเห็นก็ตกใจมากกับสภาพที่ฝูงสัตว์สกปรกรุงกินรวมถึงข้าวของในบ้าน เขาก็รีบไล่พวกมันออกไป

ข. หลังจากที่โรเบิร์ตไล่หนู และแมลงสาบออกไปหมดแล้ว เขาก็พบว่าจิเซลเท็งอาบน้ำเสร็จ ขณะที่ทั้งสองพูดคุยกัน แต่ไม่ทันระวังจึงลื่นล้มในท่าที่จิเซลหมัดเข้าที่ข้อมือข้อมือเดียว นอนโรเบิร์ต ซึ่งเมื่อแอนซีแฟนของโรเบิร์ตเข้ามาเห็นก็เกิดการเข้าใจผิดกัน และระหว่างที่โรเบิร์ตตามองแอนซี จิเซลจึงไปตัดผ้าปูเตียงของโรเบิร์ตมาเย็บเป็นชุดใส่

ค. จิเซลเริ่มคุ้นเคยกับชีวิตในบ้านของโรเบิร์ต เธอก็รู้จักเตรียมอาหารเข้าให้โรเบิร์ต และมอร์แกน เธอเล่านิทานให้มอร์แกนฟังก่อนนอน และตัดชุดจากผ้าปูเตียงอีกหนึ่งชุด ซึ่งโรเบิร์ตก็ไม่ได้ทำอะไร แต่ในเช้าวันนั้น เจ้าชายเอ็ดเวิร์ดกลับตามหาจิเซลจนเจอที่บ้านของโรเบิร์ต

ง. ในตอนจบของเรื่อง หลังจากปัญหาทุกอย่างคลี่คลาย เราจะเห็นได้เห็นภาพของโรเบิร์ต มอร์แกน และจิเซล วิ่งเล่นกันอย่างสนุกสนานในบ้าน ดูเป็นครอบครัวที่อบอุ่นและสมบูรณ์แบบ ได้อยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตาทั้งพ่อ แม่ และลูก

2.3 ที่ทำงานของโรเบิร์ต ฉากนี้เป็นออฟฟิศบนตึกสูง ซึ่งเป็นฉากเปิดตัวโรเบิร์ตที่กำลังนั่งฟังสองสามีภรรยาตกลงเรื่องแบ่งสินสมรสกัน เนื่องจากทั้งคู่กำลังจะหย่ากัน ซึ่งโรเบิร์ตเป็นทนายว่าความให้ฝ่ายหญิง และขณะที่โรเบิร์ตกำลังคุยกับเพื่อนร่วมงานซึ่งเขาจรรยาหาข้อมูลประวัติของจิเซลให้มัน จิเซลก็เข้าไปคุยกับลูกความฝ่ายหญิงว่า “ผมของคุณช่วยมาก ตัวคุณก็สวย ผู้ชายคนไหนได้คุณเป็นคู่ครองคงจะโชคดีมาก” นั่นจึงทำให้ลูกความฝ่ายหญิงคนนั้นไม่พอใจอย่างมาก และเมื่อจิเซลรู้ว่าลูกความฝ่ายชายคือสามี เธอก็เริ่มพรรณนาถึงพลังแห่งความรักที่ทั้งคู่ได้มาเจอและแต่งงานกัน แต่เมื่อจิเซลรู้ว่าสามีภรรยาคู่นี้กำลังจะแยกทางกัน เธอก็

กลับร้องไห้เสียใจ ทำให้ลูคาคความที่ทั้งคู่ไม่พอใจมากขึ้น โดยต่อว่าหาว่าสำนักงานทนายความที่นี้
ไม่มีความเป็นมืออาชีพ แต่แล้วเมื่อถึงวันที่ต้องเจอกันอีกครบ สามปีภรรยาคู่นี้ก็กลับตัดใจ
ไม่หย่ากัน

ภาพที่ 188 ฉากที่ทำงานของโรเบิร์ต

2.4 ร้านอาหาร เป็นฉากที่โรเบิร์ต มอร์แกน และจิลเซล ไปทานอาหารด้วยกัน
แต่กลับถูฏานาณาเนียลที่ปลอมเป็นพนักงานเสิร์ฟ พยายามล่อลวงให้จิลเซลดื่มไวน์ใส่ยาพิษ แต่เป็น
โชคดีของจิลเซลที่ได้บีบช่วยไว้ จึงรอดตายอย่างหวุดหวิด

ภาพที่ 189 ฉากร้านอาหาร

2.5 งานเต้นรำ Kings & Queens Ball เป็นฉากสำคัญคงเรื่อง ที่ทำให้เรื่องราว
ทุกอย่างคลี่คลายลง โดยเริ่มจากแนนซีและโรเบิร์ตมางานเต้นรำในชุดพระราชและพระราชินี
ตามคอนเสิร์ตของงานเช่นเดียวกับผู้ร่วมงานคนอื่น แต่จิลเซลกลับมาในชุดราตรีธรรมดาเหมือน
ไปงานทั่วไป ขณะที่คู่เต้นรำทุกๆคู่เริ่มเปลี่ยนคู่เต้นรำ ก็เป็นเวลาเดียวกับที่โรเบิร์ตและจิลเซล
วนมาเจอกันพอดี ทั้งสองคนเต้นรำด้วยกันอย่างมีความสุข แต่แล้วแนนซีก็เรียกโรเบิร์ตกลับไป
จิลเซลจึงคิดว่าความร้ายของเธอคงไม่มีทางสมหวัง ซึ่งในขณะนั้นเอง ราชนินาวิสซ่าที่ตามมา
ยังโลกมนุษย์ก็ได้ปลอมตัวเป็นหญิงชรา พร้อมกับนำแอปเปิ้ลอบยาพิษมาให้จิลเซลกิน เธอพูด
ล่อลวงให้จิลเซลศรัทธาตามว่า สิ่งที่เป็นอยู่นี้ทำให้จิลเซลไม่มีความสุข แต่ถ้าหากกัดแอปเปิ้ล
ผลนี้เพียงคำเดียว เธอก็จะมีความสุขไปตลอดกาล

ภาพที่ 190 ฉากงานเต้นรำในช่วงแรก

ในที่สุดจิตเซลก็คล้อยตามโดยเสกกัดแกปเปิ้ลไปหนึ่งคำ แล้วจึงล้มลงหมดลมหายใจ หลังจากนั้นนาริสซาก็แบกร่างจิตเซลเข้าไปในลิฟต์แล้วแปลงร่างกลับเป็นราชินีตามเดิม ขณะที่ประตูลิฟต์กำลังจะปิด เจ้าชายเอ็ดเวิร์ดก็เอาดาบขุดไว้ และช่วยจิตเซลไว้ได้ เขาพาจิตเซลมาหลบบนโซฟา และมีเตียงแห่งรักแก่เท่านั้นที่จะช่วยจิตเซลได้ หากหลังจากเวลาเที่ยงคืนไปแล้ว จิตเซลก็จะจากไปอย่างถาวร แต่เมื่อเอ็ดเวิร์ดจูบจิตเซลเธอก็กลับไม่ตื่น และแม้จะจูบซ้ำแล้วซ้ำอีก เธอก็ยังไม่ตื่น จนเมื่อโรเบิร์ตลองจูบ จิตเซลจึงฟื้นขึ้น ซึ่งก็สร้างความไม่พอใจให้กับนาริสซาเป็นอย่างมาก เธอจึงแปลงกายเป็นมังกรฟนไฟคาบโรเบิร์ตบินหนีขึ้นไปบนยอดตึก จิตเซลตัดสินใจถอดรองเท้าส้นสูงออก แล้วเหยียบตาของเอ็ดเวิร์ดที่ป่าอยู่บนพื้นตามขึ้นไปสู้กับนาริสซาโดยมีปืนคอกซ์ช่วยเหลือก็เอาชนะแคย และในที่สุดจิตเซลก็สามารถช่วยโรเบิร์ตไว้ได้ ส่วนนาริสซาก็พลัดตกจากตึก ร่างของเธอจึงสลายหายไปนอากาศ

ภาพที่ 191 ฉากงานเต้นรำในช่วงหลัง

สัญลักษณ์ (Symbol)

- ชุดแต่งงานสีขาว / ผีเสื้อตัวช่วยกันทำงานบ้านพร้อมกับตัวละครเอกร้องเพลง / ชุดเดรสจากผ้าไหมสีฟ้า / เวลาเที่ยงคืน และรองเท้าส้นสูง

ภาพที่ 192 สัญลักษณ์ความฝันซินเดอเรลลา

ทั้งหมดนี้สื่อความหมายถึง *ความเป็นซินเดอเรลลา (Cinderella)* ดังจะเห็นได้จากในหลายๆฉาก เช่น ในตอนต้นเรื่องที่จิสเซลหลุดออกมาจากโลกเทพนิยายในชุดแต่งงานฟู่ฟ่องสีขาวนั้นทำให้เรานึกถึงซินเดอเรลลาในงานแต่งงาน และยังเมื่อเธอมาอยู่ในบ้านของโรเบิร์ต แต่ก็ยังคงร้องเพลงเรียกผีเสื้อตัวมาทำงานบ้าน ก็ยิ่งช่วยย้ำภาพของซินเดอเรลลาให้ชัดเจนขึ้น นอกจากนี้ชุดเดรสสีฟ้าของเธอที่ตัดจากผ้าไหมในบ้านโรเบิร์ต ก็ยังสื่อถึงซินเดอเรลลาได้อย่างชัดเจน เนื่องจากภาพของซินเดอเรลลาที่เราคุ้นเคยนั้น มักเป็นหญิงสาวผมบลอนด์ในชุดกระโปรงยาวสีฟ้า และมักจะมีเงื่อนไขบางอย่างที่ทำให้เธอจะต้องผ่านมันไปให้ได้ก่อนเวลาเที่ยงคืน ซึ่งในภาพยนตร์เรื่องนี้ ก็คือ ภายได้รับจูบแห่งรักจากพระเอกนั่นเอง และสิ่งที่ช่วยย้ำให้บทบาทของจิสเซลมีความเป็นซินเดอเรลลามากที่สุดก็คือ บทสนทนาระหว่างโรเบิร์ตและจิสเซล ที่พูดถึงเจ้าชายที่จิสเซลรอ แต่เขาไม่แน่ใจว่าชื่อ “ชาร์มมิ่ง” (Charming) หรืออะไรทำนองนี้... (I don't know what your deal is, if you're waiting for Prince Charming... Whatever)

นอกจากนี้ ยังมีสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลา ก็คือ รองเท้าส้นสูง (หรือรองเท้าแก้วในเทพนิยาย) เห็นได้จากในตอนท้ายเรื่อง หลังจากที่จิสเซลถอดรองเท้าส้นสูงของเธอทิ้งไว้แล้วไปช่วยโรเบิร์ต ภายหลังจากนั้นเธอก็หยิบรองเท้าของจิสเซลขึ้นมาดูด้วยความเศร้า แต่แล้วเจ้าชายเอ็ดเวิร์ดก็ขอลองเอารองเท้าสวมที่เท้าของเธอนั้น ซึ่งเธอก็สามารถใส่รองเท้าได้พอดี (ตามแบบฉบับของเทพนิยายเรื่องซินเดอเรลลา) จากนั้นเอ็ดเวิร์ดจึงได้พาเธอกลับไปแล้วแต่งงานกันที่โลกเทพนิยาย

2. แอปเปิ้ลอาบยาพิษ / หญิงชรา (นาริสซ่าปลอมตัวมา)

ภาพที่ 193 สัญลักษณ์ความเป็นสโนว์ไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ด

ทั้งสองสิ่งนี้สื่อความหมายถึง *ความเป็นสโนว์ไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ด (Snow White and the Seven Dwarfs)* ซึ่งตัวละครหญิงชราวันก็คือราชินีนาริสซ่าที่ปลอมตัวมา โดยเราจะเห็นตัวละครตัวนี้ตั้งแต่ตอนต้นเรื่องทีหลอกล่อให้จิสเซลขอพระที่ปอน้ำตก แล้วฉลากเธอตกลงไป และปรากฏว่าอีกครึ่งในตอนท้ายเรื่อง นางงานเด่นรำ โดยหญิงชรา คำนวณแอปเปิ้ลอาบยาพิษมาให้จิสเซลกิน ก่อนที่จิสเซลจะล้มลงหมดลมหายใจไป ซึ่งจากฉากนี้ได้ทำให้เราเห็นตัวละครจิสเซลในบทบาทของ “สโนว์ไวท์” ที่ตายเพราะแอปเปิ้ลอาบยาพิษที่หญิงชรานำมาให้กินเหมือนกับในเทพนิยาย โดยการเทียบเคียงตัวละครร้ายในเทพนิยายกับตัวละครนาริสซ่าในภาพยนตร์

3. ตัวละครหลับเพราะยาพิษ / มังกร / ตัวละครจับดาบสู้กับมังกร (นาริสซ่า)

ภาพที่ 194 สัญลักษณ์ความเป็นเจ้าหญิงนิทรา

สื่อความหมายถึง *ความเป็นเจ้าหญิงนิทรา (Sleeping Beauty)* กล่าวคือ สัญลักษณ์ทั้งสามสิ่งนี้มีความสอดคล้องกับเทพนิยายเรื่องเจ้าหญิงนิทรา ที่เจ้าหญิงออโรราหลับไปด้วยพิษจากเข็มปีนตำแย ส่วนเจ้าชายก็ต้องสู้กับนางฟ้าใจร้ายที่แปลงร่างเป็นมังกร แล้วจึงช่วยชีวิตเจ้าหญิงออโรราด้วยการจุมพิต คล้ายกันกับในภาพยนตร์เรื่องนี้ ที่จิสเซลหลับไปเพราะพิษจากแอปเปิ้ล และตื่นขึ้นด้วยจูบของโรเบิร์ต แต่กลับกันตรงที่ แทนที่โรเบิร์ตจะต้องสู้กับมังกร กลับกลายเป็นว่า จิสเซลเป็นคนจับดาบสู้กับมังกรเพื่อช่วยชีวิตโรเบิร์ต

4. น้ำ

ภาพที่ 195 สัญลักษณ์ของน้ำ

สำหรับภาพยนตร์เรื่องนี้สื่อความหมายถึง ช่องทางการสื่อสารระหว่างโลกเทพนิยายกับโลกชีวิตจริง กล่าวคือ นาริสซ่าที่อยู่ในโลกเทพนิยาย สามารถติดต่อสื่อสารกับนาธาเนียลที่อยู่ในโลกชีวิตจริงได้ผ่านทาง 'น้ำ' ทุกรูปแบบ และสามารถมองเห็นเหตุการณ์บนโลกเทพนิยายได้ผ่านทางน้ำเช่นกัน เช่น ในฉากที่จีเซลไปที่ทำงานของโรเบิร์ต นาริสซ่าก็แอบปรากฏตัวขึ้นมาในตู้ปลาเพื่อติดตามดูชีวิตจีเซล หรือในฉากที่นาริสซ่าต้องการให้นาธาเนียลนำแอปเปิ้ลอบยาพิษไปให้จีเซลกิน เธอก็ปรากฏตัวขึ้นในห้องครัวของร้านอาหารแห่งหนึ่ง โดยผ่านทาง 'น้ำซุปร้อนเดือดในหม้อปรุงอาหาร' เป็นต้น นอกจากนี้ นาริสซ่ายังสามารถใช้เวทมนตร์คาถามองเหตุการณ์ต่างๆผ่านน้ำได้ด้วย

5. การที่จีเซลรู้สึกโกรธ ร้องไห้ และไม่ร้องเพลงรักไปกับเจ้าชายเอ็ดเวิร์ด

ภาพที่ 196 สัญลักษณ์ที่บ่งบอกถึงความเป็นมนุษย์ของจีเซล

สื่อความหมายถึง ความเป็นมนุษย์ของจีเซล เนื่องจากเดิมที จีเซลเป็นเพียงตัวการ์ตูนในโลกเทพนิยาย ไม่มีเลือด ไม่มีเนื้อ ไม่มีความรู้สึก โดยชีวิตในโลกเทพนิยายของเธอจะต้องดำเนินไปตามโครงเรื่องดั้งเดิมที่ทุกอย่างจะต้องจบลงอย่างมีความสุข ส่วนจีเซลเองก็มีบุคลิกลักษณะแบบเจ้าหญิงในเทพนิยายทุกอย่าง คือ มองโลกในแง่ดี พยายามจะชอบตัวเธอสวยงามไปหมดทุกอย่าง มีเมตตา รั้วรั้ว และมีชีวิตในโลกเทพนิยายเพื่อรอพบรักแท้และแต่งงานกับคนรัก รวมทั้งความรู้สึกเดียวที่เธอรู้จักก็คือ ความสุข

ดังนั้น หลังจากที่จีเซลพบว่าตัวเองรู้สึกโกรธโรเบิร์ต ร้องไห้และมีน้ำตาไหลออกมา เธอจึงรู้สึกทั้งดีใจและประหลาดใจในเวลาเดียวกัน เพราะเธอไม่เคยสัมผัสกับอารมณ์แบบนี้ของตัวเองมาก่อน นอกจากนั้นในวันถัดมา เมื่อจีเซลได้พบกับเอ็ดเวิร์ดที่ตามมาหาเธอที่บ้านของโรเบิร์ต เธอก็กลับไปไม่ร้องเพลงกับเอ็ดเวิร์ดเหมือนที่เคยร้องด้วยกันในโลกเทพนิยาย และแม้เอ็ดเวิร์ดจะพยายามยั่วให้จีเซลนึกได้ แต่เธอก็กลับจำไม่ได้ ซึ่งนั่นได้สร้างความประหลาดใจให้กับเอ็ดเวิร์ดเป็นอย่างมาก

6. การที่จีเซลถอดรองเท้าส้นสูงออก และหยิบตาบของเอ็ดเวิร์ดปิ่นขึ้นตึก

ภาพที่ 197 สัญลักษณ์การถอดใส่รองเท้า ภาพเดิมของเจ้าหญิงในเทพนิยาย

สื่อความหมายถึง การปลดปล่อยบทบาทเดิมของตัวเองจากเจ้าหญิงในเทพนิยาย เพื่อก้าวขึ้นมาเป็นหญิงแกร่ง กล้าหาญ และยอมปกป้องชายคนรักของตนด้วยชีวิต ดังจะเห็นได้จากในฉากงานเต้นรำตอนท้ายเรื่อง ที่นาริสซ่าซึ่งแปลงร่างเป็นมังกรพ่นไฟ ได้คาบตัวโรเบิร์ตขึ้นขึ้นไปยังยอดตึก ทำให้จีเซลตัดสินใจถอดรองเท้าส้นสูงออก ซึ่งภาพจากในภาพยนตร์ก็สื่อให้เราเห็นชัดเจนว่า นั่นคือรองเท้าแก้วของซินเดอเรลลา (ในภาพยนตร์เป็นเพียงรองเท้าส้นสูงทำจากพลาสติกใสธรรมดาที่มีขายตามร้านทั่วไป) และหลังจากนั้นเธอก็คว่ำตาบของเอ็ดเวิร์ดที่ปักอยู่บนพื้น ปิ่นขึ้นยอดตึกตามไปด้วยโรเบิร์ตอย่างไม่กลัวอันตราย ซึ่งนั่นทำให้เราเห็นบทบาทของจีเซลเปลี่ยนแปลงไปจากตอนต้นเรื่องโดยสิ้นเชิงแบบหน้ามือเป็นหลังมือ

7. บัตรเครดิต (Credit Card)

ภาพที่ 198 สัญลักษณ์ของบัตรเครดิต

สื่อความหมายถึง ความสะดวกสบาย หรืออีกนัยหนึ่งคือ 'เงิน' บันดาลได้ทุกอย่าง และบัตรเครดิตก็ตัวแทนของเงินนั่นเอง ดังจะเห็นได้จากในฉากที่จีเซลคุยกับมอร์แกนว่า เธอต้องการจะแต่งงานแต่ว่า เธอก็จะได้พบกับเจ้าชายเอ็ดเวิร์ด มอร์แกนจึงเปิดลิ้นชักแล้วดึงบัตรเครดิตออกมาจากลิ้นชัก พร้อมกับบอกว่า พ่อเคยบอกไว้ว่า ให้ยืมบัตรแบบนี้ไปใช้ในยามฉุกเฉิน มันจะบันดาลให้เราได้ทุกอย่าง และเธอก็คิดว่าครั้งนี้มันคือเรื่องฉุกเฉินแน่ๆ

มุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of View)

ภาพยนตร์เรื่อง Enchanted ปี ค.ศ.2007 ใช้มุมมองการเล่าเรื่อง 3 แบบคือ แบบแรกเป็นการเล่าเรื่องจากมุมมองที่เป็นกลาง (*The Objective*) ส่วนมุมมองการเล่าเรื่องแบบที่สองคือการเล่าเรื่องจากมุมมองบุคคลที่สาม (*The Third-Person Narrator*) ซึ่งในภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นการเล่าเรื่องในลักษณะของเทพนิยาย โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องด้วยเสียงบรรยายพร้อมกับภาพของหนังสือนิทานที่ค่อยๆเปิดทีละหน้า ก่อนที่จะกลายเป็นภาพจริงในภาพยนตร์ ซึ่งการเล่าเรื่องลักษณะนี้จะปรากฏเฉพาะตอนต้นเรื่องและจบเรื่อง

ภาพที่ 199 การเล่าเรื่องจากมุมมองบุคคลที่สาม ในภาพยนตร์เรื่อง Enchanted ปี ค.ศ.2007

ส่วนการมุมมองเล่าเรื่องอีกแบบหนึ่งก็คือ การเล่าเรื่องแบบรู้รอบด้าน หรือการเล่าเรื่องแบบพหุสูตร (*The Omniscient*) ซึ่งเป็นการเล่าเรื่องที่ไม่มีการจำกัดในด้านเวลา เนื่องจากภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นภาพยนตร์แนวแฟนตาซีที่เล่าเรื่องระหว่างโลกเทพนิยายและโลกชีวิตจริง จึงต้องใช้การเล่าเรื่องโดยตัดภาพสลับไปมาระหว่างฉากในโลกชีวิตจริงกับฉากในโลกเทพนิยาย นอกจากนี้ตัวละครในโลกเทพนิยายยังสามารถเล่นกับโลกชีวิตจริงได้ โดยไม่มีข้อจำกัดใดๆ เห็นได้จากฉากที่ นาริสซ่าซึ่งเป็นตัวการ์ตูนติดต่อกับนาธาเนียลที่อยู่ในโลกชีวิตจริงผ่านทางหม้อซूप โดยเธอได้ส่งแอปเปิ้ลจากโลกเทพนิยายโผล่ขึ้นมาเป็นแอปเปิ้ลจริงในหม้อซूप แต่หลังจากนั้น นาริสซ่าที่เห็นภาพการ์ตูนกลับสามารถดึงผลไม้ แอปเปิ้ลลงไปเก็บในมือ แล้วนำกลับมาเป็นแอปเปิ้ลผลจริงได้อีกครั้ง

ภาพที่ 200 มุมมองการเล่าเรื่องแบบรู้รอบด้าน